

Лори Макбейн

**МРАК
ПРЕДИ ЗОРАТА**

КНИГА ВТОРА

ЛОРИ МАКБЕЙН
МРАК ПРЕДИ ЗОРАТА
КНИГА ВТОРА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Младата и красива Реа Клер е отвлечена от бащиния дом и продадена като робиня на „Морския дракон“. Там тя среща очарователния корсар Данте Лейтън и страстно се влюбва в него. На един западноиндийски остров Данте се жени за Реа, а после открива и потънал кораб с голямо съкровище. Заедно с младата си жена Данте се връща в Англия, където омразния му втори баща започва коварни интриги срещу Реа. Нейните родители също се мъчат по всякакъв начин да я откъснат от Данте. Но любовта на Реа е по-голяма от всички коварства и съмнения...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Пет дни по-късно керван от карети и каруци напусна долината по тесния, виещ се път, оставяйки зад себе си облак прах. Минаха през малкото, заспало село Камаре. Почти всички селяни се бяха събрали в края на пътя, защото познаваха повечето от пътниците от най-ранното им детство. Но най-вече бяха дошли да се сбогуват с Реа Клер. За нея започваше нов живот.

От време на време Реа се подаваше от прозореца на каретата и махаше на добре познатите ѝ лица. Или подаряваше монети на децата, които тичаха до вратичката. Най-вече ѝ се искаше да хвърли още един поглед към родните си места. Медноцветните стени се размиха пред очите ѝ, скоро каретата зави и голямата къща, в която се беше родила и отрасла, изчезна от погледа ѝ.

Реа се отпусна на тапицираната седалка и изпита чувството, че завинаги е загубила нещо скъпо. Но като погледна спящото бебе, настанено до нея в топлите си завивки, младата жена си каза, че днес потегля към великолепно бъдеще.

— Не се ли вълнуваш, Реа? — попита Робин Доминик и сините му очи заискриха от възторг. С изключение на малкото отивания в Лондон той не беше излизал от Кемъри, а сега го чакаше дълъг път към дивия Уест Кънтри. — Плачеш ли? — попита любопитно той, защото гледаше на това пътуване като на вълнуващо приключение и намираше, че Реа трябва да бъде щастлива.

Кони Брейди, седнал до Робин, я наблюдаваше с неудобство. Понякога дамите се държаха много странно. Внезапно и без каквато и да е причина започваха да плачат, а той не искаше капитанът или Робин да хвърлят вината върху него.

Но Реа изненада и двамата. Тя се овладя и се усмихна.

— А вие вълнувате ли се? — попита тя и се опита да прогони от съзнанието си образите на двамата си родители, застанали на стълбите да ги изпратят.

— Слушах за Мердрако още докато пътувахме с „Морския дракон“. Естествено, че ще се радвам най-после да го видя. Освен това се радвам, че не се налага да яздя по целия път — ухили се широко Кони Брейди. Язденето не беше по вкуса му. След това дни наред се чувстваше разбит.

— Ти вече се държиш добре на седлото, Кони — похвали го Робин, който много искаше да язди с Данте, Франсис и Алистър Марлоу, които препускаха напред. — Много ме беше страх, че мама и татко няма да ме пуснат с вас — призна той. До самото тръгване се бе страхувал, че в последната минута ще променят мнението си. — Но тъй като Франсис те придружава, очевидно им се е сторило несправедливо да ми откажат.

— Може би са си казали, че Франсис ще се отегчи, ако постоянно не е нащрек да те отървава от всевъзможни неприятности — отговори Реа. Тя не спомена нито дума за тревогите, които измъчваха родителите ѝ. Те се надяваха, че ако разрешат на Робин да участва в пътуването до Мердрако, момчето ще си възвърне веселостта, с която се отличаваше преди отвлечането на сестра си. Двамата бяха много близки и родителите таяха надеждата, че като прекара повече време с нея, Робин ще разбере, че светът му не се е разрушил напълно.

Реа въздъхна доволно. С Робин и Франсис до нея чувството, че напуска родните места, не беше чак толкова мъчително. Спомни си как Франсис дойде при нея и Данте и ги помоли да ги придружи до Мердрако. Обясни им, че отдавна искал да се запознае с крайбрежието на Девъншир, но Реа предполагаше, че се е обадил братският му инстинкт и той счита за свой дълг да държи под око сестра си и сина ѝ. Освен това, искаше да поживее близо до Данте Лейтън и да се увери, че той не замисля нещо лошо. Данте беше посрещнал сърдечно предложението му — може би, за да разсее и последните съмнения на семейство Доминик, че е подходящ съпруг за дъщеря им. Групата на пътуващите вече се оформи, когато Алистър Марлоу заяви, че и той ще се присъедини към тях. Пошегува се, че не е лошо да си купи някое имение в близост до Мердрако, за да ги накаже за цял живот с компанията си. Реа обаче предполагаше, че зад решението му се крие дълбока лоялност към Данте и желанието да го подкрепи, ако съдбата се обърне срещу него.

Хюстън Кърби, който искаше да остане докрай с капитана, настоя да заеме място във втората карета заедно с няколко нови лица в домакинството на семейство Лейтън. С весели искрици в очите стюардът обеща да запознае новите прислужници с правилата на Мердрако. С тях идваше Нора, внучката на портиера Мейсън, който прие с гордост вестта, че тя ще стане камериерка на младата маркиза; идваше и Томпсън, братовчедът на Нора. Той беше назначен за личен прислужник на Франсис. Макар че младежът се радваше на приключението, той смяташе един ден да се върне в Кемъри и да продължи да ухажва Алис Мередит. Там беше и Беси, една от дългогодишните камериерки в Кемъри. Тя се надяваше да наследи О'Кейси като бавачка на близнаците Доминик, но назначаването на Алис разби надеждата ѝ. Затова се зарадва, че я избраха за бавачка на лорд Кит. Накрая идваше и Бъртън, прислужникът на Алистър Марлоу, който беше очаквал всичко, само не и пътуване към дивия Уест Кънтри.

В третата и четвъртата карета пътуваха още слуги, тръгнали на път с надеждата да заживеят по-добре в Мердрако. Между тях беше и една прислужница в кухнята, обучена грижливо от мисис Пийчъм. Тя носеше най-добрите рецепти в куфара си, натоварен заедно с другия багаж в една голяма каруца, която се движеше последна.

Реа изгледа с любов спящото бебе. На устните ѝ цъфна усмивка и тя нежно погали розовите му бузки. Тази сладка малка уста, а и каква брадичка, каза си възхитено тя и отново се запита дали като порасне, синът ѝ ще прилича на баща си. Още отсега къдриците му бяха кестеняви като на Данте. Както винаги, Реа се учуди, че е могла да даде живот на това прекрасно малко същество. Той беше още толкова мъничък, нейният Кристофър Доминик Лейтън, но един ден щеше да поеме наследството на Мердрако.

Реа усети студен полъх и побърза да увие бебето с плътно одеялце. Даже трополенето на каретата, която пропадеше в дупките на пътя, не беше в състояние да смути съня на невинното дете, както и почивката на мързеливия Ямайка, който дремеше на седалката.

Реа се облегна назад и си пожела да свикне с новия си свят също така леко, както Робин и Кони. Двамата бяха наредили оловните си войничета и се бяха задълбочили в играта. Но Реа не можеше да прогони от съзнанието си образа на леля Мери.

Тя беше повикала племенницата си настрани и бе взела лицето ѝ между ръцете си. После я беше погледнала дълбоко в очите. Леля Мери изглеждаше обърквана и за момент Реа помисли, че изобщо не я е познала. Но после по лицето ѝ се изписа обичайната тъжна усмивка, тя притисна бузата си до тази на Реа и пошепна:

— Милото ми дете, само да можеш да ти спестя приближаващия мрак! Но не мога, защото каквото трябва да стане, то ще стане. Не бива да се отчайваш, нито да се боиш от най-лошото, защото ако им разрешиш, съмненията могат да ти отнемат голямото щастие. Аз съм много обърквана и нещастна, миличка, тъй като имах няколко видения. Но не разбрах всички. Само да можеш да ги разгадаеш, но не мога. А сведенията, които имам, могат да ти навредят и да те объркат. Не, най-доброто е да потеглиш спокойно за Мердрако, за да намериш сама отговора. Както и да е — все пак има нещо, което трябва да ти кажа. — Лейди Мери продължи с голяма настойчивост: — То е много, много важно, детето ми, и трябва да го запомниш: „Отговорът лежи в гроба“. Звучи глупаво, знам. Но моля те, моля те, повярвай ми! Ще го направиш ли? — проплака тя и сивите ѝ очи потъмняха.

— Обещавам, лельо Мери — прошепна Реа, въпреки че не разбираше нищо.

Лейди Мери я целуна и се усмихна с разбиране.

— Знам, че не ме разбра — отговори на незададения въпрос тя.

Реа въздъхна потиснато. Постепенно започваше да проумява страха, с който живееше лейди Мери.

— Отговорът лежи в гроба — проговори тихо тя и Робин вдигна очи.

— Какво каза, Реа?

— Нищо важно, Робин — отговори тя и обърна поглед към слънчевия ден зад прозорчетата на каретата. Надяваше се, че този път лейди Мери е имала обикновен кошмар, а не пророческо видение.

Слънцето стоеше високо на безоблачното синьо небе, когато керванът спря за обед и кратка почивка на конете. Гори и поляни се простираха, докдето поглед стигаше. Върху напъпилите цветя бяха постлани одеяла и бяха разопаковани огромни кошници с храна.

Слънцето галеше лицата на пътниците. Реа седеше малко понастрана и сънено се усмихваше, докато наблюдаваше бебешката главица, която почиваше на гърдите ѝ. Тя целуна кестенявите къдрици

и вдигна лице срещу слънцето. Очите ѝ бяха затворени. За момент задряма, защото се почувства спокойна и сигурна. Тук беше толкова тихо, толкова далеч от останалия свят.

Реа стреснато отвори очи. Не биваше да се поддава на фалшивото чувство за сигурност. Нямахше да останат вечно в тази идилична местност. Скоро щяха да продължат пътуването си и да се изправят лице в лице с неизвестното бъдеще.

Тази мисъл отне магията на местността. Реа вече не усещаше приятната миризма на дърво, не забелязваше пастелните цветове на пеперудите, които се виеха над поляните. Внезапно в глоговите храсти се чу шум и оттам изскочи плаха сърна, която побърза да се скрие в бездънните гори.

Реа потърси с поглед едрата фигура на мъжа си. Данте разговаряше с Франсис и Алистър Марлоу. Изпълненият ѝ с любов поглед проследи всяка извивка на мъжественото му тяло и устните ѝ прошепнаха:

— Данте Лейтън, капитан на „Морския дракон“, маркиз Джакоби, господар на Мердрако. Толкова много титли. Толкова различни мъже. Все пак изпод многото лица се вижда младият мъж със съкрушено сърце, лишен от семейство и от приятели, които да го подкрепят. Бедният ми Данте — прошепна тя, припомнила си всички страдания, които съпругът ѝ бе преживял след предателството на втория си баща.

Майлс Сандбърн се беше престорил, че желае да създаде истински дом за сирачето, но това беше само част от плана му да унищожи семейството, което ненавиждаше.

Реа помилва къдриците на заспалото дете и отново погледна към мъжа си. Внезапно я обзе чувството, че трябва да защити съпруга и сина си. Беше почувствала същото, когато научи от Данте трагичната история на семейството и младостта му. Данте беше разказал всичко спокойно и хладно; нито за миг не допусна споменът за преживяната болка да излезе на повърхността. Първо описа живота на майка си, лейди Илейн. Тя останала отрано сираче и така дошла в Мердрако. Като племенница на маркиза била приета в семейство Лейтън. Тъй като израснала там, никой не се изненадал, че я сгодили за сина на стария маркиз. Учудил се само един, защото знаел, че той, а не Джон Лейтън владее сърцето на красивата млада дама. Този мъж бил Майлс

Сандбърн. За нещастие той бил само втори син и не наследявал семейното имение в Улфингулд Аби. Изгледите му били нищожни. Ала дори да притежавал земи или голямо богатство, не можел да спечели лейди Илейн за себе си. Старият маркиз искал синът му да се ожени за Илейн и тъй като младата жена се чувствала задължена към него, тя дала съгласието си. Но сърцето ѝ принадлежало на Майлс.

Така красивата, русокоса и синеока Илейн за всеобща радост станала жена на хубавия наследник на Мердрако. Ала приказката нямала добър край. Лорд Джакоби починал седем години след сватбата си. Все пак изпълнил дълга си да създаде наследник на Мердрако. По това време Майлс станал наследник на Улфингулд Аби, тъй като брат му внезапно починал. Посветили го в рицарство. И съвсем естествено той се омъжил за старата си любов, младата вдовица Илейн. Всичко можело да тръгне добре, но това става само с истинската любов.

Ала сър Майлс никога не простил на жена си, че преди него се е омъжила за друг. Много години таял омразата в сърцето си и чакал да дойде неговият час. И сега накарал жена си да страда, както страдал той, когато я гледал под ръка с другия мъж.

Отмъщението било грижливо планирано. Лейди Илейн твърде късно осъзнала, че любовта се е превърнала в омраза. По това време животът ѝ и този на сина ѝ бил напълно разрушен. Данте Лейтън, който постоянно напомнял на сър Майлс за първия мъж на Илейн, бил важна съставна част от плана за отмъщение.

След смъртта на стария маркиз сър Майлс се преместил със семейството си в Мердрако, където можел необезпокоявано да се наслаждава на отмъщението си. Под негово влияние наследникът на Мердрако израснал като буен младеж, за когото честта и достойнството били празни думи. Най-важното за Данте било да задоволява всичките си прищевки. Тогава не съзнавал, че е само пионка в дяволската игра на настойника си.

Лейди Илейн години наред понасяла мълчаливо съдбата си и дала израз на страховете си едва когато станало много късно. Чувствала се унижена и омърсена, когато сър Майлс, горещо обичаният от нея мъж, я вземал в леглото си без любов и нежност. Пред очите ѝ той ухаждал безброй жени, понякога водел любовниците си в Мердрако и излагал жена си на присмеха на околните.

Лейди Илейн осъзнала твърде късно, че отмъщението му не е насочено само срещу нея. Сър Майлс насъскал сина срещу майката и го въвел в света на порока. Скоро никой почтен човек не приемал у дома си Данте Лейтън. Тъй като сър Майлс бил настойник на наследника на Мердрако, той управлявал собствеността му. И докарал младия мъж до ръба на пропастта.

Като втори баща и настойник на необуздания младеж, той великодушно се смилил и откупил от него земите на Мердрако, твърдейки, че ще ги върне на Данте на двадесетия му рожден ден, когато встъпи в законните си права. Сър Майлс стигнал дотам във великодушието си, че изкупил много от семейните ценности, за да ги предпази от окончателна загуба. В очите на обществото сър Майлс правел много повече от необходимото за разгулния млад маркиз.

Само сър Майлс и лейди Илейн знаели истината. — Данте Лейтън бил подло измамен. Той осъзнал предателството на втория си баща едва на двадесетия си рожден ден. Тогава му казали, че наследството е изкупено от сър Майлс. Само една четвърт от първоначалната собственост му принадлежала — и тя едвам стигнала да покрие дълговете му. Не останало нищо за обратното изкупуване на земите.

През втората седмица на онази ужасна есен, когато мъглата забулила крайбрежието и местността утихнала, сякаш чакала със затаен дъх да се разиграе някаква трагедия, Данте Лейтън бил заподозрян в убийство. Веднага бил отблъснат от годеницата си, а след жестока караница с майка си, която най-после му разкрила истината за втория му баща — макар че той не поискал да я чуе. — Данте потеглил за Лондон.

Вестта за трагичния край на майка му го довела обратно в Мердрако. Пристигнал твърде късно за погребението. Камериерката на майка му се почувствала задължена да му разкрие истината и му казала, че е невъзможно майка му да е паднала от крайбрежните скали по някаква нещастна случайност. По-вероятно било да е посегнала на живота си. Камериерката, която обичала господарката си повече от всичко на света, му разказала със сълзи на очи цялата история. Не разочарованието от сина й убило лейди Илейн. В нощта, когато потърсила смъртта, съпругът й я пребил от бой. Сър Майлс й нанесъл тежки рани. Лицето й било подуто до неузнаваемост и тя избягала, за

да не се върне никога. След като разкрила истината, камериерката събрала вещите си и изчезнала, без дори да се сбогува.

Данте останал смутен, но постепенно го обзело предчувствие за надвиснало нещастие. Отишъл да поговори с втория си баща и най-после прозрял горчивата истина. Сър Майлс открито признал омразата си към него и към всички Лейтънови и унищожил и последните остатъци от самоуважение и самоконтрол, които притежавал Данте. Никога досега младежът не се бил срещал лице в лице с толкова злоба. Кръвта му кипнала и той изтеглил шпагата си срещу сър Майлс. Ала Данте, по-младият, се биел с младежка страст, докато сър Майлс действал добре премислено. Можел да убие доведения си син, но предпочел да го унижи. След като го ранил в рамото и го обезоръжил, сър Майлс посегнал към камшика си за езда и нашибал приемния си син на стълбите на Мердрако. Смахът на втория му баща отеквал в ушите на Данте, когато вратата се затръшна пред него. Той лежал дълго на стълбата, треперейки от унижение.

Времето и съдбата променили много неща след този злокобен ден. Изглежда, че като бе подарил живота на Данте, сър Майлс бе подписал собствената си смъртна присъда; защото маркиз Джакоби се бе превърнал в хладнокръвен, пресметлив мъж, не на последно място и поради жестокото отношение на втория си баща.

През изминалите години Данте бе откупил обратно голяма част от земята, заграбена от сър Майлс. Но при всяко прехвърляне беше използвал подставено лице, за да не събуди подозренията на втория си баща.

Реа потрепери при мисълта как ли ще реагира сър Майлс, като узнае, че Данте е възвърнал наследството си.

— За какво си се замислила? — попита мъжът, който беше обект на страховете ѝ, и се усмихна. После се отпусна на одеялото до нея с две пълни чинии в ръце.

Реа стреснато отвори очи, изчерви се и побърза да завърже корсажа си. Бебето беше сито и мирно спеше в скута ѝ.

— Дай го на мен, за да можеш да се нахраниш. — Данте протегна ръце към сина си и спря за миг, за да го погледа. Все още не можеше да надвие учудването си, че е станал баща.

— Никога няма да изям това — простена Реа и набоде на вилницата си парче шунка с яйца. В чинията бяха натрупани парчета

студено пиле, маслени сладки, съомга и лимонов пудинг.

— Трябва да си силна, мила. Не бива да допускаме бъдещият маркиз Джакоби да израсне тънък като върлина, нали? — пошегува се Данте и отхапа от пълнената с кайсии шунка. — Чудесна е. Надявам се, че момичето, което ни даде дукесата, е изпразнило докрай склада с продукти и е откраднало всички добри рецепти — промърмори с пълна уста Данте.

— Ако е опустошила склада, по-добре никога да не се връща в Кемъри, защото баща ми ще бъде в ужасно настроение след постенето — усмихна се Реа и усети, че отново я обзема носталгия. Колко далеч останаха Кемъри и хората, които обичаше...

Данте отгатна мислите ѝ.

— Нали не съжеляваш, че заминаваме за моята родина?

— Разбира се, че не. Ще се радвам да видя Мердрако. Макар да не вярвам, че може да се сравнява с Кемъри — отговори с добре изиграна сериозност тя.

Данте се засмя.

— Ще загубиш ума и дума, когато видиш Мердрако за първи път.

— Надявам се, че няма да е задълго, защото ми се ще да обясня на висок глас какви разлики намирам между твоя и моя дом — усмихна се в отговор Реа и сама се изненада от внезапната промяна в настроението си.

— Нашия дом, Реа. Помни това винаги. Сега си една Лейтън. Мястото ти е в Мердрако — каза замечтано Данте и Реа разбра, че съпругът ѝ вече не седи до нея. Мислите му се носеха напред към Мердрако.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

„Бишъпс Грейв Ин“ получи името си „Гостилница при гроба на епископа“, когато преди сто години един епископ се заблудил по време на снежна буря. След три дни замръзналият му труп бил намерен пред портата, която водела към оборите на гостилницата. По онова време тя се наричала „Спокоен отдих на добрия рицар“. Никой не се оплакал от смяната на името.

До странноприемницата се стигаше по каменистите пътища, които се сливаха при Мъруест Крос. Тя представляваше двуетажна постройка от сив камък, който в течение на годините се бе покрил с дебел пласт мъх и обрасъл с бръшлян. Сградата не изглеждаше особено гостоприемна, докато пътникът не забележеше меката светлина, струяща от големите прозорци. Всеки, който потърсеше подслон, откриваше напален огън в средата на кръчмата, а докато се топлеше край него, можеше да изпие чаша топъл „силабуб“, питие от сметана и подсладено ябълково вино, с което Дора Ласкомб се славеше надлъж и нашир.

Сам Ласкомб, любезният гостилничар, канеше гостите си да заемат места около някоя от дъбовите маси, осветени от красивите месингови полилеи. Той се гордееше особено много с големия, защото преди година го бе поръчал чак от Бристол и лично го бе окачил на широката напречна гредка на тавана. Полилеят беше предмет на всеобщо възхищение и хвърляше достатъчно светлина върху скъпите порцеланови съдове на Дора, подредени на етажерката в ъгъла, както и върху калаените съдове по перваза на камината.

Умореният пътник можеше да утоли глада си с грахова супа, скариди, изпържени в масло, пастет от пъстърва, задушена целина, печен заек, понякога с агнешка плешка в ябълково вино и маслени сладки, пълнени със сметана и ягодов мармалад.

След това пътникът можеше спокойно да се оттегли на почивка в някоя от стаите, но не и преди да се е насладил на горещото бренди, което се сервираше за сметка на заведението. Когато се изкачваше в

стоята си, той откриваше завивките отметнати, а в леглото топла бутилка, която правеше поносим влажния студ.

По волята на съдбата тази нощ в началото на април бе разтърсена от силна буря. И когато стенният часовник на гостилницата удари полунощ, там се разиграха някои събития, които нямаше скоро да бъдат забравени.

Не само защото бушуващата буря се канеше да отвее фронтонния покрив на гостилницата, но преди всичко, защото това беше нощта, в която Данте Лейтън се върна в Мердрако.

В нощ като тази човек започваше да вярва в старите приказки, особено в легендата за демона на лова. Местните хора, чиято фантазия бе възбудена от ревящия вятър и ярките светкавици, бяха убедени, че чуват рога на ловеца и джафкането на кучетата му, които ловяха в блатото изгубените човешки души.

В такава нощ никой разумен човек не излизаше навън, защото ако видеше някое от безглавите кучета на демона, щеше да умре най-късно след година. Така гласеше легендата. И всеки знаеше, че в нея има истина, защото двама рибари се бяха удавили само преди месец, след като бяха видели лика на бледата дама. Освен това братът на Дора Ласкомб, който раздрънка пред всички, че е видял призрачно явление, бродещо по скалите, бе изчезнал скоро след това и никой не го бе видял повече.

В тази бурна априлска нощ „Бишъпс Грейв Ин“ беше здраво затворен и заключен. Пътят приличаше на мочурище и всеки, тръгнал на път в дяволска нощ като тази, можеше да се смята за щастливец, ако успее да достигне поне до Мъруест Крос.

Въпреки това, малкият керван от карети се справи с лошия път и с ужасяващо трополене, което заглуши дори тътена на гръмотевиците, превозните средства влязоха в двора на странноприемницата. След каретите пристигнаха и товарните коли, скърцащи под тежестта на багажа, с потънали в мръсотия колела. Данте Лейтън отвори вратичката на първата карета и загрижено погледна вътре. Газените лампи отдавна бяха угаснали и вътрешността на каретата тънеше в мрак.

— Всичко наред ли е, Реа? — попита той и бе възнаграден с недоволния плач на бебето.

— Малко ни е студено — отговори с тракащи зъби Реа.

— Замръзвам — изохка Робин Доминик и кихна.

— Олеле, тук е по-студено дори от Северния Атлантик, капитане — възмути се Кони Брейди.

— Къде сме? — попита Реа и се опита да погледне през рамото на Данте. Бурният вятър бе отслабнал, но дъждът трополеше с всичка сила върху покрива на каретата.

— Това ли е Мердрако? — попита разочаровано Кони. Той не можеше да види почти нищо в тъмнината, но потърси с поглед кулите, за които беше чувал от капитана.

— Не, в тази тъмнина няма да успеем да стигнем до Мердрако, особено в бурята. Намираме се в Мъруест Крос. На мили отгук няма друга странноприемница, не и преди Мерли или Уестли Ебът, а по тези пътища не може да се пътува.

— Ето ме и мен, капитане — представи се стегнато Алистър Марлоу, който очевидно беше забравил, че вече не се намира на борда на „Морския дракон“. — Всичко наред ли е тук? — попита той. Последните няколко мили бяха отвратителни. — Лейди Реа Клер?

— Добре сме, Алистър. Но вие сигурно сте замръзнал и сте мокър до кости — отговори съчувствено Реа. Вратичката на каретата се блъсна и леденият дъжд се изля право върху лицето ѝ.

— Кажете на останалите да потърпят, докато вдигна гостилничаря от леглото. Не ми се вярва да чака гости в такава нощ. — Данте пое бебето от ръцете на Реа, а с другата ръка обви талията на жена си и леко я вдигна от каретата. — Сигурно има достатъчно оборски ратаи, които ще се погрижат за конете. Кажете им да погледнат последната карета. Струва ми се, че един от конете куца.

— Тъй вярно, капитане — отговори автоматично Алистър Марлоу.

Данте скри Реа и детето под наметката си и забърза към входа. Тъкмо понечи да почука, когато вратата се отвори и навън нахлу сноп светлина.

— Бях твърдо убеден, че тази нощ никоя човешка душа не ще посмее да излезе навън, но преди малко чух трополене на колела и човешки гласове. Дора каза: „Сигурно ушите ти бучат“, но аз бях сигурен, че ни идват гости — прозвуча гръмко мъжки глас. Сам Ласкомб отвори широко входната врата, пропусна уморените гости и благодари на ум на бушуващата буря. Тя щеше да му донесе добра

печалба. Погледна навън и не можа да повярва. Дворът му беше пълен с карети и товарни коли. Макар че само след час си пожела да е послушал Дора и да е затворил ушите си за шумовете на нощта, защото бурята доведе в дома му самия дявол.

Сега обаче Сам Ласкомб се зарадва на неочакваните гости и когато ги въведе в приемната, очите му блестяха. Без да губи време в приказки, той разпали огъня и повика Дора. Сигурен беше, че пътниците са гладни, а и стаите им трябваше да бъдат приготвени за сън. Те в никакъв случай няма да продължат пътя си през нощта, каза си с доволна усмивка той, когато тресна силен гръм и прозорците издрънчаха.

— Моля да ме извините за момент. Ще отида да повикам жена си, за да ви приготви нещо топло. Ще донеса и малко ябълково вино и ейл, за да се обслужат господарката — обяви Сам Ласкомб и доволно отбеляза, че джентълмените грижливо изтърсват мокрите си наметки, преди да влязат в кръчмата.

Макар че кожените панталони и ботушите им бяха опръскани с кал, критичният поглед на хазаина веднага различи доброто качество на облеклото.

Дребна фигура с наметка се стрелна покрай Сам. Гостилничарят кимна бегло на новодошлия и тръгна да повика жена си. Ала внезапно спря и се обърна назад. Мъжът беше изчезнал. Нещо в приведената фигура му се бе сторило познато; но сега нямаше време да размишлява, защото гостите бяха гладни, а Дора още се излежаваше в топлото легло.

Скоро Дора слезе по стълбите, търкайки сънено очи, набързо напъхала сивите си кичури под нощното боне. Чаша горещ чай с малко бренди щеше да ободри всички. Тя подгони двете слугинчета да запалят огън и скоро след това от голямото гърне над огнището започна да се издига пара. Дора изля врящата вода върху листенцата чай и подреди на таблата най-добрите си чаши и чинийки. Сам бе казал, че между пристигналите е и една изискана млада дама. Дора беше сигурна, че тя ще оцени чаша горещ чай, докато мъжете се придържат към виното.

Дора вдигна таблата и отиде в кръчмата. Сам вече се бе погрижил за мъжете.

— Добър вечер, милейди — поздрави с усмивка Дора. — Реших, че горещият чай ще ви подейства добре. Сигурно отдавна сте на път. — Тя постави таблата на масата пред камината, където беше седнала младата лейди. — О, колко сте красива — изгърси смаяно гостилничарката, когато Реа свали наметката си. Озарена от пламъците, косата ѝ приличаше на разтопено злато. Нежните бузи бяха зачервени от огъня. — Отдавна не съм виждала такава прекрасна коса, особено след като лейди Ил... Е, вие и без това не я познавате, дано бедната ѝ душа почива в мир, но не вярвам да е така, защото хората все още виждат призрака ѝ — избъбри на един дъх Дора. Реа я погледна уплашено и възрастната жена побърза да прибави: — Съжалявам, милейди, сигурно сте уморена до смърт.

— Благодаря ви за чая. Много мило от ваша страна. Сигурна съм, че е много вкусен. О, от кухнята ухае така приятно! Съпругът ми ме увери, че масленките на Девъншир са най-добрите в цяла Англия.

— О, да, милейди. Прав е — отговори усмихнато Дора и се възхити от изисканите маниери на младата дама. — Значи съпругът ви е тукашен? — попита любопитно тя, размисляйки дали пък не го познава.

— Да, но е напуснал тези места преди петнадесет години — отговори тихо Реа. Не знаеше как ще реагира жената, като чуе името на Данте.

— Наистина ли? Извинете за любопитството, милейди, но как се казва съпругът ви? — Дора беше забравила напълно тенджерите в кухнята.

Реа се поколеба.

— Сигурно името не ви е познато.

— О, аз живея вече петдесет години тук и познавам всички наоколо.

— Името му е... — започна Реа, но бе прекъсната от писъка на бебето, което веднага привлече вниманието на Дора. — Тихо... Няма нищо, малкият ми. Мама е при теб — утеша го тя и леко залюля дървената люлка, която Данте бе поставил до нея.

— Какво сладко детенце! — засмя се до уши Дора. — Ваш син ли е, милейди?

— Да — отговори Реа, без да сваля очи от успокоеното дете.

— О, кой би повярвал! Толкова сте млада и невинна — отбеляза Дора и напълно забрави приличието. — Чудесно момче, метнало се е изцяло на баща си, нали, с тези кестеняви къдрици?

— Да, за радост на Данте. Той наистина прилича изцяло на него — отговори Реа и целуна детето си. После се отпусна на креслото и благодарно отпи от горещия чай.

Дора Ласкомб се обърна любопитно, защото в този миг в стаята нахлуха двете момчета. От наметките им капеше вода. Те побързаха да ги закачат на куките до вратата и потърквайки ръце, дойдоха до огъня да се стоплят.

— Капитанът каза, че това е за бебето — каза Кони Брейди и внимателно положи соболевата кожа върху люлката. Малкият лорд Кит го погледна сериозно с големите си очи.

— Идва ли той? — попита Реа и хвърли бърз поглед към гостилничарката, която ги следеше с неприкрито любопитство.

— След минута, милейди. Каза, че ще провери последния впряг. — Кони потърка замръзналите си ръце и се втренчи в каната с чай.

— Кони, Робин, заповядайте — покани ги Реа и им предложи по чаша горещ чай със сметана и захар.

— Много ви благодаря, милейди — промърмори Кони и се сви до камината с топлата чаша в ръце.

Робин също пое с благодарност чая, но изгледа разочаровано таблата, на която нямаше нищо за ядене. Стомахът му отдавна къркореше.

— Не се безпокойте, млади момко, масленките вече се пекат — успокои го Дора, която разпознаваше отлично гладния израз в очите на собствените си внуци. — Май е време да отида в кухнята и да се погрижа момичетата да не унищожат най-добрите ми тенджери — промърмори загрижено тя.

— Бихте ли се погрижили прислужничките ми Нора и Бетси също да получат чай? — помоли учтиво Реа, когато момичетата влязоха и нерешително се спряха до вратата. — Елате по-близо и се стоплете до огъня. И двете треперите — покани ги тя. Мейсън никога нямаше да ѝ прости, ако внучката му се разболееше. За първи път Реа усети каква отговорност е поела спрямо прислужниците си.

— Трябваше да проверим дали са разтоварили сандъците и дали са ги отнесли в стаите, милейди — обясни Нора. Много ѝ се искаше

сега да се свие в тясното легло, в което беше спала цял живот, и да се увие в завивките — у дома, в Кемъри. Девъншир не ѝ изглеждаше особено гостоприемно.

— Веднага ще донеса още няколко чаши, милейди — отговори Дора Ласкомб и се запъти към кухнята. В този миг влезе едър мъж, свали шапката си и отметна назад високата яка на пелерината си. Жената спря като закована. Човек не можеше да забрави тези сиви очи. Демоничността на ситуацията бе подсилена от влизането на кривокрак стар мъж, който стискаше в обятията си котка със злобно искрящи зелени очи. Дора Ласкомб помнеше и неговото лице. Много отдавна, когато беше още червенобузо девойче, се беше надявала той да я ухажва.

— Мисис Ласкомб — проговори с неподвижно лице Данте. — Минаха много, много години, нали?

Дора Ласкомб замръзна на мястото си също като нещастния епископ, който бе намерил смъртта си пред гостилницата.

— О, небеса — прошепна тя и се почувства ужасно неловко, когато по устните на Данте се появи усмивка. Бог да им е на помощ, защото той беше още по-красив от някога. И беше същият дявол.

— Боях се, че точно така ще реагирате. Какъв глупак съм бил да мисля, че нещо се е променило — промърмори като на себе си Данте.

Дора Ласкомб беше загубила ума и дума. Сам се втурна в стаята и я извика по име. Някой от прислужниците бе споменал името на господаря си.

— Дора, Дора! — извика Сам и спря като вцепенен, когато големият мъж се обърна към него. Най-лошите му предположения се потвърждаваха. Ако Джак Шелби узнаеше, че Данте Лейтън се е върнал и Сам му е предоставил подслон и храна, тук щеше да настане същински ад.

— Трябваше да се уверя със собствените си очи — промърмори изумено той и огледа внимателно всички подробности от лицето и облеклото на новодошлия. — Лорд Джакоби.

— Да. За мен е удоволствие да ви видя отново, Сам Ласкомб — отговори Данте. Някога често пиеше брeндитo си тук, когато в студените нощи се връщаше от Уестли Ебът.

Сам също загуби ума и дума. Отвори уста, но думите се явиха едва когато забеляза ниската фигура до Данте.

— Знаех си! — извика той и стресна задрямалия в ръцете на стюарда Ямайка. Котаракът скочи, стрелна се между краката на гостилничаря и се скри под стола на Реа. — Знаех си, че познавам отнякъде тази ниска, надута фигура. Здравсти, Хюстън Кърби! Изобщо не сте се изменили — провикна се Сам Ласкомб. Трудно е да се каже комплимент или обида се съдържаха в думите му. Това знаеха само двамата стари приятели. — Трябваше да си помисля, че все още сте верен на...

— Така е, макар много хора да забравят лоялността — отговори Кърби и безстрашно изгледа едрият Сам. Макар че на младини бяха приятели, по-късно Сам Ласкомб не се доверяваше много на Хюстън Кърби.

— Съмнявам се, че тази гостилница е достатъчно добра за капитана ми и неговата дама — промърмори Кърби и мрачно огледа уютното помещение.

— Стига, Кърби. Ние сме гости тук — укори го Данте. — Или не е така? — прибави хладно той. — Може би предпочитате аз и семейството ми да се махнем? — попита Данте с такова достойнство, че Сам Ласкомб се засрами.

— Смятам, че трябва да ви кажа нещо, преди да сте извършили някоя глупост, Ласкомб — намеси се Кърби. — Днес лорд Джакоби е изключително богат човек. Боя се, че тъст му няма да бъде особено доволен, като узнае, че някакъв си гостилничар е показал вратата на дъщеря му и зет му в нощ като тази. Споменах ли, че лейди Реа Клер е дъщеря на дук и дукеса Кемъри? — попита ухилено Кърби и едва не избухна в смях, когато Дора шумно си пое въздух.

— Ако не сме добре дошли тук, няма да останем — проговори тихо, но хладно Реа.

— О, Сам, не прави глупости! — укори го остро Дора. — Нима ще прогониш тези хора и ще ги оставиш да се лутат в бурята? Наистина ли си толкова жесток? Ами дамата? Направо е престъпление да ѝ причиниш такова нещо, след като наскоро е родила. Я погледни момчетата, устните им са посинели като сливи — продължи назидателно тя. Мъжът ѝ не беше глупак и щом съдбата бе станала благосклонна към лорд Джакоби и го бе дарила с влиятелни роднини и богатство, и щом той бе решил да заживее отново в Мердрако, Сам не

биваше да си създава такъв мощен неприятел. А по мнението на Дора най-добре беше Джак Шелби да върви по дяволите.

— Сам Ласкомб никога не е посочил вратата на свой гост, затова бъдете добре дошли в дома ми и останете, докато желаете — проговори най-послед гостилничарят. Той хвърли крив поглед към дребната фигура, изпъчила се гордо до Данте Лейтън, и пръстите го засърбяха да издърпа стария си приятел настрана и да изстиска от него всичко за изминалите години.

Алистър Марлоу и Франсис Доминик размениха облекчени погледи. Никой от двамата нямаше особено желание да вади шпагата си или отново да яхне коня, за да продължи напред. И двамата бяха уморени и мечтаеха за топлото легло.

Кони Брейди и Робин Доминик се ухилиха доволно, защото капитанът знаеше какво прави. Кони непрекъснато втълпяваше това на приятеля си. Дано най-сетне ми повярва, каза си бившият юнга и посвети цялото си внимание на горящите цепеници в камината.

— Как е малкият? — попита Франсис и зае място срещу сестра си.

— Най-послед заспа. Мисля, че не усети студа. Увила съм го много топло — отговори Реа и се наведе над мирно спящото бебе.

Франсис поклати глава. Все още не можеше да повярва, че сестра му е станала майка. Припомни си детските дни, когато Реа винаги настояваше да спасяват малките котенца или кученца от крайпътните канавки. Тя е чудесна майка, каза си младият лорд, защото сърцето ѝ е толкова меко. Когато погледна към мрачното лице на зет си, Франсис се закле, че няма да допусне този човек да причини зло на сестра му. Радваше се, че е придружил младото семейство — особено след като видя със собствените си очи как местните хора реагират на името Данте Лейтън.

— Разположете се удобно. Дора ще ви донесе нещо за хапване — покани гостите си Сам Ласкомб, после сграбчи за рамото смаяната си жена и я издърпа навън. Дължа благодарност на небето, което изпрати бурята, каза си Сам. Тя ще задържи далеч евентуалните нови гости. Особено една определена личност, чието пристигане в този момент би имало непредвидими последици.

Два часа по-късно Данте Лейтън стоеше пред малкия прозорец в една от стаите и очите му претърсваха мрака. Бурята все още вилнееше

над хълмовете.

Реа се бе отпуснала като доволна котка в мекото легло. Тя четкаше разпуснатата си коса с бавни, равномерни движения и наблюдаваше мъжа си.

— Какво гледаш? — попита тя, тъй като навън цареше непрогледен мрак.

— Търся Мердрако.

— В тази посока ли е?

— Да. Макар че не виждам нищо, усещам близостта му. Нощта го крие, но кулите са там и очакват завръщането ми.

Данте стоя дълго до прозореца. Най-сетне дръпна тежките завеси и прогони мрака. Изразът на лицето му не се виждаше на трепкащата светлина на свещите.

Той седна на края на леглото, взе четката от ръцете на Реа и започна да разресва дългите златни къдрици. После ръката му се плъзна към талията ѝ и той я притегли към себе си. Гърбът ѝ се опря в гърдите му, главата ѝ се сгуши в рамото му, устните му меко се плъзнаха по страните ѝ.

— Утре, Реа. Утре ще отведа теб и сина ни в Мердрако. Най-после ще се приберем у дома, след толкова години изгнание — говореше тихо Данте. Устните му се спуснаха върху нейните и той се изгуби в меката им топлина. Ако зависеше от него, мракът можеше да царува още дълго.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Бурята, която беше нахлула откъм морето — или както казваха местните, направо от дупката на сатаната — изолира за още два дни „Бишъпс Грейв Ин“ от останалия свят. Нетърпелив като затворник, Данте Лейтън крачеше напред-назад пред малките прозорци и се взираше в потоците дъжд, които се лееха навън. Пътят към Мердрако със сигурност беше под водата.

Той дори не помисляше колко полезна е тази буря, защото именно тя даде възможност на Сам и Дора Ласкомб да установят какъв е станал някогашният разпуснат и избухлив лорд Джакоби. Бурята позволи и на Хюстън Кърби да разкаже няколко истински истории за случилото се в Мердрако преди петнадесет години. След тези разкази сър Майлс Сандбърн загуби голяма част от доброто име, с което се ползваше дотогава.

Според мнението на Дора Ласкомб на бедния Данте Лейтън беше нанесена голяма неправда. Мъжът, който живееше сега под покрива ѝ, обичаше жена си повече от всичко на света и винаги намираще време да се погрижи за сина си. Нима имаше по-мил и грижовен съпруг и баща от Данте Лейтън? Тя не го казваше гласно, но го намираще за красив и много мъжествен. Освен това, той винаги се отнасяше любезно към нея, а това беше повече, отколкото можеше да се твърди за останалите господа от неговото съсловие.

Сам Ласкомб също беше силно впечатлен, макар и по-скоро от историите, в които Кони Брейди и изисканият мистър Марлоу описваха живота на „Морския дракон“. Гостилничарят често си мечтаеше как броди из моретата с екипажа на кораба и получава своя дял от потъналото съкровище. Според Сам Ласкомб един мъж трябваше да бъде преценяван по уважението, с което се ползва от страна на служителите си. А беше очевидно, че Данте Лейтън е бил почтен капитан, боготворен от екипажа си. Всеки мъж, постигнал онова, което беше направил Данте Лейтън, заслужаваше уважението и възхищението на Сам Ласкомб — а той не го пилееше. Така че през

тези два дни принудително затворничество семейство Ласкомб опозна човека, плавал по моретата с „Морския дракон“, и забрави младия лорд, когото прибързано беше сметнало за убиец.

Причината Дора и Сам да станат тайни привърженици на маркиз Джакоби беше най-вече в Реа Клер и двамата ѝ братя. Младата дама и двамата Доминик изглеждаха толкова добросърдечни и изискани хора и никой от тях сякаш не съзнаваше, колко е важно за Данте Лейтън да се сдобие с няколко нови приятели, защото не всички местни хора бяха готови да забравят миналото и да се откажат от враждебността си спрямо господаря на Мердрако.

На третата сутрин след пристигането им в „Бишъпс Грейв Ин“ небето се проясни. Слънцето едва се бе осмелило да огрее хоризонта, когато Данте скочи, навлече кожения панталон, сюртука и ботушите и съвсем не по джентълменски раздруса спящата Реа.

— Ставай, поспаланке, вече е късно — заповяда той и гласът му прозвуча като на капитана на „Морския дракон“, когато подгонваше мъжете си да разпънат платната.

Реа се обърна по корем и зарови лице във възглавниците. Беше уморена, защото бе кърмила малкия посред нощ. Сви се на кълбо и се опита да не обръща внимание на дразнещото гъделичкане по тила. След малко се прозя, въздъхна и понечи отново да потъне в сладък сън. Но Данте Лейтън нямаше намерение да се откаже. Той издърпа завивката и студеният въздух ухапа голите ѝ крака.

— Махай се — прошепна дрезгаво Реа, отвори с усмивка очи и изгледа мъжа си. После смаяно се ококори, защото Данте беше напълно облечен и я гледаше ухилено. — Колко е часът? Навън със сигурност е още тъмно — промърмори тя и реши, че хората, които толкова рано сутринта се осмеляват да изглеждат свежи и бодри, са ужасно неприятни.

Данте приседна на края на леглото и я издърпа да стане.

— Вече не е тъмно. Слънцето изгря, скъпа моя, и е време да се захващаме за работа.

— Мердрако? — попита тихо тя и вдигна глава към лицето му.

Данте нежно я целуна.

— Готова ли си? — попита той и изпитателно я изгледа. Не можа да устои на изкушението и притисна до себе си мекото ѝ, топло от съня тяло. За момент си каза, че е по-добре да остане при нея в леглото.

— Пътищата сигурно са още мочурливи и каретите няма да минат, затова ще се наложи да яздим. Да помоля ли да оседлаят Скайларк?

Конят на Реа и още няколко бяха тръгнали с тях, като подарък от Люсиен Доминик. Дукът знаеше, че Данте трябва да създаде свои собствени конюшни, а породата на Доминик беше една от най-добрите в страната.

— Няма да тръгнеш без мен — усмихна се Реа, макар че очите ѝ се затваряха. Ала мислите ѝ бяха будни. — Кони и Робин също ли ще дойдат? — попита тя. — Или ще ги оставим тук?

— Не, Франсис каза, че ще вземе Робин със себе си, върху Ел Сид. Кони ще се качи при Алистър. Бебето трябва да остане тук, но Бетси, Нора и Дора Ласкомб обещаха да се погрижат за него. Мисля, че ще бъде в добри ръце.

Реа кимна.

— Ами Кърби? Мисля, че никога не съм го виждала да язди. Той ще остане ли?

— Кърби? Да остане тук, докато ние разглеждаме Мердрако? — усмихна се невярващо Данте. — Нищо на света не е в състояние да го спре. Той ще ни придружи, въпреки че ездата наистина не е от любимите му занятия.

Данте се засмя. Хюстън Кърби беше нервен като младоженец, защото възможността да види отблизо тъмните кули, издигащи се към небето, изведнъж беше станала досегаемо близка.

Реа погледна към твърдата; изпъкнала брадичка на мъжа си и внезапно се почувства заразена от възбудата му.

— Данте? — проговори настоятелно тя.

— Да?

— Искам да бъдеш щастлив — продължи със странен тон тя.

Данте се приведе и целуна розовите ѝ устни.

— Ще бъда, Реа, нали се върнах в къщи — увери я той. Очевидно не споделяше страховете ѝ.

Морето почти никога не изчезваше от погледа на ездачите, които препускаха към кулите на Мердрако. Тясната пътека, която се виеше по крайбрежните скали, сякаш водеше право във водата. Бученето на вълните, които се разбиваха в скалите под тях, беше оглушително.

Понякога до Реа достигаше някой от въодушевените викове на Робин, отнасян от вятъра надалеч. Робин никога не беше виждал толкова суров морски бряг, нито пък беше яздил толкова близо до бялата пяна на бурните вълни. Франсис беше сдържан както обикновено, но Реа усещаше, че и той е развълнуван. Кони естествено беше стара пушка по отношение на морето и не се вслушваше в забележките на сухоземните плъхове, а се интересуваше повече от самото Мердрако. Той знаеше, че никой не е в състояние да опознае морето, без да го е прекосил.

Реа също бе завладяна от страхопочитание. Това беше мястото, където бе живял младият Данте, и тя непрекъснато се питаше дали му се струва променено.

Младата лейди, в строг костюм за езда от небесносиня вълна, с виненочервена копринена жилетка с набрана предница и шапка, украсена с червени пера, изглеждаше така, сякаш бе излязла на следобедна разходка в парковете на Кемъри. Когато отправи поглед към върха на крайбрежните скали, където се издигаха две тъмни кули, тя внезапно почувства някаква безутешност. Невинният на вид пясъчен бряг я накара да потрепери и тя можеше да се закълне, че там се е разиграла някаква трагедия. За първи път в живота си Реа разбра как се чувства леля Мери по време на виденията си. Помисли си, че лейди Флетчър със сигурност знае какво се е случило на брега в безлунната нощ. Макар че самата тя нямаше и понятие откъде е разбрала, че ужасното събитие е станало през нощта.

— И ти го почувства, нали? — попита Франсис Доминик и я стресна.

Тя не беше забелязала, че двамата с Робин яздят толкова близо до нея.

— Видях лицето ти, когато се взря в брега. Също като на леля Мери, когато е имала видение — извика Франсис, за да заглуши рева на морето.

Реа вдигна рамене. Вече разбираше леля си много по-добре от преди.

— Не мога да го обясня — промълви замислено тя.

— Сега даже говориш като нея — ухили се Робин.

— Ти какво усети? — попита Реа и се обърна към Франсис. Брат й само кимна. Нямаше нужда от отговор. Изразът на очите му й каза

всичко.

Данте Лейтън, който водеше групата, се обърна тъкмо в този момент и забеляза погледите, които си размениха братът и сестрата. Двамата смайващо си приличаха и Данте неволно се запита дали Реа някога ще се почувства от семейство Лейтън.

— Нещо не е наред ли? — попита той, забави ход и изчака конят на Реа да се изравни с неговия. Франсис остана назад, защото пътят не беше достатъчно широк за три коня.

— Тъкмо се питахме как се казва заливът — извика Франсис, решен да поеме инициативата. Винаги когато се вглеждаше в сивите очи на Данте; Реа не беше способна да разсъждава разумно.

— Известен е като Драконовия залив.

— Корабите влизат ли вътре? — попита със съмнение в гласа Франсис и огледа вълните, които се блъскаха в скалите. — Имам чувството, че в устата на дракона има рифове.

Данте изненадано погледна младежа.

— Така е, Франсис, и е много опасно да се плава в Драконовия залив, когато не се познават дълбочините между рифовете. Но дори и запознатите с тях не рискуват да влязат тук при бурно море.

— Има ли много потънали кораби? — попита Робин.

— Да — отговори кратко Данте и хвърли мрачен поглед към морето. После вдигна поглед към стръмните скали, които обграждаха брега.

— Тук ли е станало? — попита тихо Реа, твърде тихо, за да може да я чуе Данте. Но той бе усетил тъгата ѝ и разбра въпроса.

— Да, тя е паднала тук — отговори дрезгаво той.

Хюстън Кърби, който яздеше дребното степно пони, наето от Сам Ласкомб, нямаше нужда да чуе разговора им, за да знае за какво се отнася. Той също се вираше в скалите, сякаш ги виждаше за първи път. Представи си разкъсаното тяло на лейди Илейн, паднало между скалите и отнесено далеч в морето. Заболя го, както винаги, когато мислеше за трагичната смърт на своята господарка. И омразата му към сър Майлс пламна още по-силно. Той беше човекът, отговорен за трагичния ѝ край.

Тесният път зави навътре в сушата и са заизкачва все по-нагоре и по-нагоре, към върха на скалите, където двете кули царуваха над стръмния склон.

Когато приближиха върха, Реа затаи дъх. Усмивката ѝ беше принудена, когато се обърна към Франсис и Робин, следвани от Алистър и Кони, който здраво го беше обгърнал през кръста. Последен яздеше Хюстън Кърби.

Скайларк сякаш прелетя последните метри по склона. Най-сетне достигнаха планинския гребен и продължиха по билото. След минута Реа трябваше рязко да дръпне юздите, за да спре до Данте. Той и конят му сякаш се бяха вкаменили.

Реа не чуваше нито рева на приборя, нито воя на вятъра. Тя се вслушваше в бученето в собствените си уши и не можеше да откъсне поглед от двете тъмни кули на Мердрако.

... А остатъкът от замъка представляваше руина.

— Реа?

Тя чу гласа на Франсис и почувства ръката му около талията си. Обърна се и видя бледото лице на Алистър Марлоу.

— Мердрако е разрушен — прошепна с пресекващ глас тя.

— Хей! — изкрещя Кони Брейди. — Та това е руина. Сякаш е била обстрелвана с гюлета. Какво се е случило? — попита гневно той и се сви, сякаш някой го бе ударил. Устните му потръпваха, в очите му блеснаха сълзи.

Робин Доминик беше отворил широко уста от учудване. Той се подаде иззад гърба на брат си и втренчи поглед в сивите камъни, които сякаш бяха разпръснати от бурен вятър.

Франсис Доминик поклати глава. Никога не беше виждал толкова разрушено и мрачно място. Внезапно си припомни как изглеждаше Таймъредълох, преди вуйчо му Ричард да възстанови старинния замък. Франсис се вгледа в ужасеното лице на Реа, без да знае какво да каже. Реа не откъсваше очи от широкия гръб на мъжа си и Франсис забеляза, че маркиз Джакоби нито е проговорил, нито се е помръднал, след като бяха застанали пред руините на Мердрако.

Франсис Доминик прехапа устни. Не знаеше дали да изкаже съчувствие на зет си или да се опита да го успокои.

Ала Франсис нямаше защо да се тревожи. Данте Лейтън не реагира, както очакваха. Гневният изблик би бил много по на място, но Данте разтвори ръце, сякаш искаше да прегърне морето и небето, и избухна в смях.

— Данте? Данте, моля те, престани да се смееш! — изплака Реа.
— Защо се засмя? Не мога да те разбера.

Тя се разплака, защото пред очите ѝ беше разрушеното родно място на съпруга ѝ, който години наред бе копнял за него. Това в никакъв случай не беше повод за радост.

Данте чу уплашения ѝ вик и я изгледа изненадано, отначало развеселено, после с нарастваща обърканост.

Той слезе от коня и изтича при нея. Застана така, че да я предпази от вятъра, вдигна я от седлото и заговори:

— Реа, съжалявам, скъпа. Не се сетих, че ти не знаеш. Как забравих да ти обясня! Виж сега. — Той посочи мекия хълм в далечината, не толкова висок, като скалите с кулите, и защитен от издадения в морето нос, който отнемаше силата на идващия от Атлантическия океан вятър. Хълмът беше обрасъл с гори и на върха му се издигаше прекрасна сграда от сив камък, в безбройните прозорци, на която се отразяваше изгряващото слънце. Големите комини се издигаха към небето също така внушително, като кулите, в чието подножие бяха. — Това е Мердрако, Реа. Домът ми е там. Нашият дом, домът на всички Лейтънови през идващите столетия — заяви тържествено Данте Лейтън, бившият капитан на „Морския дракон“.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Реа Клер Лейтън, новата господарка на Мердрако, хвърли бърз поглед към тъмните кули, които не бяха предназначени за живот, а просто скриваха витите стълби, по които се излизаше до върха им. Кулите бяха единствените остатъци от феодалния замък, построен през единадесети век от нормански завоевател в опит да защити земята, завладяна от победените англосаксонци. Внушителната крепост Мердрако се смятала за непревземаема, защото била обкръжена от три страни с недостъпни скали.

Мердрако, някога дървена кула, заобиколена от дълбоки ровове, в течение на годините се превърнал в укрепена постройка с дебели каменни стени и висока стражева кула, която защитавала достъпното крило и запълвала дупката между защитните валове.

Столетията минавали, заплахата от нападение намалявала и съпротивата на местните хора отслабвала. Така изчезнала необходимостта от укрепения замък, разтърсван от арктически ветрове, които успели да го завладеят и унищожат по начин, невъзможен за която и да е армия, въоръжена с катапулти и тарани. Вече не било нужно да се живее в такава ветровита и навяваща ужас постройка. Освен това, когато Гилбърт Лейтън, шести граф Сандрейк, бил провъзгласен за маркиз Джакоби, тя вече не подобавала на титлата и състоянието му.

Затова замъкът Мердрако бил разрушен — не от неприятелска ръка, а с помощта на всички селяни от околността. Под ръководството на архитекти, с помощта на стъклари и щукатьори, и цяла армия работници, каменоделците издигнали прекрасна сграда в стил Тюдор с фронтони и стройни комини, с големи прозорци и скулптурни изображения, с арки и вътрешни дворове.

И всичко, което останало от стария замък, били тъмните кули в самотната си красота, като спомен за Раул дьо Сейнт Дракит, норманина, завладял дивия бряг. Кулите постоянно напомняли на

местните хора за първите им феодални господари, семейство Лейтън, и за верността, която се очаквала от тях.

— Е, какво ще кажеш? — попита Данте, когато спряха на заобления хълм и се вгледаха в тъмносивата каменна постройка, в която се бе родил.

Със сигурност не е като Кемъри, помисли си Реа. Сградата нямаше нищо общо с медноцветния камък на родния ѝ дом, нито със симетричните му крила. Личеше, че Мердрако от петнадесет години е празен и запуснат. Все пак сградата излъчваше някаква странна красота. По дългата градинска стена необезпокояван се виеше бръшлян, а под прастарите дървета растяха трендафили. По-младите живи плетове бяха високи и разклонени, а къпиновите храсти и плевелите бяха завладели цветните лехи в предния двор.

Над изоставения дом витаеше тъга. Дали копнееше да чуе ехо от човешки стъпки в празните си зали, а от комините да се издигне сладък мирис на дърва и да изпълни въздуха? Внезапно Реа се почувства така, сякаш къщата ѝ махаше с ръка да се приближи. Тя бе призвана да възвърне светлината в нея, да прогони мрака, владял я толкова дълги години.

Данте, който я наблюдаваше с боязън, облекчено усети как съмненията му се разпръсват от нежността, изписана в очите ѝ. Реа бе приела дома му.

— Не бих могла да си пожелаая по-красив дом, Данте — отговори тихо тя, защото въпреки вредите, нанесени от годините, виждаше дом, в който можеха да бъдат щастливи.

Ала Робин и Кони Брейди не бяха нито толкова мъдри, нито умееха да гледат напред. В техните очи сградата беше запусната и нечиста. Не можеха да повярват, че наистина са пристигнали в Мердрако.

Хюстън Кърби, който виждаше къщата за първи път, откакто бе последвал господаря си, стоеше като вцепенен. За него Мердрако не беше променен. Той не виждаше нито плевелите в градината, нито изпотрошените прозорци и зеещата в покрива дупка. Хюстън Кърби виждаше Мердрако от миналите дни, когато по виещата се входна алея трополяха карети, зад всяко стъкло блестяха свещи и градините криеха неизчерпаемо богатство от цветя, които после биваха подреджани във вазите по стаите.

Алистър Марлоу обаче виждаше и двете, миналото и настоящето. Години наред бе слушал разкази за Мердрако и можеше да си го представи в миналото му величие. Но знаеше също, че за възстановяването му ще бъде необходим много труд.

Франсис Доминик, както и Реа, бе свикнал с класическата красота на Кемъри, с добре поддържаните му градини и морави. И тъй като нямаше да живее в Мердрако, не беше изпълнен с оптимизъм. Намираще замъка потискащ и не завиждаше на Реа за бъдещия ѝ дом; но със сигурност тук беше много по-добре, отколкото горе на скалистия нос.

Господарят на Мердрако подкара кафявия си жребец надолу по склона и препусна по горския път, който беше единствената връзка на Мердрако с руините на стария замък, а и с външния свят.

Внезапно пред очите им изникна двуетажната портиерска къща с тесни прозорчета и ъглови кули. Портите от ковано желязо трябваше да държат настрана чужденците, но те бяха откачени от пантите.

Данте Лейтън смръщи чело. Портите не се бяха откачили от само себе си, а когато провери пантите, той се увери, че са нарочно разбити.

— Изглежда, че са идвали неканени гости — установи тихо Алистър Марлоу.

— Само този път ли води за Мердрако? — попита внезапно Франсис Доминик, който се оглеждаше неспокойно още откакто напуснаха руините.

Данте се изненада от въпроса.

— Да, но пътят продължава още навътре в гората. Това е единственият път, по който се стига до Мердрако, и той минава покрай Мъруест Крос. Защо?

Франсис Доминик вдигна рамене. Не искаше да плаши придружителите си.

— Още докато стояхме пред руините ми направи впечатление, че някой го е използвал. Пътят от „Бишъпс Грейв Ин“ носеше следи от често минаващи коли. Не забеляза ли колко дълбоки бяха браздите, въпреки падналия дъжд? — попита Франсис и погледна Данте право в очите.

— Нищо не съм видял. Признавам, че бях твърде зает да стигна колкото се може по-скоро до Мердрако — отговори глухо Данте и хвърли поглед назад към двете тъмни кули, открояващи се в ясното

небе. — Но сега си спомням, че пътят беше в много добро състояние, като се има предвид, че през последните петнадесет години не би трябвало да е бил използван често.

— Аз също забелязах нещо — обади се Алистър Марлоу, припомнил си руините. — Един от каменните дракони в подножието на кулата беше повреден. Сметнах, че е нормално, след като е толкова стар. Но ми се стори, че някой го е използвал като мишена. — Алистър се огледа извинително. — Може би е плод на въображението ми, но се питам дали... — започна отново той, но млъкна и поклати глава.

— Какво?

— Не, нищо. Наистина нищо — промърмори Алистър.

— Да не мислите, че е бил призрак, мистър Марлоу? — Кони Брейди беше развълнуван и изобщо не помисли, че думите му могат да наранят капитана. — Бледата лейди от руините, така я нарича мисис Ласкомб. Тя казва, че никой не идва насам, защото ги е страх да не я видят.

— Слугините разказват, че и по Кемъри броди призрак. Там също е станало жестоко убийство — включи се Робин, но думите му не успяха да разсеят напрежението.

— Робин! — произнесе предупредително Франсис. — Това е смешно. Ако още веднъж го споменеш, половината слуги ще почнат да се боят от тъмнината.

— Аз също не мисля, че Алистър е имал предвид призрак — проговори бавно Данте и замислено присви очи. — По-скоро искаше да каже, че банда контрабандисти са пренасяли стоките си през Мердрако. Именно те са измислили призрака, който броди из руините и държи на разстояние селяните. Това е близко до ума, нали? Един фенер, зелен чаршаф отгоре му, за да произвежда страховита светлина, и готово.

Реа си спомни нещо, което Данте ѝ бе разказал в Лондон. Като говореше за майка си, спомена, че част от местното население е виждало духа ѝ по крайбрежните скали. Как ли бе узнал това, след като никога не се беше връщал в Мердрако?

Реа забрави размишленията си, защото Данте избухна в луд смях. Алистър се присъедини към него и младата дама загрижено изглежда развеселените мъже.

— Това е наистина ирония на съдбата. Докато аз съм се занимавал с контрабанда между Каролинските острови и Западна Индия, за да мога да се върна в родината и да водя почтен живот, Мердрако е бил използван от банда контрабандисти — проговори през смях Данте, който наистина се забавляваше. — А в Лондон сър Морган Лойд ме разпита за контрабандистите от околността, защото брат му бил изпратен по крайбрежието със задачата да ги унищожи. Боя се, сър Морган смята, че никога няма да се откажа от стария си занаят — отбеляза Данте, скочи от коня и побърза да помогне на Реа.

— Наистина ли? Не знаех това — учуди се Алистър и смъкна Кони от седлото.

— Добре, че се върна в колониите. Ако го бяха изпратили да служи някъде наблизо, със сигурност щеше да ме заподозре, че съм водач на контрабандистите. Все пак има достатъчно основания за това.

— Не мога да си представя, че наистина ще ви заподозре — възрази Алистър. — През последните години изобщо не сте се мяркали тук. Дори само този факт е достатъчен, за да ви освободи от подозрения.

— Никога ли не сте виждали кукловод, Алистър? — попита Данте.

— Е, виждал съм — отговори намръщено бившият помощник-капитан. Какво общо имаха детските забавления по панаирите със сериозна тема като тази?

— Тогава знаете, че не е непременно необходимо да те виждат, за да управляваш нещо. Кукловодът държи в ръка конците на куклите си, но никой не го вижда. Какво по-добро прикритие за мен от отсъствието ми, докато в същото време ръководя контрабандистите? Кой би могъл по-добре да изпълнява тази роля? Но сега, когато съм достатъчно богат, надали някой би ме сметнал за контрабандист. Освен, разбира се, недоверчивият сър Морган Лойд, който знае, че понякога ценя вълнението от играта повече от печалбата? — Обяснението на Данте прозвуча толкова достоверно, та Франсис, Робин и Кони почти повярваха, че той е водачът на местните контрабандисти.

Дори Алистър Марлоу се поколеба, макар и само за частица от секундата. Като забеляза смеха в очите на Данте и недоволно

поклащания глава стюард, който очевидно укоряваше глупавите приказки на господаря си, той също се засмя.

— Какво означава онова там, капитане? — попита Робин, който бе усвоил обръщението на Кони.

Данте последва погледа му и прочете семейния девиз, издълбан в камъка над входната арка, крепена от два дракона.

— Който не рискува, не печели — отговори тихо той, повтаряйки думите, които бяха водили семейството му през вековете. — Ако предшественикът ми Сейнт Драцит не се бе осмелил да прекоси канала с Уилям, днес Мердрако нямаше да го има. А ако не беше този семеен девиз, нямаше да има и „Морския дракон“, и потъналото съкровище, което ни превърна в богати хора. Аз също нямаше да стоя тук като господар на съдбата си с любимата жена до себе си. — Последните думи бяха предназначени само за ушите на Реа.

— По всичко изглежда, че сте обърнали противниците си в бягство и сте спечелили битката — установи Алистър Марлоу и си каза, че Данте Лейтън, капитан на „Морския дракон“, маркиз Джакоби и господар на Мердрако, наистина има дяволски късмет.

Алистър усети облекчение. Изглежда всичко се развиваше според очакванията им. Докато вървеше към замъка, той не преставаше да мисли за доброто на капитана си.

— Ела да ти покажа Мердрако. — Данте улови тясната ръчица на Реа, хвана юздите на двата коня в другата си ръка и я преведе под арката под погледите на каменните дракони.

Всички влязоха в големия вътрешен двор и тръгнаха по кръглата пътека, някога обкръжена от стъпаловидно оформени градини. Тя ги поведе към сградата, разположена върху заоблен хълм. Сега вътрешният двор изглеждаше още по-голям; грижливо подрязваните някога живи плетове от тис и чимшир бяха избуяли и закриваха павирания път. Рододендрони и хортензии цъфтяха на воля по целия двор. Клони и листа плуваха в мръсната вода на красивото езерце с фонтан. След като оставиха зад гърба си портиерската къщичка, можаха да видят високата каменна стена, която обграждаше вътрешния двор и завършваше в стопанските постройки. Те разделяха двора и от другата страна се виждаха още едни порти от ковано желязо. Точно срещу оборите беше едното крило на замъка. То се допираше до

стената, която обграждаше цялата лява страна и се връщаше до къщата на пазача.

Странна тишина обгърна групата хора, които крачеха по павирания път. Сякаш прекосяваха гробище. Плевелите бяха пробили паважа и на минаване се увиваха около полата на Реа. Копитата на конете трополяха като гръмотевици в чувствителните ѝ уши. Реа се чувстваше като натрапница в това изоставено място.

Ако Данте беше разочарован от занемареното състояние на имението, той с нищо не го показваше. Когато минаха покрай конюшните, той заговори спокойно:

— Благодарение на дука ще положим основите на прекрасна нова порода. Много ми се иска да убедя младия мъж, който се грижи за впряговете, да се върне отново при нас, след като откара каретите и каруците обратно в Кемъри. Момъкът върши отлично работата си.

— Така и трябва — усмихна се Реа. — Нали е ученик на Батърик. Вече сме дали на семействата от околността няколко чудесни коняри. Батърик ги учи на всичко, което знае. Не бих се изненадала, ако е изпратил Клоусън с нас точно затова. Той знае, че ще имаме нужда от добър човек за конюшнията. Можеше да ни даде и друг коняр, защото и новак би се справил с впряговете. Сигурно е искал Клоусън да види Мердрако и сам да се убеди, че с теб може да се работи.

— Да работи с мен? — Данте не повярва на ушите си.

— Ами да. Фактът, че Батърик ни е изпратил най-добрия си помощник, е многозначителен — обясни Реа и изгледа полуразрушените обори.

— Защо мислиш така?

— Ако Батърик не бе харесал отношението ти към конете, нямаше да те препоръча за работодател. Баща ми също нямаше да ни направи този щедър подарък, ако Батърик не бе дал съгласието си — засмя се Реа. Данте дори не подозираше колко е важно мнението на главния коняр.

— Тогава не съм сигурен, че трябва да покажа оборите на Клоусън. Боя се, че Батърик ще се ужаси от състоянието им — промърмори Данте и макар че се шегуваше, в гласа му прозвуча горчивина.

— Боя се, че и Саундърс ще си заскубе косите, като види градините — намеси се Робин.

— Кой е Саундърс? — попита Данте, без да откъсва очи от главната сграда, към която се приближаваха с всяка стъпка.

Реа усещаше почти физически вълнението му.

— Той е градинар на Кемъри — обясни Робин. — Побеснява от яд, когато някой се осмели да смачка цветята му.

— Не е точно така, Робин, и ти го знаеш — поправи го Реа. — Той просто не обича Шопитий, и не без основания, както знаеш.

— А кой е Шопитий? — провикна се Кони Брейди.

— Понито, което Робин яздеше по-рано. И то безогледно.

— Помните ли как Робин бутна лорд Рендейл в езерцето с лилиите, тъкмо когато се готвеше да направи предложение за женитба? — включи се в разговора Франсис и избухна в смях.

Данте също се засмя. Много му се искаше да бе видял със собствените си очи случката, защото не можеше да понася граф Рендейл и тайно в себе си се надяваше Каролайн Уинтърс да стане следващата графиня Рендейл. И двамата си заслужаваха партньора.

Широко стълбище с няколко ниски стъпала водеше към главния вход на Мердрако. Над дъбовата врата се издигаше арка. Реа беше почти убедена, че тежката врата ще се противопостави на волята на Данте, който уверено сложи ръка върху голямата месингова топка. За нейна изненада вратата се отвори и ръждясалите панти тревожно изскърцаха.

Когато пристъпиха прага на голямата зала с колони, подпирани високия таван, миризма на гнило ги удари в лицата. Единственият източник на светлина беше замърсеният еркереен прозорец над входа.

Това свято място, озарено от неземна светлина, бе обезчестено и пред очите на новодошлите се разкри гледка, която никога нямаше да забравят.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Данте Лейтън сякаш престана да чува и да вижда. Той само се взираше невярващо в разрушението, което цареше в дома му.

Натрапникът не се бе задоволил просто да открадне, той бе опустошил голямата зала с добре пресметната злоба.

Реа извади с треперещи ръце парфюмирана кърпичка и закри носа си. Очите ѝ ужасено оглеждаха разрухата. Никога преди това не бе виждала такава вандалщина. Миризмите, които се надигаха от пода, бяха отвратителни. Очевидно бяха използвали залата като обор не само за животни, но и за хора.

Планини от боклуци и мръсотия гниеха по омазания под. До камината беше натрупана огромна купчина дърва за горене. Всъщност това бяха парчета от красивите старинни мебели. Масивната маса с резбовани крака, която, както толкова често бе разказвал Данте, винаги е била украсена с ваза диви цветя, вече не съществуваше. А дълбокият скрин с вдълбани в дървото приказни фигури беше насечен на парчета.

Голямата дъбова пейка и високите столове, както и малките масички отдавна се бяха превърнали в пепел.

Дори богато украсената дървена ламперия беше изтръгната от стените и сега там зееха огромни дупки. Част от стругованата балюстрада на стълбището в другия край на залата липсваше. Вероятно и тя, като останалите дървени части, бе станала жертва на пламъците.

— Олеле! — прокълтя в залата момчешкият глас на Кони Брейди. — Тук мирише по-лошо, отколкото в клозета! — извика той и отвратено изкриви лице. Разочарованието му беше очевидно, още повече, че винаги си бе представял Мердрако като разкошен палат.

Презрителните думи на малкия юнга се изляха като студена вода върху Данте Лейтън и го изтръгнаха от кошмара, който го държеше в плен досега. Той се обърна рязко и едва сега видя, че останалите стоят точно зад него. Всички бяха замръзнали по местата си и в залата цареше потискаща тишина.

Изразът, който се изписа по лицето на Данте, беше по-ужасяващ дори от състоянието на голямата зала. Присъстващите имаха чувството, че духът е отлетял от тялото му, и всичко, което бе останало, бе каменната статуя на ударен от съдбата мъж.

— Данте — промълви едва чуто Реа и погледът му се насочи към нея. Тези светли сиви очи биха могли да бъдат на кой да е чужд човек, толкова студени и безжизнени бяха. Реа протегна ръка към съпруга си, искаше да го докосне, да го утеши.

Данте не можеше да откъсне очи от нея. Ала когато откри в погледа ѝ съчувствие, миглите му се спуснаха. Не можеше да понесе да го съжаляват. После, с бързина, която стресна всички, той улови ръката на Реа и я издърпа навън, под заслепяващата слънчева светлина.

— Данте? — проплака Реа и свободната ѝ ръка страхливо докосна ръкава му. — Аз... — започна тя, но не довърши. Нима можеше да го утеши с думи?

— Не искам да пристъпваш прага на тази къщи — заговори делово Данте и вдъхна дълбоко сладкия аромат на слънчевия ден. — Разбираш ли ме, Реа? — попита той и я принуди да го погледне в очите. — Не искам да бъдеш унижавана от това място.

— Но Данте, аз трябва да бъда с теб. Сигурно останалата част от къщата не е в такова състояние. Няма да е лесно, но съм уверена, че можем да спасим нещо. Надали са успели да разрушат всичко. — Реа се стараеше гласът ѝ да звучи оптимистично, за да не се поддаде на отчаянието, което заплашваше да надделее.

— Вярваш ли? — попита той и погледът му се отмести към страничното крило. — Да бъдат проклетите души им и дано вечно се пържат в ада. Ще си платят за това. Кълна се във всичко свято, че ще си отмъстя.

— Данте, не влизай повече вътре! — закле го Реа.

— Капитане — обади се Хюстън Кърби и пристъпи по-близо, — останете тук, както ви каза лейди Реа. Аз ще огледам — предложи той и по сбръчканото му лице потекоха сълзи. — Ще проверя какво може да се направи. Не искам да се плашите още повече.

Данте поклати глава и се обърна. Но преди да изкачи стълбите, сложи ръка върху рамото на стария си прислужник. Хюстън Кърби повдигна треперещата си старческа ръка и я сложи върху силната мъжка десница. За момент двамата останаха неподвижни, после Данте

се запъти към създадения от човешка ръка ад, без да обръща внимание на молбите на Реа. След минута се чу затръшването на тежката врата и завъртането на резето.

— Той се срамува от вас, милейди — обясни задавено Хюстън Кърби. — Трябва да влезе сам вътре. Трябва да погледне в лицето дяволите, които го подплашиха. Каква трагедия! — проплака старецът. Той подсмръкна и избърза с ръка сълзите си. — Проклятие ли тегне над нас? О, божичко, бедният капитан! Позор е това, ох, какъв позор! — Той извади носната си кърпа и скри лице в нея.

— Данте не би трябвало да се срамува. Той просто не желае да го утеша — отговори Реа. Тя почувства как Франсис сложи ръка на рамото ѝ и вдигна поглед към него. Брат ѝ също изглеждаше потиснат, но двамата поне споделяха мъката си. Реа много искаше Данте да отстъпи поне малко от гордостта си и да приеме съчувствието на другите.

— Господи! — бе всичко, което можа да каже Франсис.

— Капитанът е горд мъж. Много горд. Надявах се любовта ви да отнеме малко от дебелоглавието му, но ми се струва, че стана още по-лошо от преди. Може би защото толкова много ви обича. Винаги, когато се принуждава да свали оръжията си, се чувства наранен. Толкова пъти са го мамили, милейди. — Хюстън Кърби, който познаваше Данте най-добре от всички, отчаяно се опитваше да обясни: — Така се гордееше, че ще ви покаже Мердрако. Толкова време чака да се върне тук, да възвърне самоуважението си. А сега се чувства унижен, милейди. О, това е кошунство! Дори това да бъде последното ми дело, аз ще помогна на капитана да си отмъсти.

Алистър Марлоу потърка брадичката си и дълбоко в себе си се закле в същото. После шумно пое въздух, за да прогони отвратителната миризма от гърдите си.

Робин Доминик стоеше до Кони Брейди и двамата гледаха към вратата с възмутени лица.

— Кой би могъл да извърши подобно нещо? — Най-после Робин си възвърна дар слово, но очите му все още бяха разширени от преживяния шок.

— Животни — отговори Франсис и поведе Реа към ниската каменна стена, която обграждаше една от стъпаловидно разположените градини.

— Животни? — попита невярващо Робин. Той не разбираше как животните са могли да изпотрошат мебелите, а и можеше да се закълне, че е видял полуизядено пилешко бутче на перваза на камината.

— Да, от двукраката порода — обясни Алистър, който вървеше последен. Сладкият аромат на орлов нокът и рози го удари в носа. Въпросът кой е причинил тези опустошения не преставаше да го измъчва.

— Така е и аз смятам, че познавам по име някои от тези двукраки животни — прибави Хюстън Кърби, приседна на стената и изпружи омекналите си крака.

— Да не мислите, че са били контрабандистите, мистър Марлоу? — попита недоверчиво Кони Брейди. Самият той се бе занимавал с контрабанда, но никой от хората, които познаваше, не би извършил нещо подобно.

— Точно така — отговори Хюстън Кърби, който се взираше във върховете на ботушите си, сякаш ги виждаше за първи път.

— Но защо? — учуди се Франсис. — Съгласен съм, че Мердрако е прекрасно скривалище за контрабандистите, защото отдавна е празно. Защо обаче да разрушават замъка? Не виждам смисъла. Интересува ме и още нещо, мистър Кърби. Нямахте ли управител, който да се грижи за къщата? Предлагам да се обърнем към властите. Ще помолим местния съдия да се заеме веднага с този случай — заключи Франсис с твърдата вяра, че думите му лесно ще се превърнат в дела. Изненада се ужасно, като чу горчивия смях на Хюстън Кърби. — Кажете, мистър Кърби! — повтори настоятелно той и този път говореше като истински дук Кемъри.

— О, лорд Франсис, много съжалявам. Но виждате ли... От всичко това няма никаква полза. Бандата контрабандисти не се бои от никого, даже и от съдията. Разговарях с Дора и Сам Ласкомб и макар че не можах да изтръгна много от тях, разбрах, че тези „Синове на сатаната“, както сами се наричат, си позволяват всичко. Местните живеят в смъртен страх от тях — а който не се страхува, не живее дълго — обясни уморено Кърби. — Дора предполага, че те са убили брат й, защото е възнамерявал да основе своя собствена банда. По един или друг начин всички от околността са свързани с тях. Макар че... — прибави той, като видя ужасеното лице на Франсис. — ... повечето

местни хора са добри и почтени. Малко са онези, които се скитат наоколо и тероризират мирните селяни. Да, лорд Франсис, тук някога имаше управител, но го уволниха. А човекът, който беше назначен на негово място, умря преди няколко години. Даже да беше още жив, нямаше да посмее да се противопостави на контрабандистите. Те най-вероятно щяха да го прогонят... или да го убият.

— Значи контрабандистите трябва да бъдат унищожени! — настоя упорито Франсис.

— Сам човек не може да се справи с тях. Би трябвало почтените контрабандисти да бъдат насъскани срещу водача си, а населението да помогне.

— Е, доколкото познавам зет си, мога да кажа, че „Синовете на сатаната“ са извършили фатална грешка, като са опустошили Мердрако. Те се сдобиха със страшен неприятел в лицето на Данте Лейтън, а аз никога не бих се осмелил да сторя подобно нещо — усмихна се мъдро Франсис. — Смятам, че маркиз Джакоби разполага с достатъчно власт и влияние, за да възстанови справедливостта. Ако бях на мястото на Данте, щях веднага да повикам съдията, за да види със собствените си очи разрушенията и да привлече под отговорност онези свине. — Данте Лейтън беше член на семейството му и Франсис се чувстваше лично засегнат от случилото се.

— Ах, милорд — поклати глава Хюстън Кърби. — И на мен ми се иска да беше толкова просто.

Алистър Марлоу замислено търкаше брадичката си. Много му се искаше с тях да беше поне половината екипаж на „Морския дракон“. Капитанът можеше да разчита на хората си, те щяха да го подкрепят във всичко.

— Май сме попаднали в дълбокото, Кърби — промърмори тихо той.

— Така е, мистър Марлоу, точно така е, макар че още не знаете най-лошото — въздъхна Кърби. Не искаше да ги държи на тъмно. — Може би е по-добре да се върнете в Лондон, преди тук да стане напечено. Може и да се провалим — произнесе предупредително той.

Алистър Марлоу почервеня от гняв.

— Този път ви прощавам, мистър Кърби, но ви моля никога вече да не ме съветвате да напусна капитана си.

— Разбира се, ще запомня това, момчето ми — отговори Кърби, дълбоко в себе си зарадван от реакцията му. Отдавна знаеше, че Алистър Марлоу е истински джентълмен.

— Най-добре веднага ни кажете най-лошото — настоя Алистър.

— Да, моля ви, Кърби — намеси се Реа. Мъжете съвсем бяха забравили, че тя седи до тях, и със сигурност искаха да ѝ спестят ужасните новости. — Е, слушам ви. Аз също ще живея в Мердрако, затова трябва да знам дали Данте е в опасност и каква е тя — продължи тя и никой не се възпротиви на думите ѝ.

— От това, което научих от Дора и Сам Ласкомб, заключих, че водачът на „Синовете на сатаната“ не е никой друг, освен Джак Шелби — отговори направо Хюстън Кърби. Името не значеше нищо за Кони, Алистър и Робин, но Реа и Франсис го разбраха много добре.

— Това е бащата на Лети Шелби. Данте е бил заподозрян в убийството ѝ — обясни с учудващо спокойствие Реа.

Кони и Робин, които си шепнеха нещо, веднага млъкнаха.

— Хей! — провикна се Кони Брейди и изсвири пронизително като стар моряк. — Това не може да бъде! Капитанът никога не би убил никого — заяви възмутено той.

— Разбира се, че не той е убил момичето. Но баща ѝ мисли, че го е извършил — отговори Реа. Сега разбираше загрижеността на Хюстън Кърби. — Значи затова контрабандистите са опустошили Мердрако, нали, Кърби? Защото Джак Шелби храни дива омраза към Данте.

— Точно така. И това ме тревожи, милейди — призна дребният стюард. — Щом е разрушил Мердрако, когато е било празно, кой знае какво ще направи, като открие, че господарят се е върнал. А щом Джак Шелби е водач на бандата контрабандисти и щом дори съдията не предприема нищо срещу тях, ние също сме с вързани ръце. Нашият капитан пак е сам срещу всички.

— Значи това имавте предвид в „Хоукс Бел Ин“, когато казахте, че хората не забравят лесно миналото — припомни си Алистър.

— Да. И ще стане още по-лошо, когато сър Майлс открие, че Данте е изкупил обратно земята си — предрече Хюстън Кърби. Той би дал половината от богатството си, за да види смаяната физиономия на сър Майлс. — Той има влияние в околността и би могъл да освободи крайбрежието от контрабандистите, но в нашия случай само ще се облекне назад и ще гледа какво ще се случи. Най-приятно ще му бъде

да следи борбата между Данте Лейтън и Джак Шелби — прибави стюардът и се умърлуши още повече.

— Реа? — гласът на Робин я изтръгна от тежките мисли. — Двамата с Кони ще се поогледаме наоколо? Позволяваш ли?

Реа вдигна поглед към тясното, сърцевидно лице на брат си. Робин я гледаше с очакване.

— Добре. Но не се отдалечавайте — отговори тя и се запита с какви ли още изненади щяха да се сблъскат.

Данте Лейтън вдигна преобърнатата, повредена маса и я постави на крака. Пръстите му помилваха издрасканата повърхност и той предпазливо я опря до стената, където стоеше винаги. В паметта му изникнаха нежните майчини ръце, скрити в кожени ръкавици, които спокойно почиваха върху полирания плот. Тапицирано с кадифе кресло с раздрана седалка беше захвърлено под прозореца, но Данте виждаше как майка му седи в него и люлее малкия си син, за да заспи. Кадифените завеси, които някога прогонваха студения мрак на зимните нощи, бяха откъснати. Стъклата на прозорците бяха разтрошени на хиляди късчета, които се бяха набили в мръсния килим.

Данте Лейтън преминаваше мълчаливо от стая в стая и всяка крачка разгаряше гнева му — докато не сграбчи една маса и с крясък, който би уплашил дори дявола, не я запрати през един от счупените прозорци. Шумът на трошащо се дърво сякаш отрици демоничната сила у Данте и с нечовешката мощ на полудял човек той даде воля на разрушителния си инстинкт. Втурна се като хала в първата попаднала му стая и започна да чисти Мердрако от злото. Ала гневът му скоро отслабна и Данте се върна в галерията. Облегна се на перваза на камината и скри лице в ръцете си. Стоя дълго там, поемайки си тежко дъх, докато обузда пламъците на яростта си и тя започна да тлее; от жаравата изскачаха искри, бели и горещи, запалени от ясни и студени мисли. И Данте изкова план за отмъщение, хладен и добре пресметнат.

Сноп светлина нахлу през прозорците на галерията и привлече вниманието му към голите стени. По устните му заигра лека усмивка. Не всичко беше загубено. Трябваше да бъде благодарен на сър Майлс поне за това.

Защото портретите на майка му, на стария маркиз и на другите предци отдавна бяха изнесени от Мердрако. Те бяха складирани на сигурно място в Лондон заедно с много други ценни семейни вещи. Сър Майлс ги бе разпродад, уж за да покрие дълговете на изчезналия си подопечен, макар Данте да предполагаше, че вторият му баща е извлякъл печалба от продажбата. С намесата на сър Майлс наследството на фамилията бе спасено от разрушителите. Още преди години Данте бе ангажирал човек, който да открие скъпоценните вещи, и бе успял да изкупи обратно по-голямата част от наследството си. Всичко беше скрито на сигурно място.

Данте се приближи до един счупен прозорец и вдъхна дълбоко сладкия аромат, който нахлуваше отвън. Той огледа страничното крило на къщата, после и стария параклис в другия край на двора, където бяха погребани старият маркиз, баща му и майка му. Накрая погледна малката група, която бе насядала на каменната стена в предния двор, втренчи поглед в нежната фигура в небесносиньо и се закле в паметта на мъртвите, почиващи в параклиса, и в бъдещето, което двамата с Реа щяха да създадат за потомците си, че един ден Мердрако отново ще сияе в стария си блясък и величие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Отдавна вече е тихо — промърмори загрижено Реа. Всички бяха чули шума на падащата маса и можеха да си представят с какво се занимава Данте. Но през последния половин час цареше тишина. Беше толкова тихо, че Хюстън Кърби бе готов да тръгне да търси капитана си.

Рea смяташе същото. Доказваше го решителното изражение, с което се взираше в тежката дъбова врата.

— Трябваше да вляза вътре, Кърби. Трябваше да бъда с него. Защо Данте винаги ме изключва? Когато се омъжих за него, се заклех да го подкрепям в добри и в лоши времена. Смятам да спазя клетвата си, независимо дали Данте иска или не! — Реа изплющя с камшика за езда, повече от нетърпение, отколкото от гняв.

Франсис и Алистър се спогледаха и младият лорд сви рамене. Той познаваше много добре сестра си и знаеше, че тя говори сериозно. Въпреки мекия си характер, младата дама често проявяваше изненадващ инат.

— О, милейди, не мисля, че е редно да влезете вътре. Какво ще си помисли за мен дукесата, ако допусна да се озовете пак в онази мръсотия? — изхленчи Хюстън Кърби, макар че мислеше по-скоро за дук Кемъри и за укорите му.

— Ако мама беше на моето място, тя нямаше да стои и да чака. Веднага щеше да се втурне вътре, за да е до съпруга си — отговори решително Реа.

— Лорд Франсис — произнесе умолително Кърби.

— Знам какво би трябвало да направя, Кърби, и щях да го направя, ако можех, но не мога — обясни ухилено Франсис Доминик и напълно обърка бедния стюард.

Хюстън Кърби отмести очи от брата към сестрата и си каза, че те заговорничат срещу него. Обърна се към Алистър Марлоу, който беше известен с хладния си разум, но и този джентълмен се бе ухилил до уши. Хюстън Кърби не виждаше нищо весело в положението им,

затова си помисли, че всички са загубили ума си. Не можеше да проумее, че с малко хумор нещата стават не толкова лоши, колкото са.

Първата малка искра можеше да възпламени истеричен смях и точно това стана. Реа захихика, а после избухна в луд смях и се смя, докато в очите ѝ се появиха сълзи. Скоро Франсис също се тресеше от смях, а Алистър не закъсня да се присъедини.

Хюстън Кърби загрижено смръщи чело и ужасено изгледа тримата младежи насреща си. После претърси с очи синьото небе над главата си, за да открие причината в пълнолунието или в нещо подобно. Накрая поклати глава и погледна с ням укор младата лейди, която трябваше да се облегне на брат си, за да не падне. Но самият Франсис едва се държеше на краката си.

Сигурно сцената се стори повече от странна на мъжа, който се бе приближил съвсем тихо. Той изгледа безмълвно развеселените млади хора и бедния стюард, който гледаше като осъден на смърт, и след малко се обади:

— Мога ли да попитам кое е толкова весело? — гласът му режеше като с нож.

— Капитане! — извика Хюстън Кърби и се обърна като ужилен. Данте Лейтън бе излязъл през една от страничните врати. — Господи, как ме изплашихте! — стюардът притисна с трепереща ръка сърцето си.

— Данте! — Реа облекчено се втурна към мъжа си и се хвърли в прегръдките му. — О, толкова се страхувах за теб! — Очите ѝ напразно претърсваха каменното лице, по което нямаше и следа от вълнение.

— Забелязах го и се уплаших, че сама ще се нараниш от толкова добро настроение — обясни със съмнение в гласа Данте.

Алистър Марлоу и Франсис Доминик изглеждаха засрамени. Смахът им още отекваше в стените на замъка, макар че сега се питаха какво толкова весело се бе случило.

— Простете ми, капитане — промърмори Алистър и красивото му лице пламна от срам. — Не го направихме от неуважение. Всъщност вече не знам защо се смях така лудо.

Франсис Доминик се покашля.

— Мистър Марлоу е прав. Нямаше повод за смях — обясни тихо той. — Извинявам се от името на всички ни. Сигурно си ни сметнал за

безчувствени негодници. — Франсис почти не се надяваше да постигне нещо с извинението си.

— Аз също съжалявам, Данте — прошепна Реа. — Вината беше моя. Аз започнах, макар че вече не знам защо. И тримата сме дълбоко засегнати от разрушенията, които заварихме тук. Нямам извинение за странното си държание — прибави засрамено тя.

Данте обаче не беше обиден. Той разбираше много добре причините за смеха им. Често беше наблюдавал как смели мъже избухваха в луд смях наред битката, без видима причина.

Така че Данте Лейтън изненада всички, като им се усмихна с разбиране и лицето му се разведри. Франсис и Алистър се отпуснаха, а Хюстън Кърби облекчено въздъхна.

Реа усети как напрежението на Данте отслабна и прегръдката му се разхлаби.

— Останалата част от сградата също ли е опустошена? — попита тихо тя.

Данте кимна.

— Не е много по-различно. Макар да ми се струва странно, съм почти сигурен, че в последно време контрабандистите са избягвали Мердрако. Всъщност това не ме изненадва, защото дори животните предпочитат по-чист обор — прибави горчиво Данте.

— Тези свине, макар че сами са се нарекли „Синове на сатаната“, не заслужават дори кочина! — Хюстън Кърби се изплю презрително и размаза плюнката с тока на ботуша си.

— И тяхното време ще дойде, не се бой, Кърби — увери го сериозно Данте.

— Да, но точно това ми създава грижи — промърмори Кърби, който беше забелязал как ръката на капитана се плъзна към шпагата, сякаш се готвеше да я забие в черното сърце на Джек Шелби.

— Е, какъв курс ще поемем, капитане? — попита Алистър Марлоу. Думите му прозвучаха като ехо от миналото и когато погледът му срещна този на Данте Лейтън, двамата сякаш се озоваха отново на палубата на „Морския дракон“, готови да се впуснат в поредното опасно приключение.

Данте Лейтън се смая. Дали не бе очаквал, че бившият му помощник ще му остане верен и предан? Все пак той беше вече богат човек и нямаше, нужда от господар.

— Може да стане напечено — промърмори Данте.

— Мистър Кърби ни каза същото — отговори невъзмутимо Алистър.

— Сигурен ли сте, че сте готов за това? — попита настойчиво Данте. — Както виждате, Мердрако не е място за живеене. Трябва да се направят куп неща, преди къщата да стане годна за обитаване. Има много хора, които горещо желаят провала ми. Може да стигнат дотам, че да поискат да унищожат цялото семейство Лейтън. Обстоятелствата не са на наша страна, а аз имам твърде малко приятели, на които мога да разчитам — заключи Данте.

— Екипажът на „Морския дракон“ е плавал при много по-трудни условия — отговори равнодушно Марлоу. Обстоятелствата изискваха да се действа бързо, а и той не беше човекът, който би се измъчвал от съмнения.

— Тогава ще бъда честен докрай — каза Данте и очите му блеснаха с дива решителност. — Смятам да разбия бандата на контрабандистите. Искам да видя водача ѝ да изгние в затвора или да увисне на бесилката.

Франсис Доминик беше единственият, който още не познаваше тази страна от характера на Данте. Сега, когато видя сцената със собствените си очи, той повярва в невероятните разкази на Кони. А щом Данте Лейтън, човек с благороден произход, можеше да бъде толкова кръвожаден, какъв ли е бил екипажът на „Морския дракон“? Франсис смаяно поклати глава. Собствената му сестра беше прекосила моретата с този грубиян! Той намести колана с шпагата си и реши, че не му се иска да се запознае с престъпниците, които бяха причинили опустошенията в Мердрако.

— Мисля, че днес видяхме достатъчно. Не е ли по-добре да се върнем в гостилницата и да похапнем? — предложи бившият капитан на „Морския дракон“.

— Малкият сигурно умира от глад — усмихна се Реа. Тя имаше странното чувство, че от изпочупените прозорци я наблюдават хиляди очи, и се страхуваше, че ако погледне нататък, ще види промъкващи се сенки. Потрепери и се обърна към мъжа си: — Тъй като не можем да останем в Мердрако, къде ще живеем, докато бъде възстановен замъкът? — попита тя, загрижена за малкото си семейство.

— В „Бишъпс Ин“ много ми хареса. Малко ни е тясно, но в сравнение с Мердрако обстановката там е направо комфортна — предложи Франсис. — Мисля, че семейство Ласкомб няма нищо против добрите ни пари.

— Там би било идеално — съгласи се Данте. — Но не искам да въвличам никого в своите дела. Щом Джак Шелби научи, че съм се върнал, ще заплаши със смърт всеки, който ми помага. Имам си достатъчно грижи и не мога да се тревожа за сигурността на семейство Ласкомб.

— Няма ли друга възможност? — попита Реа.

— Можем да отидем в Севъноукс Хаус — предложи Кърби.

Данте бързо поклати глава.

— Не. Много е далече от Мердрако, а и искам да държа настрана сър Джейкъб. Достатъчно ми е помагал. Вече нищо не ми дължи — заключи уверено той. — Ще се справим сами. Нямаме нужда от помощ.

— Пак вашата проклета гордост — промърмори тихо дребният стюард, обърна се и каза по-високо: — Ще доведа конете.

— Кой е сър Джейкъб? — попита Реа и любопитно премести поглед от Данте към Кърби, защото ѝ се стори, че съпругът ѝ посрещна предложението с недоволство.

Данте сви рамене.

— Някой, когото познавах — гласеше краткият му отговор. После се огледа и извика: — Кони? Робин? Къде сте?

— Тръгнаха да огледат местността — обясни Алистър и огледа празния двор. Изобщо не беше забелязал кога са се отдалечили. — Когато ги видях за последен път, тичаха в тази посока.

Данте погледна към стената, която бе посочил Алистър. Тя беше прекалено висока, за да се покатерят момчетата. Той улови Реа за ръка и тръгна натам. Другите ги последваха и дори Хюстън Кърби се учуди, когато видяха вратата. Тя беше издълбана в стената и цялата бе обрасла с бръшлян.

Данте посегна към бравата и тя се отвори изненадващо леко, сякаш беше използвана често през последните години.

— Къде отиваме? — попита Реа и любопитно се огледа. Тясна пътека водеше през гъстите храсти. През разклонените елхи от лявата ѝ страна проблясваше морето. Тихото гъргорене на гълъбите сякаш

акомпанираше на шума на вълните. Реа стъпваше внимателно, за да не попадне в клопка.

Над главите им се появиха петна синьо небе и бързо изчезнаха. Данте уверено водеше през гъсталака. Сойки и свраки се караха за узрелите горски плодове, а животните спираха надалеч и недоверчиво оглеждаха натрапниците.

Внезапно се озоваха на обширна поляна. Равната ѝ повърхност беше покрита с гъста трева и разноцветни диви цветя. Зад нея, докъдето стигаше погледът, се простираше морето. А в подножието на склона, под балдахин от дъбове и брези, се бе сгушила живописна двуетажна къща.

— Старата ловна хижа. Бях я забравил — промърмори невярващо Данте. Постройката приличаше на средновековен господарски дом. Имаше дори наблюдателна кула с малки еркери, на които бяха монтирани фронтони във форма на драконови глави. Прозорците бяха многобройни и разкриваха прекрасна гледка към морето и далечните кули на Мердрако.

— Каква идилична местност — учуди се Реа и в следващия миг изпищя, защото поляната се огласи от пронизителен боен вик, следван от градушка камъчета.

Данте светкавично я дръпна встрани, скри я зад себе си и се огледа. Две ухилени лица надничаха иззад еркерите на кулата.

— Кой е там? — попита младежки глас. Чу се дрънчене на метал, две ръце издигнаха тежка сабя и я удариха в щита, едва удържан от втори чифт ръце.

— Позволявате ли ни да продължим пътя си? — извика Франсис Доминик, умиращ от нетърпение да научи откъде Кони и Робин са намерили оръжията.

— Господи, от уплаха остарях с години — изръмжа Кърби и се закле да издърпа ушите на мастър Брейди.

— Влизайте, капитане — провикна се отгоре Кони. — Тук съвсем не е толкова лошо като в Мердрако.

— Хайде, хора, качвайте се на борда! — присъедини се и Робин.

Новодошлите влязоха в ловната хижа през сводест портал, над който, както и в Мердрако, бе издълбан семейният девиз. Вратата беше обрасла с бръшлян и водеше към един тесен коридор, след който през друга врата се влизаше в голямата зала с таван от греди.

Макар че паркетът беше покрит с дебел слой прах и от тавана висяха паяжини, къщата излъчваше гостоприемна топлина. Реа веднага си представи как в украсената с гипсови орнаменти и извити месингови пръчки камина е запален буен огън.

В другия край на залата имаше дъбова стълба, която водеше към широка тераса. Реа беше сигурна, че на втория етаж има спални и дори малък салон. Чудесно ще стане, каза си облекчено тя. Къщата трябваше да бъде основно почистена, но все пак тя беше пощадена от контрабандистите. Сякаш бе лежала в дълбок стогодишен сън.

Данте сякаш прочете мислите ѝ. Другите се отправиха да изследват къщата, но той остана при нея и ѝ пошепна:

— Това не е непременно домът, в който исках да те въведа, но за момента е достатъчен. Какво ще кажеш, мила?

— Тук ще живеем и ще се обичаме, затова го смятам за най-хубавия дом, за който бих могла да мечтая — отговори тихо Реа. Тя винаги намираше отговор, който да стопли сърцето му.

— Любов моя, ти си целият ми живот. Не знам какво бих направил, ако някога те загубя. Това е един от най-черните дни в живота ми, а аз стоя тук и не съм отчаян, защото съм с теб. Знаем, че щом си до мен, ще победя — прошепна Данте. Реа вдигна лице към него и устните им се сляха. За един дълъг миг всичко наоколо бе забравено.

Хюстън Кърби се втурна възбудено в залата, не можейки да удържа думите, които напиреха от устата му:

— Капитане, цялата къща — кухните, стаите на втория етаж и тези за прислугата — всичко е в ред. Контрабандистите изобщо не са влизали тук. Можем да се нанесем без дълги приготовления. Веднага ще събера мъжете и ще...

Дребният стюард млъкна и смутено се изкашля, като забеляза лейди Реа в прегръдките на капитана. Двамата не бяха забелязали присъствието му и той побърза да се оттегли безшумно.

По-късно щеше да има достатъчно време за размишления и планове. За момента господарят на Мердрако беше направил достатъчно. Той се бе върнал у дома.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Майчице! Какво, по дяволите, е това? Дай ръжена, Дора! Ще го смачкам, преди да се е скрило в стаята — изрева Сам Ласкомб и бързо огледа кухнята, страхувайки се, че и други подобни изчадия дебнат в тъмните ъгли.

Дора Ласкомб подпря ръце на хълбоците си и изгледа сърдито мъжа си.

— Дръж си устата, Сам Ласкомб! Ще уплашиш гостите! — Тя направи крачка напред и светкавично скри нещо зад гърба си.

— Хайде, жено, кажи какви ги вършиш. Цял ден се държиш странно. Какво криеш от мен? Не може да е толкова опасно, колкото смятах първоначално, щом си му обърнала гръб. Внимавай, че може с едно хапване да погълне задника ти! — предупреди я ухилено Сам.

— О, Сам Ласкомб, какво би казал свещеникът, ако можеше да те чуе! — озъби се Дора и почервеня от срам. После хвърли бърз поглед към слугинята, която седеше до огъня и въртеше печеното на шиш, и продължи: — По-добре обуздай езика си...

— Свещеникът е твърде пиян, за да разбере какво искам да кажа — отговори сухо Сам и тихо мина зад Дора. Когато видя чудовището върху кухненската маса, зяпна от учудване. — Милост! — извика той и го плесна през муцуната. — Не е живо, нали? — попита недоверчиво той. Хихикащата слугиня не можа да се сдържи и избухна в смях.

— О, Сам, престани най-после — ядоса се Дора и гордо огледа творението си. — Направих го в чест на младия маркиз. Нещо като подарък за добре дошъл — обясни тя. — Мисля, че е редно някой да го поздрави, след като повечето местни хора дори не му казват добър ден. Ами да, тъжно е дори да си го помисли човек. Освен това ще зарадва и младата маркиза, а тя е толкова изискана дама. Е, как го намираш, Сам?

Сам Ласкомб гледаше смаяно съществуването, което заемаше цялата маса.

— Е, Дора, за да бъда честен, ще призная, че никога не съм срещал нещо подобно — отговори той. Трябваше да внимава, защото жена му стоеше в опасна близост до етажерката с тенджерите и тиганите.

— Това, разбира се, е дракон — усмихна се уверено Дора.

— О, да. Ясно, че е дракон, веднага го разбрах — промърмори примирително Сам и се вгледа по-внимателно в чудовището. Е, може би наистина приличаше на същество от приказките.

— Мислиш ли, че ще им хареса? — попита несигурно Дора, която възнамеряваше да го поднесе за вечеря.

Сам Ласкомб преглътна.

— Е, сигурен съм, че ще се изненадат — заяви той и ласкателно прибави: — Знам, че ще им направи силно впечатление. И няма да го забравят, Дора.

Това съвсем не беше преувеличено. Творението на Дора Ласкомб беше смайващо. На пръв поглед изглеждаше като влечуго, настанило се върху кухненската маса на „Бишъпс Грейв Ин“.

Животното имаше зелени люспи и остра муцуна. Очите му блещукаха в червено и изглеждаха бдителни, опашката се виеше по масата, а дебелите, къси крака се бяха вкопчили в таблата. За миг Сам Ласкомб се уплаши, че чудовището ще грабне някоя от печените скумрии, поставени в чиния пред него.

Естествено това беше глупост. Люспите бяха от краставички, а очите от цариградско грозде. Под люспите бяха наредени няколко пилета, пълнени със салам, месо и гъби. Дора внимателно подреди малко зелена салата по хълбоците му, а между тях постави репички и сладки червени чушки.

— Изглежда страхотно, Дора. Защо е трябвало да полагаш толкова усилия? — Сам смяташе, че обичайното й пролетно пиле с ориз би било достатъчно.

— Заради онова, което се случи вчера. Не мога да понасям човешката злоба. Джак Шелби е опустошил Мердрако. Опитал се е да го изтрие от лицето на земята, както унищожи и бедния ми брат. Неприятно ми е да гледам как обикаля наоколо и разваля добрите хора. О, не се бой, Сам. Ще запазя мнението си за себе си. Не съм толкова смела като брат ми, дано бог успокои душата му.

— Ах, Дора! Знам колко ти липсва. Позорно е това, което се случи с него — отговори тихо Сам и тъжно поклати глава. Срамуваше се, че не може да стори нищо, за да защити брата на жена си.

— Най-вероятно е получил нож в гърба — промърмори Дора. После изтри ръце в престилката и продължи: — Чух какво е заварил маркизът в Мердрако. И тъй като не съм забравила бедната лейди Илейн, реших да направя нещо, за да поздравя сина ѝ с добре дошъл в Мердрако. Няма причини да го посрещнат така. Никаква причина, Сам, освен чиста злоба.

— Така е, имаш право, Дора. Питам се дали са го сторили нарочно.

— Какво искаш да кажеш, Сам Ласкомб? Кой би извършил неволно такава подлост?

— „Синовете на сатаната“ винаги се държат като кучета. Боя се, че не знаят нищо по-добро.

— Поне Джак Шелби е виждал и по-добри дни — отговори Дора и се зае да реже домати. Сам неволно се запита дали тя не си представя Джак Шелби, докато забива ножа в мекото месо.

— Във всеки случай се радвам, че ловната хижа е непокътната. За нас е много по-добре, ако лордът и придружаващите го не живеят в дома ни. Не че искам да ги изхвърля — прибави бързо Сам. — Но все пак не искаме да запалят гостилницата ни, нали? Няма да е лесно да обясня на Джак Шелби как така съм допуснал в дома си Данте Лейтън.

— Не бих казала, че имам нещо против допълнителния доход. — Дора си припомни каква значителна сума бе получила от лейди Реа в знак на благодарност, че се е грижила за бебето. — Доставяше ми удоволствие да купувам тлъсти пилета на пазара и нямаше нужда да се ровя в изгнилите салати. Вземах само пресните и хрупкавите, Сам. И ти знаеш, че в последно време съдбата не беше благосклонна към нас. Живеехме като подгонен дивеч, през цялото време се тревожихме заради проклетия Джак Шелби — дали е в лошо настроение, дали не сме казали нещо излишно. А вчера, докато държах в скута си сладкия малък лорд, имах чувството, че няма за какво да се тревожа. Беше както по-рано, Сам, когато нямаше нужда да прехапвам език или постоянно да се оглеждам — заключи с въздишка Дора.

— Права си. Ще ми се всичко това да не се беше случвало. Но, за бога! Как щях да забравя! — провикна се Сам.

— Какво си забравил? — попита Дора и подуши въздуха. — На какво мирише тук? Имоджин, нали внимаваш за тортичките с цариградско грозде? Не искам да се препекат, чуваш ли? — обърна се Дора към слугинята, която веднага изтича до фурната и провери вкусните сладкиши.

— Не помниш ли каква нощ е днес? — попита тихо Сам.

Дора помисли малко и отговори:

— Днес е вторник.

Сам нетърпеливо изпуктя.

— Имаме новолуние.

Устата на Дора се обтегна в тясна ивица.

— Добре се насадихме. В дома ни е маркиз Джакоби, а аз съм приготвила за него и семейството му празнична вечеря, която може и да им е последната — промърмори мрачно тя.

— Тук ще настане същински ад, ако Джак Шелби разтовари стоката на брега и дойде да си почине у нас.

— Мислиш ли, че ще дойде?

— Ами да. И без това бурята ги забави с цяла седмица. Днес е първата безлунна нощ, Дора. Сигурен съм, че ще докара цял керван стока. — Сам се огледа загрижено, сякаш нощта вече бе настъпила и отвън се чуваше тропот.

— Не можеш ли да направиш нещо, за да не натовари стоката край Бишъпс Крик? — попита Дора. На огъня вряха скариди във винен сос и тя бавно ги разбъркваше.

— Надали. Последните четирнадесет дни Шелби е бил във Франция. Трябвало да потърси друг снабдител. Човекът, който им доставял стоката, е мъртъв. Май ги е излъгал и те са го премахнали. Отдавна разправяха, че не са доволни от французина.

— Тогава говори с един от мъжете, които ги чакат на брега. Кажу ми, че при нас не е сигурно — предложи загрижено Дора и се наведе да погледне пастета във фурната.

Сам Ласкомб потърка тила си.

— Май съм забравил паролата. Никога не съм я използвал. Обикновено драгуните претърсваха брега, когато ние разтоварвахме стоката долу. А когато идваха тук, „Синовете на сатаната“ слизаха на сушата по-нагоре.

— Джак Шелби и без това ще узнае, че лордът се е върнал в Мердрако. Ти просто не искаш да си човекът, който ще му го съобщи пръв, нали?

— Ти би ли го направила?

— Не, не мисля, че имам особено желание — призна неохотно Дора и с трепереща ръка разбърка скаридите. — Не е нужно да се оправдаваш, Сам. Само им кажи, че при нас не е сигурно. Че имаме гости и те трябва да разтоварят стоката другаде. Това е достатъчно.

— Така е, това наистина е най-доброто. Не мога да допусна лордът да се срещне с контрабандистите, особено ако Джак е с тях — промърмори Сам Ласкомб. Внезапно го обзе чувството, че е седнал върху буре с барут.

Една от цепениците в печката падна, като разпръсна куп искри, и Сам Ласкомб потиснато се загледа в пламъците, които жадно поглъщаха дървото. След малко трябваше да прибави още дърва в огъня. Чу удара на големия часовник и нервно се вгледа в настъпващия мрак. Макар да беше предупредил контрабандистите, че не бива да използват залива, той се страхуваше от най-лошото.

Тази вечер няма да свърши добре, каза си мрачно той и обърна поглед към смеещата се компания, насядала около дъбовата маса. Всички се наслаждаваха на чудесната вечеря пред пламтящия огън. Държяха се, сякаш злото не съществуваше.

Позорно е, каза си Сам, защото гостите му бяха истински благородници. Макар да бяха от друга класа и не беше нужно да се държат учтиво, те винаги бяха любезни и мили, а маркизата беше истинска лейди. Тя не забравяше да благодари на Дора за положения труд и никога не повишаваше глас на собствените си слугини. Сам все по-често се улавяше, че мисли за последната маркиза Джакоби, защото лейди Илейн беше също толкова добросърдечна. Сам беше запленил от красотата на Реа. Тази вечер младата жена бе облякла светложълта рокля, украсена с избродирани цветя, и дългата ѝ руса коса падаше на златни вълни, привързани с шарени панделки. А когато меката ѝ усмивка премина в сърдечен смях, Сам се улови, че ѝ завивда за чистата съвест, която я правеше да изглежда толкова невинна. Надяваше се младата лейди да запази завинаги своя невинен поглед и

никога да не стане жертва на разочарованията, които бе изживял самият той.

После погледът му се насочи към маркиз Джакоби. Сам беше смаян колко се бе променил младият лорд. Е, все още беше дяволски красив със светлосивите си очи и аристократични черти на лицето, но сега погледът му беше твърд и бдителен, сякаш постоянно беше нащрек за възможен неприятел; а лицето му беше добило бронзов цвят от слънцето и ветровете през дългите години, прекарани по моретата. Данте Лейтън беше станал мъж с чувство за отговорност.

Те наистина са изискани господа, каза си Сам Ласкомб и се вслуша в смеха им. С усмивка забеляза как двете момчета си открадват по някоя хапка от чинията на съседа, докато той не гледа към тях. Братът на маркизата беше красив момък. Каква чест за „Бишъпс Грейв Ин“, да приюти под покрива си наследник на дукска корона. Мистър Марлоу също беше джентълмен и от бдителните му очи не убягваше нищо.

— О, мисис Ласкомб, не биваше да полагате толкова усилия — извика Реа и смаяно изгледа дракона, настанил се върху таблата като на трон.

Сам Ласкомб трябваше да я внесе лично, защото беше много тежка. Всички бяха изненадани, впечатлени, а може би и малко развеселени.

— Чудесна е — продължи Реа. — Прекрасно произведение на кулинарното изкуство.

Дора Ласкомб засия с цялото си лице.

— Радвам се, че ви хареса, милейди — каза тя и хвърли бърз поглед към Данте Лейтън. — Направих го, за да поздравя лорд Джакоби с добре дошъл в Мердрако и в чест на неговото семейство — гласът ѝ прозвуча извинително. Тя размени плах поглед с мъжа си и както Франсис, така и Алистър Марлоу го забелязаха и се учудиха.

Бившият капитан на „Морския дракон“ поклати невярващо глава, изненадан от любезността, която му се оказваше. Той се изправи — другите бързо го последваха — и вдигна чашата си. Погледна Дора Ласкомб право в очите и каза:

— Пия за Дора Ласкомб, която е една много добра дама. Благодаря — после отпи, без да я изпуска от очи.

Дора се изчерви като репичките на таблата. И това се случваше на нея, на една баба!

— Аууу! — прошепна страхопочтително Кони Брейди. Пръстите го сърбяха да докосне чудовището. — Как го направихте, мисис Ласкомб? Гущер ли има отдолу?

— Обзалагам се, че мисис Пийчъм не може да направи подобно нещо — обади се Робин. — Макар че черешовият ѝ сладкиш е най-добрият в цяла Англия — прибави бързо той, за да прояви лоялност към готвачката на Кемъри, даже ако се изложи на риск следващия път да получи най-малкото парче от боровинковата торта.

Хюстън Кърби изпухтя.

— Това наистина е чудесно, Дора Ласкомб — проговори по обичайния си рязък начин той, пристъпвайки смутено от крак на крак.

Грубичките му думи имаха голямо значение за Дора.

— Много ти благодаря, Хюстън — отговори топло тя. Като забеляза усмивката на мъжа си, засия още повече, защото днес ѝ се възхищаваха и обожателят от младите години, който пръв бе събудил страстта ѝ, и мъжът, за когото се бе омъжила и когото обичаше.

Компанията постоя още малко около масата, възхищавайки се на творението на Дора. Неподвижността им и ароматът на ястията събудиха вниманието на котарака. Ямайка решително се придвижи напред, плъзгайки се безшумно покрай многото крака, които затрудняваха пътя му. После скочи на масата, за да грабне една от пържените в масло скариди, които мъчеха обонянието му вече половин час. Ала в миг забрави вкусната хапка, защото на таблата се бе разположило някакво зло животно, което бдеше с яркочервени очи.

Ямайка се изгърби и космите му настръхнаха от ужас. Никога не бе виждал чудовище със зелени люспи.

— Божичко, какво става? — извика Алистър Марлоу, който пръв чу злобното ръмжене. Той хвърли недоверчив поглед към дракона, с който трябваше да вечеря, очаквайки звярът да скочи всеки миг и да плесне с опашка.

— Ямайка! — изкрещя Кони и в следващия миг котаракът стовари лапата си върху муцуната на дракона.

Дора Ласкомб с ужас проследи как резен краставица се залепи за котешката лапа, но ужасеният израз на котарака, който се взря невярващо в увисналото парче, беше още по-впечатляващ.

Гръмкият смях на Сам Ласкомб отекна в помещението. Дора сякаш беше видяла призрак и не можеше да се помръдне. Но котаракът изглеждаше наистина страшен. Той навири опашка, изфуча заплашително, скочи на рамото на Хюстън Кърби и изчезна. Сам Ласкомб се превиваше от смях.

Когато след два часа Данте Лейтън тихо затвори зад себе си вратата, „Бишъпс Грейв Ин“ беше тих и тъмен. Реа спеше дълбоко, скрила лице под разпилените си коси. Синът ѝ не помръдваше в люлката си. Огънят в камината беше догорял, но жаравата все още излъчваше приятна топлина.

Данте Лейтън се запъти към конюшните. Сребърната светлина на звездите му сочеше пътя. След минута влезе в обора и оседла коня си.

Изведе го навън, следван от цвиленето на друг жребец. Данте бързо обърна глава към тъмните прозорци, но никъде не се виждаше светлина. Той скочи безшумно на седлото и подкара коня по каменистия път към Мердрако.

Жребецът изкачи леко склона и скоро пред самотния ездач изникнаха двете тъмни кули. Обади се кукумявка, чу се плясък на крила. После отново настъпи тишина. Данте слезе и ремъците на седлото тихо изскърцаха. Той завърза юздите за един от камъните, разпръснати в двора на някогашния замък, и свали от седлото фенера, който бе взел от обора. Стъпките му бяха безшумни. Спря пред входа на една от кулите, огледа се наоколо и влезе вътре.

Застина за миг в непрогледния мрак и се послуша. Кратък, рязък шум, искра — и трепкаща светлина огря тясното помещение. Данте тръгна нагоре по тесните стълби, които се извиваха в безкрайна спирала.

Жълтеникавата светлина хвърляше широки, разкривени сенки по стените. Данте внимаваше за всяка своя крачка, защото стъпалата бяха хлъзгави от мръсотията и влагата. Два от трите етажа на кулата бяха пропаднали, но Данте не си даде труд да спре. Той се катереше целенасочено към третия и последен етаж, надявайки се, че е още цял. Старият маркиз винаги настояваше да поддържат стълбата в добро състояние. Но внукът му се тревожеше не само че стълбата може да се

срути под тежестта му, а и защото предполагаше, че контрабандистите са използвали кулата, за да дават сигнали.

В Мердрако не бродеше призрак. Данте стигна третия етаж и се огледа. Мрачна усмивка разкриви устните му, като забеляза празните бутилки от ром и захвърлените върху каменната пейка одеяла. Нощите бяха студени и постът се беше топил, както можеше.

След като огледа внимателно обстановката, Данте излезе от помещението и предпазливо тръгна по тясната пътека на върха на високата каменна стена, единствената, която свързваше двете кули. Изкатери се чак до края на еркера. Оттук се разкриваше цялото крайбрежие.

Ако някой искаше да даде сигнал на кораб в морето, той лесно можеше да го види оттук, помисли си Данте, облегна се на ниската бойница и се взря в непрогледния мрак. Дълбоко под него вълните се разбиваха в скалистия бряг и изпрацаха солената си влага в нощта. Данте вдъхна дълбоко аромата на морето, което се бе научил да обича, и в продължение на един дълъг миг сякаш чу плющенето на платната на „Морския дракон“. Закопня за вкуса на солената морска пяна по лицето си, за хлъзгавата палуба под краката си, за скърцането на кораба, когато поемаше нов курс.

Данте разтърси глава. Това беше минало. Сега трябваше да съсредоточи всичките си сили във възстановяването на Мердрако. Той откъсна поглед от морето и се вгледа в тъмните сенки, които хвърляше замъкът. Скоро, много скоро, закле се той, къщата щеше да се освети от хиляди свещи, а вятърът щеше да разнесе надалеч звука на весели човешки гласове.

Когато Данте Лейтън, господар на опустошен замък и на две изоставени кули, се обърна и претърси с поглед брега, той забеляза голяма каменна постройка, тъмна и спокойна в обграждащия я мрак. Сийуик Мейнър беше домът на лейди Бес Сийкомб. Мъжът неволно се запита как ли са се отнесли годините към някогашната му любима. Дали са били благосклонни към нея? Или са разрушили красотата ѝ, която някога го възхищаваше?

Данте продължи да гледа в тази посока и внезапно близо до къщата блесна светлинка. Последва я втора, накрая се появиха три. Данте се усмихна. Това и очакваше. Напрегна очи и забеляза светлина

на фенер. Сигналът, който подаде той, беше обратен: три светвания, следвани от две.

Беше забелязал как Сам Ласкомб нервно се вслушва в ударите на стенния часовник. И тъй като това беше първата безлунна нощ след бурната седмица, Данте лесно пресметна, че „Синовете на сатаната“ ще дойдат да разтоварят стоката си на сушата. Лесно беше да се отгатне, че заливът край „Бишъпс Грейв Ин“ — дълбок и без рифове и пясъчни плитчини — често е използван от контрабандистите. Но Данте също така бе пресметнал, че Сам е предупредил бандитите, тази вечер да не слизат на брега под гостилницата. Сам Ласкомб не беше глупак и много добре знаеше, че мъжът под покрива му не само е бивш контрабандист, но и мрази Джак Шелби. Затова нямаше да рискува двамата да се срещнат.

Данте свали фенера и бързо тръгна надолу по виещата се стълба. Щом слезе, загаси фенера и бързо излезе в нощта.

Реа въздъхна сънено, обърна се на една страна и посегна към Данте, но мястото, където обикновено почиваше топлото му тяло, сега беше студено и празно. Тя седна в леглото и огледа тъмната стая.

— Данте? — прошепна Реа. Какво я бе събудило? Опипа шкафчето и запали една свещ. Погледна в люлката и видя, че малкият ѝ син е потънал в дълбок сън. — Желая ти сладки сънища — прошепна нежно тя и грижливо зави раменцата му.

После отметна завивката и скочи от топлото, меко легло. Когато голият ѝ крак докосна студения под, младата жена изкриви лице. Потрепери и се опита да си спомни къде е оставила халата си. Когато най-после го намери, огледа внимателно стаята.

Халатът на Данте беше оставен до нейния, но ботушите, които винаги стояха в долния край на леглото, бяха изчезнали. Реа потърка стъпалата си с надежда да ги затопли и се запита къде ли е отишъл мъжът ѝ. Беше се облякъл, но защо?

Къде можеше да бъде? Тя нахлузи халата си и замислено стегна колана. После нетърпеливо приглади назад дългите си коси.

След малко грабна една свещ и излезе в коридора. Спря за миг пред вратата на стаята, която споделяха Робин и Кони, и я откряна. Двете момчета спяха дълбоко.

Когато стигна до стълбата, големият стенен часовник удари кръгъл час и Реа така се стресна, че едва не изпусна свещта. Беше малко преди зазоряване. Тя се поколеба за миг, не знаейки какво да стори. Понечи да се върне, когато откъм кръчмата долетяха човешки гласове.

С облекчена въздишка Реа забърза надолу по стълбите. Щом се беше събудила, най-добре беше да изпие чаша горещ чай.

Очевидно не съм единствената, която не може да спи, каза си тя и отвори вратата към кръчмата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Джак Шелби остави каната с ейл и обърса устните си с опакото на ръката. В този миг погледът му падна върху жената, която бе застанала в рамката на вратата, и той загуби ума и дума. Дали не му се привиждаше тази красавица, облякла розов халат и разпиляла златните си коси по раменете? Това беше най-прекрасното създание, което някога бе срещал.

Реа не помръдваше. Гледаше като хипнотизирана недодяланите мъжаги, насядали около огъня. Пламъците хвърляха хиляди отблясъци върху месинговите и калаени съдове на етажерките. Няколко големи дъбови бъчви бяха пробити, съдържанието им бе излято в каните и мъжете не ги изпуснаха от ръцете си. Младата жена изобщо не беше очаквала такава гледка. Тя с учудване установи, че Сам Ласкомб, който би трябвало да обслужва току-що пристигналите гости, не е в кръчмата. Много от новопристигналите не бяха свалили наметките си, а ботушите им бяха целите в кал. Блестящият под на мисис Ласкомб беше ужасно мръсен.

— Кълна се във всичко свято, какво виждат очите ми? — изрева Джак Шелби и тръгна към нежната фигура в розово, която стоеше безмълвно на прага. — Да не би старият Сам да се е отървал най-сетне от киселата си бабичка? Ти да не си новата му любимка, моме? Какъв глупак, да те пусне толкова рано от леглото! — подигра се водачът на бандата и мъжете грубо се изсмяха. — Или те е пратил долу като знак за помирение след идиотската вест, която ни изпрати? Още ли не е проумял, че никой в тази страна не смее да вдигне ръка срещу мен?

Острите очи на Джак Шелби бяха втренчени в нежния, с цвят на слонова кост врат на Реа Клер Лейтън, маркиза Джакоби и съпруга на човека, в чиято смърт се бе заклел.

— Ела, миличка, ела при Джак. Как ти е името? Сигурно е малко и сладко като теб, а? — попита със сладникава усмивка бандитът. Жълтите му очи поглъщаха тялото ѝ с нескрита похот.

Реа изгледа с отвращение широкоплещестия непознат. Тя дори не се опита да скрие погнусата си и това развесели Джак Шелби, който обичаше жени с остри нокти, а тази сладурана със златни коси изглеждаше точно такава.

Реа нито за миг не помисли, че се намира пред Джак Шелби, водач на „Синовете на сатаната“, и пред членовете на бандата му. Тя беше уверена, че в „Бишъпс Грейв Ин“ семейството ѝ е на сигурно място, и не осъзнаваше опасното положение, в което се намираше. Затова не удостои с внимание грубостта на непознатия, а се обърна рязко и тръгна да излезе от кръчмата.

Втората грешка, която допусна, бе, че обърна гръб на Джак Шелби. Само след миг той я сграбчи и я обърна с лице към себе си.

— Май сме доста високомерни, а?

— Веднага ме пуснете — заповяда с тих, ала твърд глас Реа и доброто ѝ произношение издаде, че Джак Шелби има насреща си истинска лейди.

— О, моля за извинение, милейди — промърмори злобно мъжът. — Значи ти си била гостенка тук, така ли? Трябваше да знам, че Сам Ласкомб никога няма да си намери такава хубавица.

— Да не мислиш, че ти ще имаш повече късмет, Джак? — провикна се един мършав бандит, който очаквателно местеше поглед от Шелби към жената.

— Късмет? — изрева Джак и се опита да разбере кой от хората му беше извикал. — Джак Шелби взема всичко, което поиска. Късметът тук не играе роля. — Усмивката му стана още по-широка, когато забеляза страха в очите на Реа. — Май си чувала за мен, а?

Реа преглътна. Дори когато трепереше от студ в трюма на „Лондон лейди“, не бе изпитвала такъв ужас.

— Тя май те хареса, Джак — провикна се друг.

— Загуби ума и дума от страхопочитание, Джак — допълни трети.

— Страх я е само толкова, колкото да се раздвижи под теб — подкрепи го четвърти.

— Ей, ама каква красавица! И тези очи — промърмори Джак. — Да бъда проклет, ако не са виолетови. Никога не съм виждал такива очи — изпъшка той. — Обзалагам се, че всеки, който те види, му се

приисква, нали, малка лейди? — Пръстите му се сключиха като клещи около рамото ѝ.

— Веднага ме пуснете! — гласът на Реа потрепери от гняв и унижение.

— Ау, милейди, защо сте толкова нелюбезна с Джак Шелби? — попита той и преди Реа да успее да се възпротиви, улови ръката ѝ и видя венчалната халка. — Омъжена жена, значи. Не съм и очаквал да си девствена с тези златни коси и с меката ти кожа. Пък и как миришеш — прошепна той, защото ароматът на тялото ѝ се бе усилил от уплахата. — Мъжът ти горе ли е? Сигурно е заспал дълбоко и те сънува. Няма да усети, ако останеш час-два с добрия Джак Шелби. Отдавна исках да науча някоя лейди как го прави истинският мъж — а той знае да се поти, не е като онези ухаещи на сладко контета, които имат нужда от помощ, за да си свалят панталоните. Няма да те разочаровам, милейди — обеща той и впи жаден поглед в рубинените ѝ устни. Обзе го настойчивото желание да вкуси мекотата им.

— Мамите се, ако смятате, че съпругът ми е слаб. Ако бях на ваше място — отговори смело Реа, — нямаше да посмея да му дам още едно основание да ви прати в ада, където ще горите във вечен огън.

Джак Шелби опули смаяно очи, а и самата Реа се изненада от смелостта си. Имаше чувството, че някой друг е казал тези думи вместо нея. Внезапно бандитът избухна в луд смях, който помогна за разведряване на настроението в кръчмата. Мъжете му бяха загубили ума и дума, защото никой не смееше да разговаря така с Джак Шелби, макар че много от тях биха дали дясната си ръка за мъничко повече смелост.

Мъжът отметна глава назад и мускулестият му врат се отвори в полумрака. Реа с ужас осъзна колко силен и опасен е противникът ѝ. Заприлича ѝ на кръвожаден звяр и тя инстинктивно усети опасността, стара като самото човечество.

Беше готова да се бори, да се отбранява отчаяно. Ала виолетовите очи, които се впиха в мъжкото лице, я издадоха. Джак Шелби усети страха ѝ от мъжествеността му и това още повече усили жаждата му.

— Кълна се в бога, ти ще бъдеш моя, преди да е свършила нощта — изрева той и обгърна с две ръце стройната ѝ талия. Вдигна я без всякакво напрежение и я притисна до гърдите си.

Триумфалният му смях огласи кръчмата и заглуши писъка на Реа. Той беше господарят тук. Той вземаше, каквото си поискаше. Толкова бе свикнал да упражнява насилие върху уплашени селяни и селянки, та бе забравил, че има и други, достатъчно силни, за да не се боят от него.

Така че всемогъщият Джак остана ужасно изненадан, когато чу уверен мъжки глас да го предупреждава, че трябва да пусне жената, или ще умре.

Реа познаваше много добре този глас и той още повече увеличи страха ѝ. Джак Шелби пусна плячката си на пода, но не махна ръката си от рамото ѝ. Извърна се и изгледа учудено мъжа, застанал до вратата. Този мъж държеше в ръка пистолет и се бе прицелил право в гърдите му!

Контрабандистът едва не се задави.

— Това ли е мъжът ти? — попита невярващо той.

— Няма да ви предупреждавам втори път — проговори тихо Франсис Доминик и сиво-сините му очи блеснаха заплашително.

— Та той е още бебе. Наистина ли си омъжена за този рибок? Нищо чудно, че видът ти е толкова невинен — изсмя се Джак Шелби. Мъжете му пригласяха, развеселени от предстоящата схватка.

— Франсис, моля те, не прави това! Върви и доведи Дан... — започна Реа, но се прекъсна насред думата. Не биваше да издава присъствието на Данте.

— Франсис, брей! — подигра се Джак Шелби. — Сладко име на сладко момче. Бъди послушен и си иди в леглото, иначе добрият стар Джак ще те отнесе на ръце — изхили се злобно той. — Ако нямаш нищо против, ще задържа още малко тази възхитителна лейди. Обещавам ти, че ще си я получиш обратно като истинска жена. И ще ми бъдеш благодарен, момко.

Не бихме могли да обвиним Джак Шелби, че подцени младия джентълмен. С нощница, натъпкана набързо в кожения панталон за езда, бос, с разбъркани от съня златни коси, Франсис наистина не изглеждаше особено внушителен. Джак Шелби не можеше да знае, че срещу него се е изправил синът на дук Кемъри, а желаната от него дама му е сестра.

Щракането на спусъка накара смеха да заглъхне.

— Ела при мен, Реа. — Младата жена направи отчаян опит да се освободи от желязната хватка на Джак Шелби. — Аз съм Франсис Доминик, маркиз Шардинел — продължи гордо Франсис. — Споменавам го само защото не искам да ви пратя в ада, без да съм се представил, както подобава — обяви Франсис с хладно пренебрежителния тон, който би накарал дук Кемъри да се почувства горд със сина си. Реа също видя брат си в съвсем друга светлина.

Думите на Франсис Доминик оказаха отрезвяващо въздействие върху „Синовете на сатаната“. Един джентълмен с титла и име беше нещо много по-различно от напласените местни селяни. Благородниците можеха да привлекат върху тях вниманието на властите.

Само Джак Шелби остана невъзмутим и загледа младия аристократ с нарастващо презрение. Ръката му се плъзна към талията на Реа и той я издърпа точно пред себе си. Стройното ѝ тяло щеше да му послужи за защита.

— Да не мислиш, че си толкова добър, та няма да улучиш дамата? Даже ако имаш късмет и уцелиш мен, зад теб стоят двадесет мъже, момченце! Те няма да са много доволни, ако някой убие хладнокръвно стария Джак — произнесе предупредително той.

Очите на Франсис леко се разшириха. Младият лорд беше смаян от бруталността на противника си. За момент се смути, защото мъжът пред него не беше само простакът, който заплашваше сестра му.

Джак Шелби, който цял живот се бе ръководил от инстинкта си, усети моментното колебание и светкавично измъкна ножа от колана си. Реа усети движението и погледна надолу. Забеляза блясъка на метал и изпищя.

Пръстът на Франсис Доминик се стегна около спусъка. Изстрелът отекна оглушително в помещението и барутът се възпламени в бяла светкавица. Въздухът се изпълни с миризма на сяр. Настана мъртвешка тишина.

Рео изпищя отново, защото Франсис се олюля. В рамото му стърчеше нож. Джак Шелби задуши писъка ѝ с голямата си ръка, без да откъсва очи от джентълмена, осмелил се да го заплашва. При вида на кръвта, избила по белия ръкав, по лицето му се разля доволна усмивка.

— Нали видяхте какво стана? Той се опита да ме убие — проговори небрежно Джак. — Жалко за него, ако не преживее нараняването. Може да изпадне в делириум, да се втурне навън и да се хвърли от скалите, бедничкият. Жена му сигурно ще хукне след него и ще падне в морето... — продължи с тъжен глас той.

Джак даде знак на хората си да се погрижат за Франсис, но всички гледаха втрещено вратата зад него. Смятайки, че раненият младеж се е раздвижил, контрабандистът се обърна ухилено.

Когато забеляза едрата фигура, застанала в сянката, Джак Шелби се напрегна, усетил опасността, която се излъчваше от непознатия.

— Ако имаш поне малко ум, ще се махнеш оттук и ще забравиш какво си видял — изкрещя контрабандистът.

— Ако ти имаш поне малко ум, веднага ще освободиш дамата — заповяда суров глас. За да избегне недоразуменията, джентълменът предупредително размаха заредените си пистолети.

— Ти или си глупак, или просто не знаеш с кого говориш — отговори с усмивка Джак Шелби.

— О, много добре знам с кого си имам работа и за последен път те съветвам да пуснеш жената, защото тя е моя съпруга и аз желая да махнеш мръсните си ръце от нея — отговори мъжът и излезе на светло. Данте Лейтън, господарят на Мердрако, се опълчи без страх срещу врага си.

Да се каже, че Джак Шелби се е изненадал, би значело да не се каже нищо. Контрабандистът загуби ума и думата. Не би се ужасил толкова, дори ако насреща му бе излязъл самият дявол. И тъй като бе смаян, разхлаби за миг хватката си. Това беше достатъчно за Реа, за да се освободи. Младата жена изпита такова огромно облекчение като видя лицето на съпруга си, че едва не се строполи на пода в стремежа си да стигне по-бързо до него. По лицето ѝ се стичаха горещи сълзи. Тя се скри зад широкия гръб на Данте и коленичи до ранения си брат.

— Помниш ме, нали? — попита студено Данте.

Джак Шелби се изплю на пода пред краката му. Лицето му пламна от гняв.

— Върви в ада, проклета черна душо!

— Бъди сигурен, че и там ще те чакам, Джак Шелби — отговори Данте с искрящи от ярост сиви очи.

Контрабандистът побесня. Очите му се изцъклиха, на устата му изби пяна. Мъжът, който бе виновен в убийството на дъщеря му, се осмеляваше да го предизвика. Ала дори в това състояние бандитът осъзна, че човекът срещу него вече не е безотговорният млад лорд, който някога бе подвил опашка и бе избягал. Този Данте Лейтън беше опасен. Студеният, унищожителен поглед на светлосивите очи го доказваше. А начинът, по който се бе изправил срещу стария си враг, без вълнение, уверен в силата си, накара Джак Шелби да усети страх, чувство, което почти бе забравил през последните години. Внезапно контрабандистът осъзна, че мъжът само чака той да се раздвижи, за да забие един куршум в сърцето му. Данте Лейтън гореше от жажда за отмъщение и само гледката на мъртвия враг, проснат в краката му, щеше да го задоволи.

Джак хвърли бърз поглед към хората си и усети, че куражът му се връща. Зад гърба си имаше цяла армия, а Данте Лейтън беше сам.

— Ти си първият, който ще умре — продължи предупредително Данте, който бе прочел мислите му. — А аз ще умра спокойно, защото знам, че ще се пържиш в ада. Един от хората ти ще умре заедно с теб — този, който се осмели да ме нападне. Само че ще трябва да изчака, докато куршумът се забие в тялото ти — прибави хитро той, знаейки, че думите му ще стреснат бандитите.

Джак чу неспокойното мърморене на хората си и с цялото си същество пожела да изпозастреля страхливците.

— Ей, ако някой е забравил, ние всички сме в капана — извика той. — Ако увисна на бесилката, вие ще се люлеете до мен. Не забравяйте, че сме „Синове на сатаната“ и че цяла армия червени сюртуци горят от желание да ви арестуват. А аз знам имената ви, кучи синове. Знам откъде идват повечето от вас и за какво е трябвало да ви обесят, преди да се присъедините към мен — напомни им той.

Един или двама бандити се оказаха по-смели от останалите. Вероятно имаха особено лошо минало. Те направиха крачка напред, за да застанат до водача си. Когато видяха това, останалите мъже не мислиха дълго. Трябваше да подкрепят човека, който пълнеше стомасите им и набавяше ейл за гърлата им. Всички започнаха да се придвижват бавно напред.

Реа, която се опитваше да спре кръвта от раната на Франсис с халата си, вдигна изпълнени с ужас очи към напредващата глутница.

Сърцето ѝ заби като лудо, защото забеляза дяволската гримаса, разкривила лицето на Джак Шелби. Той беше сигурен, че е спечелил.

— Реа, изведи Франсис навън — заповяда Данте, уверен, че няма да се измъкне оттук жив. — Излез веднага, Реа! — изкрещя той, не смеейки да се обърне, защото усещаше несъгласието ѝ.

— Не — отговори едва чуто Реа. Не можеше да го остави сам. Франсис, макар и смъртноблед, направи опит да се изправи. Ала беше твърде слаб и се отпусна в ръцете на сестра си.

— Напред, хора! Той е сам. Да го хванем жив! Много ми се иска да го накарам да страда. Трябва да си плати за самотните години, през които страдах за милата ми Лети — изсъска ядно Джак Шелби.

— Би трябвало да помислиш още веднъж — прозвуча твърд глас зад Данте и мъжете, които се бяха окопитили, отскочиха назад.

Алистър Марлоу се отдели от сянката край вратата с пистолет в едната ръка и шпага в другата. Зад него се раздвижи ниска, кривокрака фигура. Хюстън Кърби зае място до капитана си, стиснал в двете си ръце пистолети. На колана му се люлееше нож.

— Ау, май обстоятелствата се промениха, но пък и ти никога не си бил добър в обзалаганията, Джак Шелби — ухили се Хюстън Кърби и изгледа презрително едрият бандит. — Аз не съм джентълмен като капитана и не мога да ти обещавам, че ще изчакам мръсните ти улични котараци, които не са в състояние дори да преровят боклука, да се махнат оттук, преди да съм им забил по един куршум в главите — продължи подигравателно той.

Джак Шелби отговори на погледа му с пламтяща омраза. Открай време не можеше да понася дребния прислужник.

— Един ден ще те смачкам като въшка — изплю се той и отмести поглед към Алистър Марлоу, който невъзмутимо го наблюдаваше. — Тази нощ имаш късмет, милорд — обърна се контрабандистът към Данте, — но следващия път ще те сгащя сам. Тогава ще се види колко си смел в действителност — предизвика го той, вбесен от хладнокръвието, което прочете в погледа му. — Чух, че си ходил в Мердрако. Малко са се променили нещата там, нали? Всичко, което ти е останало, е само воняща, изгнила дупка. Там ти е мястото, и на теб, и на гадната ти компания — изфуча той, забравил в яростта си колко опасен е мъжът насреща му.

Ала хората му не бяха заслепени като него и побързаха да го вразумят.

Реа почти физически усети гнева на Данте. Само след миг пръстите му щяха да дръпнат спусъка.

— Моля те, Данте — прошепна тя. — Франсис има нужда от помощ. Сега никой не може да спечели. — Това бяха първите разумни думи през тази нощ.

— Капитане, лейди Реа е права — намеси се примирително Хюстън Кърби. — Ако застреляте това куче, останалите ще се нахвърлят върху нас като гладни вълци. Не бива да рискуваме живота на лейди Реа и лорд Франсис. Все още ни се удаде случай да си разчистим сметките с копелето.

Сам Ласкомб, чиито грамадни, мускулести крака се подаваха изпод нощницата, сложи край на спора, и то по много дипломатичен начин. Гостилничарят застана в рамката на вратата с дългоцевната си пушка и я размаха над главата си.

— Трудно е да се каже кой тук е приятел и кой враг. Гостилницата е затворена. Вие, джентълмени, можете да дойдете покъсно. Или си уредете среща на друго място, за да довършите започнатото. Моята кръчма не е място за стрелба — заяви той и насочи пушката към бандитите.

Мъжете се уплашиха, защото Сам изглеждаше сънлив и не се знаеше кого ще улучи.

— Вземете Франсис — заповяда Данте.

Алистър не дочака втора заповед и се приведе над ранения. Той подаде шпагата си на Реа, затъкна пистолета в колана си и внимателно прихвана младия лорд. Помогна му да се изправи на крака и го изведе навън. Реа ги последва заднешком, за да е сигурна, че Данте ще тръгне след тях. Но тя нямаше защо да се тревожи. Хюстън Кърби мислеше същото като нея, затова остана до вратата, докато капитанът излезе.

Джак Шелби не можеше да изтрие от съзнанието си лицето на врага си. Все още усещаше върху себе си погледа на светлосивите очи. Посланието им беше повече от ясно: двамата щяха да застанат отново един срещу друг и само единият от тях щеше да преживее тази среща.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Когато му поставиха превръзката, Франсис Доминик изкриви лице.

— Ау, ако я стегнете още малко, ръката ми ще изсъхне — възпротиви се той и се опита да огледа по-внимателно действията на дребния стюард. Като видя как кръвта му се процежда през снежнобелия лен, младежът преглътна и се зарадва, че е седнал. Видът на кръвта му напомняше твърде болезнено, че е смъртен.

— Спокойно, лорд Франсис, раната е само повърхностна. Няма да ви създава ядове. Май имахте късмет. Шелби вече не е толкова добър стрелец като по-рано, иначе сега щяхме да се занимаваме с погребението ви — успокои го Хюстън Кърби. Нетактичността му допринесе за моменталното спиране на болката. Такива и бяха намеренията на Кърби. Освен това му се искаше да развесели малко лейди Реа, която трепереше от нерви. Тя стоеше зад Франсис и наблюдаваше с критичен поглед действията му. Това го караше да не забравя, че пациентът му е син на дук и наследник на Кемъри.

— Такъв бил значи Джак Шелби — промърмори Франсис и хвърли смаян поглед към хората, които го бяха наобиколили. — Ако знаех това, нямаше да си дам труд да се представя, когато влязох. Трябваше веднага да го застрелям. Божичко, той е много по-лош, отколкото си го представях — продължи възбудено младежът. — За бога, та той искаше да ме убие! А знаеше, че имам приятели, които ще отмъстят за смъртта ми. Въобще не го интересуваше наблизо ли са приятелите ми или не. Нима този човек не се страхува от нищо? — запита се нервно Франсис.

— Той е луд — изръмжа Кърби и срязва превръзката с ножа си. Докато завързваше двата края, си пожела да стегне така и въжето около шията на Джак Шелби.

— Не, Кърби, не е луд. Той вярва в силата си — подхвърли небрежно Данте. Маркизът бе седнал в едно кресло и беше протегнал

към огъня все още обутите си в ботуши крака. — И това го прави надменен, може би и непредпазлив. Или поне така се надявам.

Реа, която вече беше уверена, че Кърби си разбира от работата и че раната на Франсис не е опасна, отиде при него.

— Къде беше? — попита тихо тя. — Събудих се, а теб те нямаше. Толкова се разтревожих. Къде си ходил? — Тя погледна уплашено калта по ботушите му и зелените петна на коленете. Петната ѝ напомниха кадифения мъх, който покриваше стените на Мердрако. — Боях се за теб, Данте.

Мъжът се надигна и я притисна в прегръдките си. Реа цялата трепереше.

— Прости ми, но не исках да те будя. Отидох в Мердрако, за да проверя дали контрабандистите палят сигнални огньовете в кулите. Надявах се да заловя някой от тях на местопрестъплението — прибави той, макар че знаеше как ще реагира жена му.

— О, Данте! Можеха да те убият! Защо не осведоми властите? — попита тя, защото все още вярваше в закона. — Трябваше да вземеш със себе си поне Алистър! — Реа отмести очи към младежа, който очевидно се чувстваше виновен, макар че нямаше нищо общо с тайната разходка на капитана и само до преди малко бе спал мирно в леглото си. Той сметна, че чува обвинение в гласа на лейди Реа, и целият се изчерви. — Защо точно тази нощ? — продължи с въпросите тя.

— Миличка, забрави ли, че някога и аз бях контрабандист? Знаем как работят тези хора. Тази е първата безлунна нощ след бурята, в която можеха да разтоварят стоките си на сушата. Именно затова... — Данте вдигна рамене.

— Значи смяташ сам да се справиш с контрабандистите? — ядоса се не на шега Реа. Той можеше да бъде убит, докато тя лежеше в топлото си легло и спеше.

— Никога не съм бил толкова изненадан и толкова уплашен като тази нощ, когато те видях в ръцете на Джек Шелби. — В очите на Данте отново блесна бесният гняв, който го бе обзел с приближаването на гостилницата. Той бе чул изстрел, последван от писък на жена, и бе хукнал като луд към отворената врата на кръчмата. Бе извадил пистолета си и се бе втурнал право в лоното на ада, защото цялото помещение бе обгърнато от дим. На пода лежеше окървавена фигура.

В приглушената светлина тъмните фигури на бандитите изглеждаха нереални, ала жената, която отчаяно се опитваше да се измъкне от грубата прегръдка на някакъв мъж, в никакъв случай не беше плод на фантазията му.

Данте непрекъснато се опитваше да прогони тази гледка от съзнанието си. Той бе потънал в мислите си и изненадано подскочи, когато Франсис се намеси в разговора:

— Е, използват ли кулите? — Младият мъж вече беше сигурен, че не стои пред портите на рая и гореше от желание да узнае всички подробности.

— Да. Изкачих се на кулата, без да съборя дори една паяжина. На последния етаж намерих няколко одеяла и празни бутилки. Постът сигурно е прекарал доста неприятни нощи там, докато е чакал сигнала на контрабандистите — обясни Данте.

— Колко жалко, че когато си отишъл, там е нямало никой — гласеше коментарът на Франсис, който жадуваше за отмъщение.

Реа изгледа унищожително брат си.

— И аз се надявах на същото — призна Данте. После замислено смръщи чело и добави: — Все пак останах с чувството, че кулата не се използва от доста време насам.

Хюстън Кърби, разумен и делови мъж, изгледа смаяно капитана си и продължи да се занимава с кървавите парчета плат.

Алистър Марлоу имаше малко повече въображение.

— Защо са го използвали, а сега са престанали? Според вас там отдавна няма пост, така ли?

— Да, странно е, но нямам логично обяснение за това — отговори Данте.

— Говориш почти като леля Мери. Ако тя беше тук, щеше веднага да ни каже къде се срещат контрабандистите и къде разтоварват стоката си — ухили се Франсис, без да обръща внимание на недоверчивата физиономия на Хюстън Кърби.

— Смятам, че чухме достатъчно истории за престъпници, призраци и демони. Не е нужно да намесвате в тях и името на добрата лейди Мери — укори го строго стюардът, който уважаваше извънредно много сестрата на дукесата.

— Може някой от постове да е сънувал лош сън и да се е събудил с писък, защото е видял призрак. Вероятно бандитите сами са

се подлудили с тези истории за бродещия призрак — предположи Алистър. Това обяснение за опразнената кула му се струваше най-правдоподобно.

Пред вратата се чу тътрене на стъпки, последвано от силно чукане. Алистър зае позиция до вратата и извади шпагата си, а Данте бързо скри Реа зад гърба си. Ръката му се стрелна към пистолета, оставен в долния край на леглото.

— Влез! — извика Данте. Макар да бе видял със собствените си очи, че на зазоряване „Синовете на сатаната“ напуснаха гостилницата, той нямаше да се учуди много, ако Джак Шелби бе решил да се върне.

Вратата се отвори и в стаята влезе Сам. Той едва удържаше тежката табла с няколко кани и китайски порцеланов чайник.

— Дора каза, че сигурно имате нужда от нещо освежително — заяви той и постави таблата върху скрина пред леглото. — Лейди Реа сигурно трепери от студ и чашка горещ чай ще ѝ се отрази добре — добави той и я потърси с поглед. — Съжалявам, мислех, че младата лейди също е тук.

— Много ви благодаря — обади се Реа и излезе иззад гърба на Данте. — Наистина имам нужда от нещо топло. Не мога да спра треперенето си.

Тя се усмихна и Сам Ласкомб усети огромно облекчение. Чувстваше се отчасти отговорен за опасността, на която бе изложена Реа. Все пак това стана под неговия покрив. Сам благодареше на небето, че влезе навреме в кръчмата и предотврати проливането на още кръв. И без това месеци наред щеше да сънува кошмари, защото синът на дук Кемъри беше ранен в неговия дом.

— Искане ми се да имах малко от специалното лекарство на мисис Тейлър — промърмори Реа и хвърли дяволит поглед към Франсис, който измъчено изкриви лице.

Сам Ласкомб я изгледа смаяно, после се засмя.

— Смятам, че Дора е имала предвид същото, защото сложи в чашата ви малко от специалната смес на чичо си Алф. Той открай време си беше странен тип, скитник. Накрая се засели някъде на юг, близо до Бъкфастли. Вече не знам с какво се занимава, но сигурно не е нещо почтено. Всъщност това не ме учудва, защото майка му беше половин циганка или поне така се говореше — увлече се в разказа си Сам, но като забеляза любопитните погледи на присъстващите,

поклати глава и млъкна. Очевидно нямаше особено добро мнение за роднините на жена си.

Всички мълчаха. Сам Ласкомб продължаваше да стои в средата на стаята и да пристъпва от крак на крак, без да поглежда някого в очите.

— Аз... Аз просто не знам какво да кажа, милорд. За нищо на света не бих желал да се случи нещо с лейди Реа и съм възмутен от онова, което причиниха на лорд Франсис. Аз... аз се надявам, че ми вярвате — измънка загрижено той и нервно потърка ръце, когато усети пронизващия поглед на Данте.

— Вие ги предупредихте, нали, Сам? — Данте направо слиса гостилничаря с въпроса си. — Аз познавам добре контрабандисткия занаят. Сигурно вече сте чули от мастър Брейди някои разкази за миналото ми.

Сам Ласкомб почервения целият. Едно беше да те заподозрат в контрабанда, но съвсем друго да го признаеш открито.

— Вижте, при нас идват какви ли не гости. Ние сме единствената кръчма между Мерли и Уестли Ебът. — Това беше всичко, което Сам Ласкомб призна доброволно. — Естествено аз знам за враждата между вас и Джак Шелби и ако можех да се отърва завинаги от ония момци, със сигурност щях да го направя, но... — Гласът на гостилничаря звучеше потиснато. — Много неща се промениха тук, след като ни напуснахте, милорд — обясни мрачно той. — Човек трябва да внимава, иначе ще свърши като храна за рибите в морето.

— Не е нужно да ми обяснявате, Сам. Всички правим, каквото можем, за да оцелеем — отговори Данте и Сам кимна облекчено. — Освен това, няма защо да се тревожите, че днешната случка може да се повтори или че ще подпалят покрива над главата ви. Ние възнамеряваме незабавно да се преместим в ловната хижа. Смятам, че направихте достатъчно за нас с гостоприемството си. — Данте говореше искрено и дори Хюстън Кърби се учуди на великодушието на капитана.

— За мен беше чест — отговори също така искрено Сам Ласкомб, макар че не можа да скрие напълно облекчението в гласа си. Сега, когато лордът и семейството му смятаха да се преместят, поне щеше да спи по-спокойно.

— Не смятам, че има за какво да се тревожите по отношение на Джак Шелби — продължи делово Данте Лейтън. — Той ще бъде зает да обмисля как да ме хване в капана. Освен това, вашата гостилница е твърде важна за контрабандистите и те няма да я изгорят — заключи той.

За съжаление последният аргумент не успя да убеди напълно Сам Ласкомб. Гостилничарят се тревожеше за сигурността на лорда.

Опасността, в която се намираше Данте, беше очевидна и за Реа. Тя знаеше, че мъжът ѝ е твърдо решен да сложи край на престъпленията на Джак Шелби.

Тази мисъл наистина занимаваше Данте, защото той проговори тихо и повече като на себе си:

— Сигурно скоро ще настъпят някои промени. Аз отново съм най-големият земевладелец в тази област и няма да допусна бандата да ме тероризира. Обещавам ви, Сам Ласкомб, че „Синовете на сатаната“ ще се озоват в ада, още преди да се осмелят да пристъпят земята на Мердрако. Кълна се в това.

Това разкритие смая гостилничаря. Сър Майлс Сандбърн беше собственик на околните земи, включително на тези, които някога принадлежаха на семейство Лейтън — поне така смяташе Сам досега. Той потърка замислено брадичката си и когато най-последно проумя думите на Данте, страхът му се засили. Маркиз Джакоби се опълчваше срещу мощен враг, лично засегнат от предстоящите промени. Сам Ласкомб беше готов да се обзаложи в това.

Най-вероятно лордът ще загуби живота си в опит да победи враговете, каза си Сам и хвърли съчувствен поглед към лейди Реа. Тя наблюдаваше с любов коравото лице на съпруга си и внезапно гостилничарят се почувства като натрапник между двама влюбени. Той се запита какво ще направи младата лейди, ако съдбата се обърне срещу мъжа, който се бореше смело за правата си върху Мердрако.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Паяжини и прах. Ръжда и мръсотия. Плесен и гъбички. Всичко това трябваше да се унищожи до крак. Прислужници и господари заедно търкаха и лъскаха ловната къща. Скоро тъмните ъгли вече не предлагаха убежище на пълзящите гадинки. Стъклата на прозорците отново заблестяха като диаманти и пропуснаха сияещите слънчеви лъчи. Високите греди на тавана бяха почистени от паяжини и напластен прах. Паркетът заблестя от восъка, с който натъркаха изсъхналото дърво.

Голямата камина в залата бе изстъргана от слоевете ръжда и от двете ѝ страни бяха натрупани цепеници и подпалки. Огънят пращеше и разпространяваше благотворната си топлина. Тежките стенни килими бяха изтупани и сияеха в първоначалното си многоцветно великолепие.

Каdifените и дамаскови завеси, балдахините на леглата, всичко бе почистено и проветрено; нови, дебели матраци замениха старите, износените. Ленени чаршафи от Кемъри, напоени с лавандулов аромат, бяха опънати върху леглата. Мечовете и щитовете бяха снети от стените, основно почистени и излъскани.

Метлички за прах и парцали за бърсане, дълги метли и четки. Сапунена пяна и пчелен восък. Прислужничките и лакеите чистеха и търкаха неуморно, за да направят ловния дом обитаем за лорда и семейството му, а и за тях самите. Тук щяха да живеят всички до възстановяването на Мердрако.

Много скоро, когато настъпиха първите промени, настроението на работещите се повиши и къщата се огласи от смехове и песни. Никой от тях, с изключение на пажа на Алистър Марлоу и кочияшите, не бе излизал извън границите на Кемъри. Те преживяваха първото си голямо приключение и възнамеряваха да се насладят на всяка минута от него.

Алистър Марлоу бодро размахваше метличката за прах, застанал на последното стъпало на опряната в стената стълба. Фактът, че

помагаше в чистенето, караше много хора изумено да вдигат вежди, защото от един джентълмен не се очакваше да се занимава със слугинска работа. Наблюдателят обаче щеше окончателно да се изуми, ако можеше да види дребния кривокрак мъж, който лъскаше кухненската маса, или двете тъмнокоси момчета, който полираха до блясък дървената балюстрада на стълбището. Друг млад джентълмен, с изкривена превръзка и скрити под бонето златни къдрици, режеше билки и цветя от отдавна запустялата градина.

Единственият, който не работеше, беше малкият Кит, който мирно дремеше в близост до заетата си майка. Златните слънчеви лъчи го топлеха през фината мрежа, опъната над люлката му.

Като моряк в такелажа на кораба, високо на зъберите на наблюдателната кула се бе изправил едър мъж с голи гърди и закрепваше флаг на един от еркерите. Скъпоценната му ленена риза бе небрежно захвърлена на парапета. Слънчевите лъчи се пречупваха хилядократно в дванадесетте чисти прозореца, избити около еркера на кулата, и мъжът, който умееше не само да върти шпагата, но и да работи с парцала за дъски, наблюдаваше с гордост свършената работа.

Алистър Марлоу слезе от стълбата и доволно се огледа. Усилията си струваха — цялата зала блестеше, а стъклата на прозорците сякаш бяха от кристал.

Той разкърши уморения си гръб, излезе на слънце и пое дълбоко въздух. Следобедът беше изпълнен с аромата на орлов нокът и шипки, които растяха на воля в градината. Но над всичко беше полъхът на морето. Алистър различи в далечината блещукащите, пенести вълни, които се разбиваха в скалистия бряг, и внезапно усети, че никога нямаше да бъде щастлив без тази гледка. Сръчно като жена, морето го бе оплело в тънката си мрежа и го бе омаяло. Той се възхищаваше на многообразието, красотата и загадъчността му, както би се възхищавал на любимата си. От тези изкушаващи мисли го изтръгна нежна, мелодична песен. Алистър вдигна очи и видя приближаващата се лейди Реа. Тя държеше на ръце малкия лорд, а на лакътя ѝ висеше бяла кошница, пълна с цветя и билки. В простата си памучна рокля и ленената престилка, която бе заела от една слугиня, тя изобщо не приличаше на господарка на дома.

— Знам, че очаквате най-после да ни поднесат нещо за ядене, но сте твърде учтив, за да попитате, нали? — усмихна се тя, забелязала

гледа в очите на младежа. — Дали да проверя какво са приготвили Кърби и Хели? Надявам се, че е нещо хубаво — прибави тя. — Боя се, че може да се случи нещо неприятно, ако всеки от двамата приготвя специалните си рецепти зад гърба на другия. Дори не се осмелявам да помисля какъв вкус ще има храната ни — засмя се Реа.

— Дайте кошницата на мен. Не можете да носите всичко наведнъж — предложи Алистър. Но когато вместо кошницата в ръцете му се озова малкият лорд, младежът потръпна от страх. Нямаше да се изненада повече, ако му бяха връчили кошер с разбунени пчели. — Лейди Реа, моля ви! Не знам какво да правя с него. Божичко, ами ако го изпусна? — Страхът на Алистър нарастваше с всяка секунда. Той не се осмеляваше дори да диша, за да не събуди бебето. — Къде отивате? — Той погледна с ужас след отдалечаващата се Реа, която го оставяше сам с малкия.

Реа хвърли поглед през рамо и окуражително се усмихна. Алистър Марлоу изглеждаше не по-малко безпомощен от бебето.

— Няма да ви ухапе, Алистър — засмя се весело тя. — Видях няколко камбанки и искам да ги откъсна. Те са любимите цветя на Данте. Били са любими и на майка му. Тя винаги поставяла ваза с камбанки в голямата зала на Мердрако и аз си казах, че за Данте ще е приятно да продължа традицията. — Реа претърси с очи градината. — Ето, там има още. — Тя се наведе и откъсна едно прекрасно цвете. — Бяла теменужка. Ароматът ѝ е толкова сладък.

Алистър Марлоу не можеше да откъсне очи от бебето, което бе притиснал до гърдите си. Огледа всяка подробност на милото малко лице и неволно се запита какво ли чувство е да държиш в прегръдките си собствения си син. Погледът му се отмести към жената, която бе родила това малко същество, и копнежът му се засили. Той въздъхна дълбоко и се укори за собствената си лудост.

— Какво има, Алистър? Изглеждате толкова тъжен — обектът на неговия копнеж се върна при него с цял наръч камбанки и теменужки.

Алистър почервеня и смутено отвърна очи. Не можеше да крие тайната си.

— Тъкмо се питах дали не притискам много силно малкия лорд — излъга непохватно той.

— Напротив — отговори Реа. После шеговито продължи: — От вас ще стане добър баща. Щом свикнем с новия си живот, ще потърся

някое младо момиче, подходящо да ви стане жена. Но ще го избира много внимателно, защото очаквам редовно да ни посещавате и няма да е добре, ако съпругата ви не ми харесва. Да, като размислям върху това, все повече се убеждавам, че е време да ви намерим някое мило девънширско девойче. Така поне ще съм сигурна, че ще останете наблизно.

Тя дори не подозираше колко наранява чувствителния младеж. Преди да срещне Реа, Алистър не знаеше какво е любов.

— Ала преди да ви запозная с плановете си за бъдещето ви, позволете ми да махна тези паяжини от косата ви — каза засмяно тя и се надигна на пръсти, за да изчисти тънките нишки от светлокестенявата му коса.

Мъжът на кулата наблюдаваше жена си и приятеля си. Двамата май си обменяха някакви тайни, щом стояха толкова близо един до друг. А тъй като Данте Лейтън обичаше жена си повече от всичко на света, той беше лесно раним и сега бе обзет от неподозирана ревност, особено след като видя жеста на Реа. Никой мъж нямаше право да бъде докосван от нея.

Данте продължи да се вира надолу, когато с ъглите на очите си забеляза, че по тясната пътека към Мердрако се приближава група ездачи.

Алистър и Реа се стреснаха от приближаващия конски тропот и бързо се извърнаха към идващите насреща им ездачи. Отдалеч изглеждаха като влюбени, които са били изненадани по време на среща.

Ездачите бяха трима, но водачката им съсредоточаваше върху себе си цялото внимание. Жената носеше яркочервен костюм за езда, а на юздите на великолепия ѝ вран жребец бяха закрепени звънчета. Реа никога не беше виждала такава красавица. Косата ѝ беше черна като нощта, а очите, които сякаш изпращаха светкавици, не ѝ отстъпваха по нищо. Непознатата дръпна юздите и спря коня точно пред Реа и Алистър.

— Къде е господарят ти, момиче? — попита остро тя. Нахалството ѝ не беше изкуствено. Очевидно ѝ го бяха втълпявали от дете. — Аз нямам никакво време, а ти се мотаеш — продължи нетърпеливо тя и конят ѝ изпръхтя в знак на съгласие. — Какво има, да не си си глътнала езика, госпожичке? А какво ще кажеш за хубавото си

мъжле? Той поне умее ли да говори? Е, очевидно е успял да те прилъже със сладки приказки — надсмя им се тя, тъй като от вниманието ѝ не бе убягнало бебето в ръцете на мъжа.

Алистър Марлоу загуби ума и дума пред дързостта на непознатата. Ала когато срещна очите на Реа, откри в тях не толкова гняв, колкото ирония. Едва сега осъзна, че двамата наистина са облечени като прислужници.

— Ще позволите ли да запитам кой е дошъл да ни посети? — попита меко Реа. Начинът ѝ на изразяване изненада непознатата и тъмните ѝ очи недоверчиво измериха младата жена от главата до петите.

— Не, не позволявам — разсърди се тя. — Коя, по дяволите, си ти? Кой е господарят ти? Къде е той? Какво прави в Мердрако? Ако сте нахълтали тук без позволение, ще се погрижа да ви арестуват. — Тонът на гласа ѝ беше предупредителен, в тъмните очи проблясваха опасни искри.

— Няма да стане нужда, Бес — обади се развеселен глас откъм входа на ловния дом.

Лейди Бес Сийкомб отметна глава назад, готова да скастри негодника, който си позволяваше да се обръща към нея с безсрамна интимност. Когато позна човека, излязъл от сянката, тя едва не падна от седлото. Само веднъж в живота си бе срещнала такъв мъж и когато той пристъпи насреща ѝ с голите си, блеснали от пот гърди, тя помисли, че сънува.

— Данте? — прошепна невярващо тя. Очите ѝ бяха тъмни като дълбините на морето, когато се обърна към бившия си любим. — Ти си жив? Ти си се върнал? — Бес трепереше с цялото си тяло.

— Мога да те уверя, че не съм призрак — отговори весело Данте. Лейтън и огледа внимателно жената насреща си. Лейди Бес все още беше красива, а и изглеждаше много по-прелъстителна от младото момиче, което бе обичал преди петнадесет години.

— Данте — Бес повтори името му с дълбока нежност, както забеляза Реа, която продължаваше да стои до Алистър. Съпругът ѝ беше забравил присъствието ѝ. Двамата бивши любовници се гледаха в очите и сякаш всички стари неразбирателства не бяха съществували.

Лейди Бес Сийкомб беше замаяна. Не можеше да откъсне очи от Данте Лейтън, мъжа, когото не се бе надявала да види отново. Все още

не можеше да го осъзнае и няколко пъти поклати невярващо глава. Дръзката ѝ сламена шапчица, украсена с яркочервени пера, се наклони на една страна и едва не падна.

Погледът на лейди Бес се спря върху широкия, загорял от слънцето гръден кош на Данте, слезе надолу към тесните хълбоци и мускулестите бедра, опънали кожения панталон. Проумя, че преди петнадесет години е обичала момче. Данте Лейтън се бе превърнал в замайващо красив мъж. И все още притежаваше силата да накара сърцето ѝ да забие по-силно.

Внезапно, когато очите им се впиха едни в други, тя се почувства неловко. Не знаеше дали и той си спомня нощите, които бяха прекарвали заедно. Лейди Бес Сийкомб прехапа несигурно долната си устна, защото неволно се запита дали любимият ѝ помни как бе завършила тяхната връзка.

Тя се взря по-дълбоко в светлосивите очи и за своя изненада откри в тях весела искра. Да не би Данте да ѝ се подиграваше? Тя бе очаквала гняв, не ирония.

— Откъде знаеш, че съм се върнал? — попита Данте и се запъти към Реа и Алистър.

— Не знаех. Излязохме на езда и видях, че от комина на ловния дом се издига пушек. Нали знаехме, че тук не живее никой. После видяхме каруците да трополят нагоре по пътя и ги последвахме. Сметнах за свой дълг да се осведомя какво става в Мердрако — обясни с пламнали бузи лейди Бес. — Трябва да призная, че най-малко очаквах да видя теб. — Тя не признаваше дори пред себе си, че това не беше истината. Дълбоко в себе си се бе надявала един ден Данте Лейтън да се завърне в Мердрако.

Веднага щом забеляза дима, тя препусна като луда, готова да се примири дори с хладно посрещане от страна на бившия си любим. Той имаше всички основания да я мрази, но може и да ѝ бе простил. Лейди Бес се молеше от сърце да е така.

— Защо си в ловния дом, а не в замъка? — попита тя. — Смяташ ли да останеш в Мердрако?

— Дойдохме, за да живеем тук, Бес — отговори спокойно Данте. — Но засега се налага да се задоволим с ловния дом. По време на отсъствието ми някой — смятам, че и двамата знаем кой е той — е нахлул в Мердрако и е опустошил къщата. — Гласът на Данте

потрепери от трудно сдържан гняв и лейди Бес настръхна. Насреща ѝ стоеше мъж, научил се да мрази.

— Ние? — попита изненадано тя.

— Да. Не се върнах сам. — Данте с усмивка погледна в зачервеното лице на Реа.

От вниманието на лейди Бес не убягна, че изразът на лицето му се смекчи, когато се обърна към младото момиче, и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Той все пак не се беше променил много. Очевидно бе усвоил още по-добре изкуството на прелъстяването. Бес неволно си помисли как ли ще се почувства, ако отново легне в прегръдките му.

За момент настана тишина и лейди Бес изплющя нервно с камшика си. Вниманието на Данте се бе отклонило от нея. Внезапната ревност, която я обзе, изненада дори самата нея. Когато отново заговори, в гласа ѝ прозвуча неприкрит сарказъм:

— Прислугата ти е безсрамна, Данте. На всичкото отгоре малката слугиня прояви надменност, когато поисках да видя господаря ѝ. Стигна дори дотам, да се осведоми за името ми!

— Господарят? — повтори Данте и изгледа поред двете жени. После смръщи чело, но проумя недоразумението и се засмя. — Аз не се смятам за неин господар — промърмори той. — А ти какво ще кажеш по този въпрос, малко райско цвете? — И той погледна с любов младата си жена, която все още стискаше в ръка букета камбанки.

Без да изчака отговора на Реа, Данте продължи:

— Трябва да се извиня, че не ти представих тези двама — не тези трима. — И пое сина си от ръцете на Алистър.

Лейди Бес Сийкомб вдигна високо едната си вежда. Той наистина ли смяташе да я представи на прислугата си? Даже ако бебето беше негово, намерението му ѝ се струваше странно.

— Наистина ли смяташ това за нужно, Данте? — попита високомерно тя. — Чух, че си живял в колониите, където към прислужниците се отнасяли като към равни, и че там търговците били уважавани членове на обществото. Тамошните жители очевидно изпитват дълбоко уважение към всеки, който работи, и особено към онези, които си цапат ръцете! Това е направо невероятно и неприложимо за нашите условия. Изненадвам се, че си възприел революционните им идеи, Данте.

Смехът му направо я стресна.

— Отдавна бях забравил каква снобка си, Бес — отговори весело той. — Но се боя, че не си ме разбрала. Този джентълмен е Алистър Марлоу, бивш член на екипажа на „Морския дракон“ и мой много добър приятел. А тази лейди е съпругата ми — продължи с искрена нежност Данте. — Бебето е моят син.

Думите му отекнаха като гръм в ушите на лейди Бес и разрушиха с един замах всичките ѝ мечти. А тя се бе надявала... Не, сега не се осмеляваше дори да помисли на какво се бе надявала.

— Реа, това е лейди Бес Сийкомб, стара приятелка от миналите дни. — Данте нямаше намерение да я засегне, но думите му сякаш ѝ удариха оглушителна плесница.

Тя се взря смаяно в невероятно красивата и много, много млада съпруга на бившия си любовник. Макар и неохотно, трябваше да признае, че има насреща си истинска красавица.

— О, каква изненада! И кога се състоя щастливото събитие? Твоята жена е същинско дете...

— Венчахме се миналата година — отговори с усмивка Данте.

— Учудвам се, че не съм прочела нищо за това. — Съмнението в гласа на лейди Бес нямаше как да не бъде чуто.

— Венчавката стана в колониите.

— Така ли? Сега разбирам. Трябваше да се сетя още щом видях скромните ѝ дрешки. Май трябва да я научиш на някои неща, ако смяташ да се покажеш с нея в обществото — предложи любезно лейди Бес. — С удоволствие ще я посветя в правилата за поведение на една лейди.

— Не смятам, че това е необходимо, Бес, нито пък, че ти имаш нужната квалификация — отговори остро Данте. — Жена ми е англичанка. Вероятно си се срещала с родителите ѝ.

— Наистина ли? Осмелявам се да изразя съмнение — отговори хладно лейди Сийкомб. — Бих казала, че се движим в различни обществени кръгове.

— Родителите ѝ са дук и дукеса Кемъри. Преди да се оженим, името на жена ми беше лейди Реа Клер Доминик.

Лейди Бес едва не си глътна езика.

— Господи! За мен е чест. Срещала съм родителите ви в Лондон.

— Лейди Бес. Радвам се да се запозная с една стара приятелка на Данте — отговори учтиво Реа. Тя не изрече думата „стара“ като обида,

но точно така я разбра лейди Бес, която не можеше да не намрази жълтото пиленце, което бе завладяло сърцето на Данте Лейтън и носеше неговия пръстен.

— Е, като позната на Данте в миналото аз помня отлично заминаването му. Той не притежаваше нито пени, а сега се връща в Мердрако със заможна млада жена. — Лейди Бес нахално намекваше, че Данте се е оженил за Реа само заради богатството ѝ. — Наистина, Данте, трябваше ли да си избереш невеста, която едва е излязла от детската възраст? Та тя не изглежда по-голяма от сина ти — подигра се злобно жената, засегната в гордостта си. Мъжът, когото все още обичаше, се бе оженил за друга и бе забравил чувствата си към нея.

Светлите очи на Данте се присвиха в две тънки ивици и той огледа внимателно другите двама ездаци, които стояха доста по-назад.

— Струва ми се, че Реа не е по-възрастна от дъщеря ти. Прав ли съм, Бес? — Острото му копие се заби дълбоко в плътта ѝ. — Не помня да съм ги срещал някога. Момчето твой син ли е?

Ноздрите на лейди Бес трепереха от гняв. Ала тя бързо се овладя и отговори с горда усмивка:

— Да, това са дъщеря ми Ан и синът ми Чарлз. Деца, елате тук и поздравете сър Данте Лейтън, маркиз Джакоби.

Когато двамата се приближиха бавно, Ан Сийкомб се загледа възхитено в мъжа, който можеше да ѝ бъде баща. Значи това беше той, любимият на майка ѝ?

— Добър ден — поздрави тихо тя и с широко разтворени очи огледа мускулестото му тяло. Започваше да разбира майка си.

— Ти си много красива, Ан — поласка я с усмивка Данте. — Напомняш ми за майка си, когато беше на твоята възраст. Само че тя не беше толкова плаха. Прав ли съм, Бес? — попита той, макар че помнеше много добре буйното ѝ препускане през блатото и веещите се тъмни къдрици.

— Би трябвало да го знаеш, Данте. — Бес го изгледа многозначително, после съжалително сведе очи към Реа. — Двамата с Данте някога бяхме много близки. Съмнявам се, че знаете за годежа ни. — Беше сигурна, че любимият ѝ не е разказал нищо на жена си. И тъй като искаше да посее съмнение в душата на Реа, тя спомена нещо, което беше по-добре да остави на спокойствие.

— Напротив, лейди Бес — отговори спокойно Реа и този път усмивката ѝ беше изпълнена с разбиране. — Данте ми разказа всичко за отношенията си с вас.

Лейди Бес ядно стисна устни. Тя се обърна към Данте и пламна от срам, защото разбра, че Реа е казала истината.

— Разбирам — промърмори тя. Беше изпаднала в неловко положение. Ако Данте и малката му жена откриеха, че си имат работа с обедняла вдовица, сигурно щяха да се повеселят добре за нейна сметка.

Лейди Бес преценяваше напълно погрешно Реа Клер. Младата жена никога не би се забавлявала за сметка на други хора. Когато забеляза изражението на лейди Бес, Реа усети тъгата, която се криеше зад него. Тя не знаеше, че жената насреща ѝ е останала почти без средства, но беше осведомена, че тя е изгубила Данте благодарение на собствената си глупост и сърцето ѝ се изпълни със съжаление към нея. С тази мисъл в главата си тя предложи:

— Сигурно ездата ви е била дълга и изморителна. Ще се чувстваме почетени, ако вие и децата ви изпиете чаша чай с нас.

Любезната покана на Реа изненада Данте и направо слиса лейди Бес. Всички изгледаха смаяно господарката на къщата, сякаш си бе загубила ума.

— Боя се, че все още не сме се подредили напълно. Имаме толкова много работа. Но ви обещавам, че чаят ще е горещ и силен, а мисля, че и съдовете вече са разопаковани. Освен това, масленките на Хели са просто прекрасни. — При споменаването на сладкиша дребното лице на Чарлз Сийкомб засия.

Лейди Бес загуби ума и дума. Беше убедена, че поканата е била отправена искрено.

Но Бес Сийкомб беше горда жена. Може би тъкмо там беше причината за падението ѝ, защото никога нямаше да признае, че се нуждае от помощ. Щеше да се задави с масленките, ако седнеше срещу Данте и жена му и започнеше да се преструва, че се радва на щастието им. Тъкмо понечи да вирне брадичка и да откаже, когато тропот на конски копита отвлече вниманието на всички присъстващи. Всички погледи се насочиха към препускащите насреща им конници. Те се носеха право към къщата и израженията на лицата им не предвещаваха нищо добро.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Лейди Бес Сийкомб беше единствената, която не се изненада от посетителите. Данте, Реа и Алистър обаче останаха изумени, защото един от ездачите не беше никой друг, освен сър Морган Лойд, старият противник на Данте Лейтън. Те се бяха сбогували с него в Лондон, като бяха смятали, че той ще се завърне в колониите. Младият мъж до сър Морган им беше непознат, но червената му куртка със златни копчета и черната триъгълна шапка показваха принадлежността му към войската на краля. Данте Лейтън веднага разбра, че тези двама души не идват случайно.

Алистър смръщи чело и загрижено изгледа капитана си. Данте нито за миг не изпускаше двамата мъже от очите си. Младият помощник-капитан го бе виждал често да прави така, когато претърсваше хоризонта за неприятелски кораби. Реа не намери нищо необичайно във факта, че сър Морган е придружен от офицер на Короната. Тя тръгна срещу тях с букета цветя и лицето ѝ грейна в мила усмивка.

— Сър Морган! Колко се радвам да ви видя отново — извика тя и сърдечният ѝ поздрав изненада както лейди Бес, така и лейтенант Хендли, които очакваха това да бъде първата среща между двамата. Всички помнеха разговора в Сийуик Мейнър, когато се установи, че добрият капитан не знае почти нищо за Мердрако и господаря му.

— Лейди Реа Клер.

Нито Бес, нито лейтенантът бяха чували капитана да говори с такъв мек глас.

— Помня отлично необикновената ви хубост, но трябва да призная, че всеки път ме омагьосвате отново. Вие сте като пролетен лъх след дългата студена зима — заговори сър Морган с толкова чаровна усмивка, че лейди Бес смаяно вдигна вежди.

С нея офицерът съвсем не се бе държал така вежливо. Да, той направо я бе заплашил, че ще наблюдава всяка нейна стъпка, а сега стоеше тук и ухажваше това русо хлапе.

— Много сте любезен, сър Морган. Но какво ви води в Мердрако? Смятахме, че отдавна сте се върнали в колониите. Боя се, че не сме достатъчно подготвени за гости, защото пристигнахме наскоро — обясни извинително Реа и хвърли бърз поглед към къщата. — Но всички ще се радваме, ако останете у нас. Надявам се, че сте си спомнили за поканата ми и сте посетили Кемъри. Знам, че мама и татко са ви посрещнали с радост. По този път ли ни намерихте, сър Морган? — Реа вече се канеше да го разпита за семейството си, когато я прекъснаха.

— Не вярвам, че сър Морган Лойд е дошъл да направи посещение на учтивост, Реа — обади се мрачно Данте. Докато офицерът поздравяваше Реа, той бе огледал внимателно лицето му и бе разбрал, че мислите на сър Морган са заети с нещо друго. Затова не се изненада, когато офицерът му хвърли студен поглед.

— Боя се, лорд Джакоби, че съм пристигнал с официална мисия. Моето намерение е да ви...

— ... да ви предупреди, че възнамерява да прочисти крайбрежието от бандата контрабандисти — довърши изречението лейди Бес. — Аз също те предупреждавам, Данте. Сър Морган Лойд се е заел съвсем сериозно с тази задача. Толкова сериозно, че на човек чак му става досадно.

— Лейди Бес — проговори сър Морган търпеливо, но сините му очи бяха студени като арктическите ветрове. — Простете ми, не бях забелязал присъствието ви. — Това не можеше да отговаря на истината, защото човек не можеше да не забележи облечената в яркочервено фигура, възседнала гордо великолепия вран жребец. — Ще ми позволите ли да ви поздравя за чудесната памет? — добави любезно сър Морган. — Надявам се, че сте взели предвид предупреждението ми.

— Но разбира се, сър. — Лейди Бес се усмихна предизвикателно и тъмните ѝ очи заискриха от трудно потискан гняв. — Толкова често си повтарях съвета ви, че понякога заспивах — призна хапливо тя. — Но какво чух току-що? Вие се познавате с тази дама? Е, това се казва случайност. Може би сте дошъл с намерението да възобновите старото приятелство? Трябва да призная, че си струва — заключи тя с поглед отстрани към Данте Лейтън и засрамената му жена. Ала като видя леденото лице на сър Морган, лейди Бес си припомни — както винаги,

твърде късно — истинската причина за идването му тук. Почувства се неловко, защото не беше възнамерявала да се подиграе със загубата му.

— Запознах се със сър Морган в Колониите. Той ми оказва ценна помощ и аз го смятам за джентълмен и свой скъп приятел — обясни хладно Реа.

От острите очи на лейди Бес не убягна червенината, заляла страните на съперницата ѝ.

— Колко интересно! Знаете ли, все още ми е трудно да повярвам, че сте живяла в колониите. Толкова сте... млада и вече сте видели толкова свят. — Бес изговори с мъка проклетата дума. — Предполагам, че там сте се запознали и с Данте? Или това стана в Лондон? Във всеки случай не е за чудене, че узнавам за сватбата ви едва сега, тъй като повече от година не съм ходила в Лондон. Божичко, сякаш цяла вечност не съм напускала тези места. Вече не помня кога за последен път бях на соаре или... — Лейди Бес рязко спря. Нямаше намерение да излага на показ бедността си. — Трябва да призная, че сбърках и сметнах този младеж за ваш съпруг и баща на детето ви — извини се с изкуствена усмивка тя, но в думите ѝ нямаше съжаление. — Колко лошо от моя страна, нали? Но трябва да призная, че двамата са красива двойка и си подхождат, най-малкото по възраст. Съгласен ли си с мен, Данте?

— Възрастта няма нищо общо със зрелостта. Аз се убедих, че лейди Реа Клер е една от най-смелите и почтени млади дами, с които съм имал честта да се запозная — отговори рязко сър Морган, за изненада на всички и за засрамване на лейди Бес.

— Виж ти, виж ти, май нашият добър капитан не е само герой, но и блести с остроумие. Трябва да пазиш добре младата си жена, Данте, с тези двама красиви и очевидно болни от любов джентълмени до нея. Ако бях на твое място, нямаше да ги оставям дълго време сами. Наистина ще съжалявам, ако се налага да те утешавам, скъпи — промърмори съжалително лейди Бес, но изразът в очите ѝ твърдеше обратното.

— Никога не си била особена добра в утешаването, Бес — отговори Данте и жената се изчерви до уши. Гневът ѝ още повече се усили, когато ястребовият поглед на сър Морган се устреми право в нея. Дося ѝ се да вдигне камшика за езда и да го плесне право през благородната физиономия. Той винаги я караше да се чувства дребна и

пропаднала. Погледът, с който го удостои, беше в състояние да накара всеки друг да потъне в земята.

— Може би ти просто нямаш нужда от утеха, защото бракът ти е сключен по сметка? — попита коварно лейди Бес и хвърли съжалителен поглед към ужасеното лице на Реа. — Сигурен съм, че сте се влюбили презглава в него, щом е започнал да ви ухажва. Данте може да бъде много убедителен любо... — Лейди Бес бързо прехапа устни. — Естествено бедният Данте има нужда от много пари, а аз предполагам, че сте донесли в брака си солидна зестра, нали, мила?

— Мамо, моля те! — Ан Сийкомб умираше от срам за майка си и се престраши да се обади, макар че сигурно щеше да получи наказание за това.

— А истината, мадам — включи се и Алистър Марлоу, който вече не издържаше, — е, че Данте Лейтън е много богат джентълмен. Не се нуждае от зестрата на жена си. Ако имахте малко по-добра дарба за наблюдение, щяхте да проумеете, че капитанът обича жена си повече от всичко на света!

Лейди Бес Сийкомб хвърли презрителен поглед към младежа, но реши, че е по-добре да не му обръща внимание.

— Вярно ли е това? Наистина ли си богат, Данте? — попита недоверчиво тя и отчаяно си пожела да заличи изминалите петнадесет години.

— Иначе нямаше да се върна в Мердрако — отговори просто Данте. — Но дори ако Реа беше просякиня, пак щях да се оженя за нея. — Погледът, с който удостои лейди Бес, я нарани повече от всички разменени думи.

— Е, бих казала, че тази вест просто ме смая — отговори тихо тя и хвърли бърз поглед към сър Морган, от когото се очакваше подходящ коментар.

— Щом не ни посещавате от любезност, какво тогава ви води насам, капитане? — Данте побърза да насочи разговора към по-важната тема. Макар че когато човек видеше бившия капитан на „Морския дракон“ сред тази мирна обстановка, с малкия му син на ръце, щеше да сметне въпроса за чиста проява на учтивост.

В продължение на няколко мига сър Морган остана загледан в мирно спящото бебе. После чувствата отстъпиха място на хладния разум и той отговори официално:

— Дошъл съм да ви отправя предупреждение, лорд Джакоби...

— О, господи, пак започва! — изохка престорено лейди Бес. Тя просто не можеше да се удържи. — Нещо в този мъж изкарваше на бял свят дяволското в нея и тя се държеше много по-предизвикателно, отколкото беше допустимо при тези обстоятелства. Всъщност тя рядко успяваше да удържа езика си.

— Като бивш контрабандист, какъвто бяхте, лорд Джакоби, вие сте под подозрение, че сте водач на тукашната банда контрабандисти. — Сър Морган сякаш съобщаваше свършен факт. — Лейтенант Хендли е убеден в това — заключи той и посочи младежа до себе си.

Хендли се почувства ужасно неловко. Той предпочиташе да прави забележките си зад гърба на хората. Особено неприятно му беше, че засегнатият е заможен маркиз, на всичкото отгоре женен за дъщеря на дук.

— Е — промърмори с нервна усмивка той, — не мисля, че го казах точно така. Сигурно милорд разбира, че ако искаме да се отървем от „Синовеите на сатаната“, всеки е под подозрение. — И той хвърли почтителен поглед към мъжа, когото бе осъдил предварително.

— Така е, съгласен съм с вас. В началото всеки е заподозрян — призна Данте и лейтенантът го зяпна изненадано. През цялото време маркизът не откъсваше поглед от сър Морган.

— Не вярвам на ушите си — промърмори смаяно лейди Бес и червените пера се развяха над главата ѝ. — Ти, маркиз Джакоби, си се занимавал с контрабанда? Някои хора наоколо ще се радват да го чуят — засмя се тя. — Така ли забогатя? Е, тогава значи има надежда и за нас. — Лейди Бес осъзна какво е казала, едва когато чу дъщеря си да поема изплашено въздух. Тя вдигна очи и забеляза леката усмивка, която играеше по устните на сър Морган. — Защо се смеете? Откъде, мислите, шивачът е взел дантелата за роклята ми? Би трябвало да знаете, сър Морган, че дори свещеникът пие чай, пренесен контрабандно през канала. — Бес отчаяно се опитваше да заглади необмислените си думи.

— Не съм ви обвинил в нищо, лейди Бес — отговори тихо капитанът. — Но бих искал да ви предпазя от разочарование, ако тръгнете сама да прекосявате канала. Лорд Джакоби не забогатя от контрабанда. Капитанът на „Морския дракон“ намери потънал испански галеон. Трюмът му преливаше от злато и сребро. Методите, с

които преследваше целта си, са незабравими — и аз ги помня много добре, знайте това, капитане. А сега ви предупреждавам, милорд: ако смятате, че ще продължите контрабандата в Мердрако, или ако наистина сте водач на тукашната банда, аз ще постъпя с вас така, както вие постъпихте с човека на Берти Макей в теснините на Флорида. Помните какво стана, нали?

Алистър Марлоу смръщи чело, защото и той беше присъствал на случката. Капитанът беше хванал един от хората на Берти Макей, промъкнали се на борда, за да го шпионират, и го беше пуснал в морето с лодка без гребла, снабдена само с един фенер. Скоро лодката бе отнесена далеч от мекото вълнение, а фенерът — същият, с който шпионинът бе дал сигнал от борда на „Морския дракон“ — отведе съперниците им контрабандисти от „Ани Джейн“ по фалшива следа. Докато „Морския дракон“ пое курс към Каролинските острови, Берти Макей и екипажът му устроиха лудо преследване на малката спасителна лодка. Забелязаха, че са ги измамили, едва когато в корпуса на кораба зейна дупка.

Алистър поклати глава. Защо сър Морган проявяваше желание да хвърли Данте в лодката? Това не беше човекът, когото познаваха от колониите. Алистър го огледа по-внимателно и установи, че след последната им среща в Лондон в него е настъпила видима промяна.

— Сър Морган! — В гласа на Реа прозвуча молба и тя потърси по лицето му знак, който да ѝ напомни за мъжа от колониите. — Не мога да повярвам, че сте същият човек, който ме заговори в пристанището на Сейнт Джон, когато ме заплашваше опасност.

— Искане ми се да бях узнал по-рано коя сте в действителност и да ви бях върнал веднага в Англия, вместо да ви оставя с Данте Лейтън и екипажа му. Боя се, че имате съпруг, който не е в състояние да се задържи на едно място и да ви предложи мирен и сигурен дом. Той е свикнал с приключенията и никога няма да се задоволи с безделието на джентълмена. Богатството не променя нещата, лейди Реа. Вълнуващият занаят на контрабандиста задържа Данте Лейтън в морето, не желанието му за богатство.

— Лъжете се, сър Морган — отговори Реа и по лицето ѝ се изписа обида.

Сър Морган учтиво склони глава.

— Само заради вас — и заради никого друго — се надявам вие да излезете права, а не аз.

— Помня смътно един разговор, в който ме предупредихте, че не бива да възобновявам нелегалните си начинания. Явно и вие мислите като този лейтенант: един път контрабандист, винаги контрабандист — промълви замислено Данте. — В едно нещо имате право, сър Морган. Аз наистина харесвам приключенията. Но смятам, че ще имам достатъчно възможности да задоволявам жаждата си за приключения и като господар на Мердрако. Занимава ме въпросът какво ви е довело насам. Последното, което чух за вас, беше, че все още сте капитан на „Порткълис“, който е на служба в Чарлзтаун. Заплашихте ме, че ще осведомите брат си, който служел по тези места, за нечистото ми минало. Може би нямате доверие в способностите му и сте побързали да му се притечете на помощ? Мисля, че не съм чак толкова опасен.

— Брат ми е мъртъв — отговори с каменно лице капитан Лойд.

Сред присъстващите се възцари неловка тишина. След минута Реа извика:

— О, не! Толкова съжалявам, сър Морган! — Най-послед тя започваше да разбира държанието му.

Данте погледна втренчено стария си противник и също разбра.

— Как стана това? — попита тихо той.

— Убиха го.

— Как?

— Заблудили са го и той е въвел кораба си в Драконовия залив. — Отговорът на сър Морган смая Данте.

— Откъде знаете? — попита той и думите му накараха Реа да затаи дъх. Ето какво се бе случило на брега! — Има ли оцелели?

— Не, но брат ми не е потънал с кораба. Той и няколко моряци успели да стигнат до брега. Починал е от пробождане с нож. Бил е невъоръжен и вероятно полуудавен, когато са го нападнали.

— И подозирате мен като негов убиец? — Вдигнатата ръка на Данте задуши в зародиш протеста на Алистър и Реа. — Много дръзко от моя страна, нали, да потопя кралски кораб точно под кулите на Мердрако?

— Това е лудост! — извика гневно Реа. — Данте никога не би направил подобно нещо!

— Простете, че споменавам това — намеси се лейтенант Хендли, — но преди много години Данте Лейтън е бил заподозрян в убийство.

— Заподозрян, но не обвинен и със сигурност не изобличен! — Реа трепереше от възмущение. Тя хвърли укорителен поглед към смутената лейди Бес, която не смееше да вдигне очи, и продължи: — На ваше място бих се срамувала да разпространявам подобни слухове, лейтенант. А вие, сър Морган, вие също ли смятате Данте за хладнокръвен убиец?

— Всеки е способен на убийство, лейди Реа, когато е отчаян и са го притиснали до стената — отговори тихо сър Морган.

— Кога е станало това? Когато се върнахме заедно в Англия, брат ви беше още жив, нали? А след отпътуването си от Лондон Данте беше през цялото време в Кемъри. Той няма нищо общо със смъртта на брат ви — заяви убедено Реа.

— Нима наистина мислите, че Данте е водачът на „Синовете на сатаната“? — Лейди Бес изгледа невярващо мъжа. — Но той е достатъчно богат, а и, както казва дамата, не е бил тук, когато корабът на брат ви е потънал. Освен това той би бил последният, който да...

— Човек може да се забърка в убийство, без да изцапа ръцете си с кръв — прекъсна я нетърпеливо сър Морган. — След като пристигнах тук, се убедих, че зад „Синовете на сатаната“ се крие извънредно умен човек. Макар че личността му е забулена в тайна, аз ще я разкрия. Ще намеря човека, отговорен за смъртта на брат ми и екипажа му — закле се сър Морган. — И смятам за свой неприятел всеки, който откаже да даде информация за контрабандистите. Ще бъда безмилостен към тези лица, независимо дали са мъже или жени.

Лейди Бес навлажни пресъхналите си устни, благодарна, че я бяха прекъснали, преди да заяви, че Данте Лейтън е последният, който може да бъде сметнат за водач на контрабандистите. Всички в околността знаеха, че Джак Шелби изпитва неистова омраза към господаря на Мердрако. Бес не можеше да си представи, че Джак ще приема заповеди от Данте. Ако маркиз Джакоби беше техният предводител, „Синовете на сатаната“ никога нямаше да опустошат Мердрако.

Добрният капитан трябваше да разкрие тези две неща и щеше да престане да подозира Данте. Но дотогава „Синовете на сатаната“ щяха

да имат свобода на действие. Сър Морган не беше чак толкова хитър, установи с лека въздишка лейди Бес, и дълго щеше да гони една сянка.

— Време е да тръгвам — заяви сковано сър Морган. — Бъдете сигурен, че скоро ще се видим отново капитане. Лейди Реа, съжалявам — добави по-тихо той. Не можа да издържи обвинителния ѝ поглед и бързо се извърна. После кратко кимна на останалите, качи се на коня си и препусна обратно. Лейтенантът го следваше с усилие.

— Безсрамник — промърмори лейди Бес, но въздъхна облекчено, когато двамата ездачи изчезнаха зад завоя.

— Тъжно ми е, като виждам промяната, настъпила у сър Морган — промълви Реа, загледана неподвижно след ездачите, сякаш не можеше да повярва в случилото се.

— Всички се променяме, Реа. — Данте улови погледа ѝ и го задържа.

— Не ми е приятно да ви прекъсвам, но е време аз също да тръгвам — прозвуча остро гласът на лейди Бес. Денят беше ужасен и тя усещаше първите признаци на мъчещата я мигрена. — Данте, аз... — започна тя, но не можа да довърши и само поклати глава.

— Довиждане, Бес — сбогува се уморено Данте. После взе ръката на Реа в своята и двамата се запътиха към къщата.

Бес остана известно време неподвижна на коня си, загледана след бившия си любим и младата му жена, докато изчезнаха във входа. Дори не забеляза Алистър, който също се сбогува учтиво с неканените гости. Ала дъщеря ѝ Ан отговори на поздрава и бузите ѝ пламнаха като диви рози, докато гледаше след красивия младеж.

— Добре дошъл в Мердрако, Данте — прошепна лейди Бес Сийкомб. Никога дотогава не се бе чувствала така самотна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Улиците на Мерли се изливаха като широки реки от паваж по склоновете към морето. Близко до брега бяха струпани занаятчийски работилници, магазини и жилища с остри керемидени покриви. Безброй комини стърчаха от тях, но най-високо се издигаше църковната кула. Разположена на върха на склона в края на главната улица, тя възвестяваше с камбаните си края на вечерта за всички, които смятаха да продължат гуляите си и след осем часа. Днес обаче законът за забранителния час не беше в сила. Освен това, камбаните напомняха на забравилите богомолци за неделята и църковната служба.

Беше пазарен ден и по тесните павирани улици се тълпяха хора. Тежко натоварена каруца, теглена от едри волове, трудно си проби път покрай впряг товарни понита, носещи големи парчета изсушен торф.

Селянинът, който водеше силните понита, нямаше да се оглежда дълго за купувачи, защото торфът беше евтино и добро гориво за мразовитите нощи. Полуотворени врати на главната улица позволяваха на разхождащите се да хвърлят бърз поглед към заетите с работата си обуцари, плетачи на кошове или шивачи.

Тесен кей обграждаше мирния залив. Мачтите на безброй рибарски лодки се полюляваха на вятъра. Собствениците на лодките кърпеха мрежите си на брега или седяха до дневния улов, докато търговците на риба и домакините от селото разглеждаха стоката и се пазаряха.

Точно тази гледка, непроменена през вековете, се разкри пред групата ездачи, която препускаше към селището.

— Това е Мерли — обясни Данте Лейтън.

— Хубаво село — усмихна се Реа и подкара Скайларк по стръмния път, който водеше към центъра на селището.

— Не се е променило много — обади се от гърба на степното си пони Хюстън Кърби. Той оглеждаше внимателно селските жители, които вървяха по улиците, и сякаш търсеше познати лица.

— Вие сте роден тук, нали, Кърби? — попита Алистър Марлоу, опитвайки се да не забелязва любопитните погледи на местните хора.

— Роден съм в Мердрако, не в Мерли. Има голяма разлика — заяви гордо стюардът. Той не беше обикновен рибар или селяк. — Мерли не е старо селище. По-рано селото се намирало в близост до замъка. Оттам идва и името му. В онези несигурни времена селските жители живеели в близост до господаря си, за да избягат и да се скрият в замъка, когато ги нападал неприятел — обясни Хюстън Кърби и презрително се огледа. — Но когато положението се успокоило, хората се преселили. Тук имат по-добра възможност да ходят за риба или да излизат в морето. Драконовият залив е много опасен, а търговците мислят само за джобовите си. Никакво уважение към миналото — изпуктя той. При това забрави, че и семейство Лейтън бе напуснало стария замък и се бе преселило в нов, за да има повече удобства.

Франсис Доминик се усмихна весело на сестра си. Той беше свикнал с остротите на дребния стюард и се наслаждаваше на недоволните му коментари.

— Както изглежда, старият Том Моркомб е проявил завидно усърдие — промърмори Кърби. Погледът му беше спрял върху дребен, надут мъж, следван от едра, мършава жена с бебе на ръце и малко дете, заловено за полите ѝ. Зад тях вървяха още няколко деца на възраст от три до петнадесет години: — Не очаквах това от него — изпуктя Кърби.

— Обзалагам се, че можеш да им покажеш как да се справят с корабите — обърна се Робин към Кони, който едва се удържаше на гърба на коня. Бившият юнга се притискаше към гърба на Робин, но малкото степно пони, което бяха взели назаем от „Бишъпс Грейв Ин“, го караше да се поклаща опасно настрани.

— И аз така мисля, Робин — отговори Кони, питайки се защо на кораба никога не страда от морска болест, а на гърба на коня се чувства толкова зле.

Робин пришпори понито за ужас на Кони и тревога на Реа. Тя знаеше, че брат ѝ има склонност да насочва коня си натам, където не му е мястото.

Франсис отгатна мислите ѝ и ухилено си припомни как Робин препускаше като луд из градините на Кемъри и как веднъж бутна лорд

Рендейл в езерото. Но си каза, че трябва да държи малкия си брат под око, за да бъде сигурен, че кафезите с пилета няма да пострадат.

Постепенно чужденците привлякоха вниманието на повечето присъстващи. Толкова много ездачи на благородни коне, при това облечени изискано, бяха рядка гледка за Мерли.

— Оставям те на пазара с Кърби, Реа. Той изрази съмнения, че Хели е съставила приличен списък на покупките — заяви Данте. Макар че Хели командваше кухнята, Кърби често стоеше до нея, за да я съветва и да ѝ помага, и тя бурно изразяваше несъгласието си.

— Сигурна съм, че допълненията на Кърби са смислени — отговори дипломатично Реа и дребният стюард засия с цялото си лице. Данте поклати глава. Сега вече нямаше спасение.

— Няма да се бавя дълго — каза той. Спряха на края на пазарния площад и той ѝ помогна да слезе от коня. — Ще ида в кръчмата на главната улица. Тя е малко по-нагоре. Ако имаш нужда от нещо, потърси ме там. Надявам се да намеря достатъчно мъже без работа. Ще ги уведомя, че в Мердрако могат да спечелят добри пари — обяснението на Данте беше кратко, защото той не беше сигурен как ще го посрещнат. „Синове на Сатаната“ сигурно бяха внушили на селяните, че не бива да приемат работа при господаря на Мердрако.

— Имате ли нужда от компания? — попита Алистър, който не разбираше много от зеленчуци и птици.

Данте кимна. Хюстън Кърби поведе Реа през тълпящите се хора и двамата спряха пред кошниците с пресни горски плодове. Франсис Доминик застана от другата страна на сестра си. Робин и мрачният му спътник Кони Брейди вече бяха изчезнали в навалищата и със сигурност замисляха някаква бяла.

Кръчмата, която спомена Данте, се намираще между дюкяна на един перукер, който освен това подстригваше, бръснеше и пускаше кръв при всички видове неразположения, и аптеката. Данте си каза, че аптеката сигурно има достатъчно клиенти при това удобно местоположение до гостилницата.

Двамата мъже спряха пред тясна двуетажна къща с фронтони и разделени по дължина високи прозорци. Резбована дървена табела, закрепена на опорна греда, се полюляваше от свежия морски бриз. Данте вече бе слязъл по няколкото стъпала към входната врата, когато

спря и се вгледа внимателно в табелата. По лицето, му се изписа странен израз.

Алистър Марлоу едва не го блъсна, изненадан от внезапното му спиране. Той проследи погледа на Данте и шумно пое въздух.

На дървената табела беше нарисувана жена, облечена в широки бели одежди и под образа ѝ беше написано името на кръчмата: „Бледната лейди от руините“.

Алистър преглътна. Ала Данте не каза нито дума. Той погледна за миг картината, после продължи пътя си. Алистър го последва в мрачния коридор. Тясна стълба в другия му край водеше към втория етаж и вероятно към стаите за гости. Данте тръгна надясно, към носещата се глъчка от човешки гласове. В кръчмата бяха насядали множество мъже, които отпиваха от каните си с бира и разговаряха за времето.

Очевидно необезпокоен от внезапното мълчание, възцарило се сред разговорливата компания, Данте прекоси помещението. Спря на тезгяха и погледна към мъжа с престилка, който бе застанал до голяма бъчва и наливаше кани с ейл.

— Добър ден и добре дошли в „Бледната лейди“ — поздрави мъжът. — Какво желаят господата? — Той измери с неприкрито любопитство изискано облечените джентълмени. Не ги познаваше, но от тях просто лъхаше на пари. — Чужденци ли сте в Мерли?

— Не, всъщност не — отговори Данте и поръча две кани ейл.

— Така ли? Е, тогава сте забелязали, че таверната има нов собственик. По-рано се казваше „Роял Оук Айви“, но когато я поех — а аз идвам от Барнстейпъл — промених името. Имам и нови момичета. Старите бяха останали само кожа и кости. Тук поне има какво да се пипне, нали? — засмя се той и посочи една от закръглените слугини, която си пробиваше път между масите, натоварена с кани ейл. Тя прие още няколко нови поръчки и по лицето на кръчмаря се изписа доволна усмивка.

— Името взех от местна легенда — продължи да бърбри той, докато подаваше каните на сивоокия джентълмен и придружителя му. — Изглежда, че благородната лейди, която произхожда от семейството, чието име носи нашето градче, ами тя... — Той се огледа дали някой не го подслушва. — Тя се е хвърлила от скалите. Там, при руините на замъка. Името му е Мердрако. Говорят, че сърцето ѝ било сломено,

заради пропадналия ѝ син, самият той маркиз, затова посегнала на живота си. Но всички тук са изплашени до смърт, защото смятат, че духът ѝ броди по скалите. Уж я чували да стене и да оплаква сина си. Казах си, че ще направя добре, ако нарека кръчмата на нея. Сигурно е, че никой няма да забрави лесно това име — допълни с доволна усмивка кръчмарят. За съжаление джентълмените не се забавляваха от историята му. Той се огледа и забеляза странната тишина, възцарила се над иначе шумната кръчма. Погледът му потъмня и той се обърна отново към двамата джентълмени. Всичките му редовни клиенти се бяха втренчили в тях, особено в сивоокия.

Кръчмарят нервно се покашля. Тук нещо не беше наред.

— О, мисля, че не чух добре имената ви — промърмори той. — Обичам да се обръщам към гостите си, както подобава. — Неловкостта му нарасна, когато сивоокият леко се усмихна и се обърна към любопитните гости на „Бледната лейди“.

Данте отпи глътка бира и погледна мъжете, които открито го зяпаха.

— Някои от вас знаят кой съм. На другите ще се представя сам. Аз съм Данте Лейтън, лорд Джакоби. Върнах се в родината си. Но по време на отсъствието ми имотът и къщата са станали необитаеми.

Това е много меко казано, помисли си Алистър и отпи голяма глътка бира.

— Ще взема на работа всеки, който иска да се труди. Можете да спечелите добри пари с честен труд — предложи Данте на смълчалите се мъже.

— Май аз съм един от хората, които ви помнят добре, лорд Джакоби. Помня и как никога не си връщайте дълговете — обади се един мършав мъж. — Не виждам причина днес да ви повярвам, но признавам, че се възхищавам на смелостта ви да дойдете тук и да говорите с нас. Знам, че има и още няколко души, които не са забравили кой сте и в какво ви обвиняваха. Тук нямате много приятели, милорд.

Алистър изтри пяната от устата си и огледа внимателно негодника, който се бе осмелил да постави под въпрос честта на капитана му.

Данте Лейтън обаче го изненада. Той се задоволи да кимне с глава на пренебрежителните забележки на безсрамника, после посегна

към джоба на палтото си и след секунди на масата тупна тежка кесия.

— Отвори я — нареди той и гласът му прозвуча като в старите времена на борда на „Морския дракон“.

Мъжът пое внимателно кесията и развърза връзките. После изсипа съдържанието ѝ на масата и звънът на монетите накара всички да се втрещят. Злато!

— Всеки, който се наеме на работа при мен, ще получава възнаграждението си в края на деня. Няма да ви залъгам с обещания. Ще ви давам пари. Но не мислете, че ще ги спечелите леко. Очаквам от всеки да се труди упорито. Мъжете, които не се придържат към споразумението, няма да се задържат нито ден при мен — проговори предупредително Данте. Човекът, който току-що бе описал безотговорния млад лорд, проиграл състоянието си, не можеше да повярва, че стои пред същия маркиз Джакоби.

Този е мъж, свикнал да говори без страх и колебание, каза си Уилям Браунуел и огледа внимателно бронзовото лице със светли очи. Той често твърдеше, че може да познае човека по очите. И когато срещна острия поглед на Данте, видя в него нещо, което му хареса. Двамата се гледаха известно време и Уилям Браунуел повярва, че е открил сурова решителност в изражението на лорда.

— Ако някой се съмнява в думите ми, нека се увери при bankerите ми. Депозирах голяма сума в банката на Мерли, както и в банките на Уестли Ебът, Бристол и Лондон. Адвокатът ми с удоволствие ще ви даде повече сведения.

— Мога да потвърдя това, джентълмени — обади се Алистър. — Данте Лейтън е човек на честта. Аз бях надзирател на товара на борда на „Морския дракон“, нападателен кораб, който се отличи в безброй битки. Капитанът не допусна нито едно поражение. Мога да ви уверя, че през цялото време се ползваше с уважението и възхищението на екипажа си. Данте Лейтън винаги спазва обещанията си — заключи Алистър с предизвикателно пламъче в очите. Чувстваше известна неловкост, тъй като не обичаше да говори много, но понякога обстоятелствата налагаха човек да даде израз на чувствата си.

— Може да е богат като самия крал, но аз няма да си мърся ръцете за човек като него! — надигна се гневен глас от задните маси и привлече вниманието на мъжете, който бяха силно впечатлени от изявлението на Алистър. — Джак Шелби ми е приятел и някой от вас

не би трябвало да забравят това — продължи предупредително мъжът. Той си проправи път през навалищата и спря пред Данте Лейтън с искрящи от гняв очи. — Мисля, че Джак Шелби е човек, който знае кои са му приятели и кои не. А аз бих могъл да му напомня — допълни той и огледа помещението, за да види лицата на присъстващите.

— Аз не бих се тревожил толкова за Джак Шелби — отговори невъзмутимо Данте.

— О, така ли, милорд? — Мъжът го изгледа пренебрежително и се изплю на пода пред краката му.

— Дните на Джак Шелби са преброени. Би могъл лично да му предадеш това.

Мъжът побесня. Но още преди да осъзнае какво става, Данте го сграбчи за раменете, обърна го с гръб към себе си и го задържа с една ръка за китките. Със свободната си ръка обхвана тила му и го поведе към изхода. Останалите мъже изреваха от удоволствие, защото познаваха добре съелянина си и се радваха, че си е намерил майстора.

Данте го изхвърли през вратата и когато човекът се озова на улицата, той се закле, че никога няма да забрави имената на онези, които му се бяха присмели. Беше паднал на колене, а шапката му се валяше до него по паважа.

— Ще съжалявате за това, милорд! — изкрещя той и се надигна. — Ще запомня и вашите лица, глупаци такива! Само почакайте да разкажа на Джак Шелби какво стана тук! Тежко ви тогава! — Той хукна надолу по улицата, като от време на време се обръщаше да погледне през рамо. Смехът усилваше гнева му.

Данте Лейтън се обърна отново към мъжете, които не го изпуснаха от очи. Погледът му беше друг. Той нямаше нищо общо с дръзкия млад лорд отпреди петнадесет години.

— Можете да разкажете на всички, че търся арендатори, които да обработват земята около Мердрако. Арендата ще бъде ниска, а като господар аз ще се погрижа дворовете им да бъдат в добро състояние. Всеки, който обработва Лейтънова земя, ще получава добър доход. А вие и вашите семейства ще бъдете под моя защита — заключи той.

— Мислех си, че земята отдавна не е на Мердрако, а е собственост на сър Майлс Сандбърн.

Данте се усмихна доволно.

— Всички земи, принадлежали по-рано на Мердрако, са отново моя собственост. Сър Майлс Сандбърн не притежава нито педя Лейтънова земя.

Уилям Браунуел протегна към Данте кесията със златни монети, които преди малко бе изсипал на масата.

— Връщам ви парите — промърмори с уважение той. Алистър Марлоу предположи, че мъжът ще откаже предложението, но той продължи: — Поне докато не поработя един ден и не спечеля част от тях. Тогава ще станат мои.

Данте взе кожената торбичка.

— Ще се радвам да те видя в Мердрако.

— Разчитайте на мен. Мисля, че хората ще се зарадват, като чуят, че сте новият им господар. Сър Майлс не е много обичан тук. Всяка година увеличаваше арендата. И Хюстън Кърби ли се върна с вас? — осведоми се Уилям Браунуел. — Бяхме приятели, преди да изчезне. Сигурен съм, че е бил с вас.

— Така беше. Той се върна заедно с мен — отговори Данте и в студените сиви очи проблесна топлина.

— Още нещо, милорд! Джак Шелби знае ли, че сте се върнали? — попита Браунуел, който искаше да знае точно с какво се захваща.

— Да. Факт е, че вече се срещнахме в „Бишъпс Ин“. Сбогува се доста рязко, значи знае какво го очаква. — Данте смяташе, че човекът има право да узнае как стоят нещата, след като бе изразил желание да работи в Мердрако.

— Значи сте били в „Бишъпс Грейв Ин“? — попита Уилям, който очевидно знаеше повече, отколкото трябваше, след като бе осведомен, че контрабандистите често се отбиват там на кана ейл.

— Да, Сам и Дора Ласкомб бяха изключително гостоприемни — отговори Данте.

— Мога да си представя — промърмори Браунуел. — Сам Ласкомб не е глупак. Май ще трябва да намина към него тия дни. Поздравете Дора от нас. Повечето тук са възмутени от случилото се с брат й. Мисля, че много хора не биха имали нищо против, ако тук станат някои промени. — Браунуел хвърли многозначителен поглед към приятелите си.

Данте Лейтън изглежда изпитателно мъжа и кимна.

— Смятам, че някои неща скоро ще се променят. За мен беше удоволствие, джентълмени — заключи той и с усмивка подхвърли към кръчмаря кесията със злато. Въпреки учудването си човекът ловко я хвана с една ръка. — Дайте на господата ейл и толкова храна, колкото искат.

— Много сте великодушен, милорд — благодари Уилям Браунуел. Останалите мъже също го изгледаха по-любезно.

— Не е точно така — призна усмихнато Данте. — Скоро ще започнете да ме проклинате, защото ще ви накарам да се изпотите за всеки спечелен шилинг. Но може би няма да ме намразите, ако знаете, че съм наистина великодушен и почтен към всеки, който не ме мами.

— Добре, милорд. Вие май сте научили много неща през тези години — отговори бавно Уилям Браунуел. — Смятам, че ще се разбираме добре с вас.

— И аз съм уверен в това — съгласи се Данте. После се поклони учтиво на мъжете и тръгна към вратата, следван от Алистър.

— Май нещата тук ще се променят доста бързо. Младият господар се върна и ще ни създаде ядове — промърмори Уилям Браунуел, загледан в широкия гръб на Данте, който вървеше безгрижно по улицата.

— Кърби, боровинките изобщо не са отбелязани в списъка — каза Реа на дребния стюард, който тъкмо избираше няколко кошници с вкусните плодове.

— То е защото Хели не произхожда от тези места, милейди. Брат ги в тресавището. Няма по-вкусно нещо от боровинкова торта със сметана.

— А какво ще кажеш за ябълковото вино, Кърби? Хели в никакъв случай няма да може да употреби всичкото. Не е ли по-добре да вземем само половината? — предложи търпеливо тя.

— Ах, милейди, само да знаехте колко време мина, откакто за последен път пих истинско ябълково вино. — Хюстън Кърби изглеждаше толкова тъжен, че Реа го съжали. — Следващата година ще го направя сам. Винаги съм казвал, че това е превъзходна напитка, милейди. Някога в Мердрако имахме всичко необходимо, но тази година ще трябва да си набавя ново колело и корито. Разбира се, не

можем да използваме сламата от Мердрако. Иначе още преди здрачаване ще паднем под масите.

— Какво не е наред със сламата в Мердрако? — попита Франсис и изгледа дребния стюард, сякаш той бе изгубил разума си.

— Сламата трябва да бъде чиста, милорд — отговори Кърби, питайки се къде ли младежът е прекарал живота си. — Виждате ли, аз вземам ябълките — сортирани по сочност — и с голямо каменно колело ги размачквам в специално приготвено каменно корито. После пюре то се слага между пластове чиста слама, милорд, и се минава през ябълкова преса. Сокът се стича в плоска вана и остава там пет дни. Като започне да ферментира, обирам с лъжица пяната, която се е събрала на повърхността. После вземам няколко хубави бъчвички и ги пълня. Бъчвичките в никакъв случай не трябва да се пипат.

— Разбира се, че не — съгласи се Франсис.

— Ето как става. Следващата година ще опитате най-доброто ябълково вино в цяла Англия. Чудесно ще стане, милорд — ухили се Кърби. — Едва ще дочакам това време. Само гледайте вечерта на дванадесети януари да сте в Мердрако, лорд Франсис.

Младежът се усмихна принудено.

— За мен ще бъде чест. — Ала тайно в себе си той се надяваше, че през януари ще е далеч оттук.

— Я да видим какво още има тук. — Реа четеше дългия списък стоки, които бе наредила да се изпратят в ловната къща. — Яйца, пилета, шунка, сирене, месо, картофи, праскови, целина, моркови, риба... — Когато вдигна очи, тя забеляза Данте и Алистър да слизат надолу по улицата. Махна им с ръка, но те не я видяха. В същия миг едно момченце се доближи до Данте и го дръпна за ръкава. Той се обърна и хлапето пъкна в ръката му сгъната бележка.

Данте се огледа бързо наоколо и даде на детето монета. Реа погледна към шепата му, но листчето вече бе изчезнало. Двамата с Алистър бързо се приближаваха.

Реа махна отново с ръка и този път Данте я забеляза. Мъжете с мъка си пробиваха път през навалищата.

— Надявам се, че не сте ни чакали дълго — засмя се Данте, после насочи поглед към кошниците и сандъците, натоварени в каруцата. — Случи ли се нещо неприятно? — попита той, защото не бе

забравил скритите погледи, които ги посрещнаха на влизане в Мердрако.

— Междувременно би трябвало да знаеш, че Реа е в състояние да изкопчи усмивка дори от дявола — намеси се шеговито Франсис. После си каза, че сестра му е направила точно това, защото по устните на Данте заигра лека усмивка.

— Нямахме затруднения. А как беше при теб? — попита нервно Реа. Тя се тревожеше как е протекла първата му среща със селяните, които някога му бяха обърнали гръб.

— Мина много по-добре, отколкото очаквах — призна Данте. Усмивката му стана още по-широка. — Трябваше да купиш още ябълково вино, Кърби.

Дребният стюард го изгледа виновно.

— Хайде, не ме гледай така. Говориш за него, откакто пристигнахме в Девъншир. И се надявам твоето вино да стане най-доброто, както обещавахте — засмя се Данте. — А къде са Кони и Робин? Трябва да се връщаме в Мердрако. — Той се огледа за двете момчета и след минута ги видя да се приближават тичешком.

Преследваше ги цяла банда селянчета, която ги замерваше с гнили плодове.

Реа поклати глава, като видя как Робин се скри зад една дебела жена и замери с мек домат един от преследвачите си. Без да чака резултата от попадението си, брат ѝ затича след Кони, който вече се бе приютил в сигурното лоно на семейството. Кони знаеше, че капитанът няма да допусне селските хлапета да им се подиграват.

Реа и Данте избухнаха в смях, докато Кърби и Алистър отчаяно се опитваха да въдворят ред. В този миг Реа забеляза жена в червена рокля, която бързаше надолу по главната улица. Яркочервените пера на шапката ѝ се полюляваха при всяка крачка и Реа неволно се запита дали бележката, която бе получил Данте, не е от лейди Бес Сийкомб. Беше ѝ чудно защо съпругът ѝ не спомена нищо за полученото известие. За първи път, откакто се бяха оженили, тя остана с чувството, че Данте крие нещо от нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Трябва да кажа, че бяхте доста нелюбезен по време на последната ни среща — тихите думи на Данте отекнаха като гръм в тишината на нощта.

Уплашен от развеселения глас, проговорил от сянката, сър Морган Лойд подскочи и се обърна.

— Винаги ли се явявате по-рано на уговорената среща? — Той прикри раздразнението си от факта, че бившият капитан на „Морския дракон“ бе успял да го изненада.

— Също като вас — отговори лаконично Данте и излезе на светло.

— Тогава мога да приема, че сте получили известието ми? — попита сър Морган.

— Разбира се. Нима бих напуснал топлото си легло посред нощ, за да се поразходя на лунна светлина? — усмихна се иронично Данте. — Всъщност очаквах да ми се обадите. И се надявах, че враждебността ви беше само привидна.

— Ако наистина ви смятах отговорен за убийството на брат си, щяхте отдавна да сте в затвора, капитане — отговори сериозно сър Морган.

— Бях потресен, когато научих за смъртта му — промълви тихо Данте. В сребърната лунна светлина лицето на морския офицер изглеждаше като издълбано от мрамор. — По-точно за убийството му — поправи се Данте. — Чувствам се отговорен, че корабът му е потънал в Драконовия залив. Водите там са много опасни и дори най-добрият капитан може да загуби кораба си в тях. — Данте се опитваше да създаде алтернатива на подозрението в убийство.

— Той е успял да стигне до брега, капитане. Едва там се е сблъскал с убийците си — отговори остро сър Морган.

— Не е ли възможно корабът да е потънал вследствие на някаква нещастна случайност? В залива лежат десетки останки от разрушени кораби. А когато стане нещастие, селяните се втурват от всички

посоки, за да приберат, каквото е останало. Вече съм виждал как ограбват цял кораб само за един час като дива орда. Дори преживях как свалиха дрехите от гърба на трупове. Ако някой е успял да стигне брега, той е бил твърде слаб, за да се отбранява срещу крадците. Може би с брат ви е станало именно така. Или нападателят го е убил, защото е изпаднал в паника, че е ограбил офицер на Короната. — Обясненията на Данте звучаха разумно и ако слушателят му беше някой друг, а не по-големият брат на убития, той вероятно щеше да се убеди в правотата им.

— Брат ми е бил предаден. Той е заподозрял шпионина и ми съобщи за това малко преди смъртта си. Но някъде е допуснал грешка, която е заплатил с живота си — отговори горчиво сър Морган. — Той беше добър капитан и познаваше много добре крайбрежието. Нямахше да потъне дори в Драконовия залив, защото освен всичко друго беше и предпазлив. Не, някой го е измамил и ако съм прав в предположенията си, той е открил измамата твърде късно. Предполагам, че сигналите на контрабандистите са го заблудили. Някой му е дал знак откъм брега и му е заложил капан. Смятам, че убийството е било грижливо обмислено, защото Бен е бил по следите на предателя.

Данте се облегна на един от преобърнатите каменни дракони и погледна изпитателно сър Морган.

— И защо не подозирате мен? Както вече казахте, аз мога да дърпам конците и без да живея в Мердрако. Бих могъл да симпатизирам на контрабандистите, тъй като и аз бях контрабандист. Много от тях са бедни селяни, които трябва да издържат семейства, и аз бих могъл просто да ги оставя да си вършат работата. Защо тогава ме удостоявате с доверието си, сър Морган?

Офицерът уморено потърка слепоочията си.

— Защото вие сте капитан на кораб и никога не бихте допуснали друг плавателен съд да отиде на дъното. Това би било безчестие за вас, капитане — отговори тихо той. — Който веднъж е поел командата на кораб, не може да не чувства отговорност към екипажа си — независимо от обстоятелствата. Не мога да си представя, че ще изложите на опасност кораба или екипажа му. Достатъчно съм ви преследвал, за да знам с кого си имам работа. Вие не сте човек, който би предал някого по такъв подъл начин. Вярно е, че се позабавлявахте с Берти Макей в теснините на Флорида, но през цялото време знаехте,

че той и екипажът му не са в сериозна опасност. Вие не сте убиец. Не съм и помислял, че ще дойде ден да станем съюзници. Но ми се струва, че това е необходимо. Като господар на Мердрако би трябвало да сте заинтересован от възтържествуването на справедливостта — заключи многозначително сър Морган.

— Значи сте чули за случилото се с Мердрако?

— Да, подобен позор лесно се разпространява. Съжалявам за опустошенията, но приемам, че те ви дават достатъчно основания да унищожите веднъж завинаги бандата контрабандисти. Особено Джак Шелби...

Данте кимна.

— Значи вече знаете и защо Джак Шелби смята, че е длъжен да ми отмъсти? — Тайно в себе си той се учудваше колко добре запознат с обстановката е сър Морган.

— Той е баща на момичето, в чието убийство ви подозират. Но ще ви кажа, че времето е заличило доста спомени, а и старата омраза се е уталожила. Късно следобед бях случайно в Мерли и отидох да изпия една бира в любимата таверна на селяните. Там чух доста ласкателни неща за вас, капитане. Вие и мистър Марлоу сте удостоили компанията с посещението си и сте показали недвусмислено на един от хората на Джак Шелби, че нещата скоро ще се променят. Очевидно повечето присъстващи одобряваха постъпката ви. Мъжете смятат, че Джак Шелби е луд. И са убедени, че не е трябвало да ви подозират в убийството на дъщеря му. Някои помнят, че тя е била с доста свободен нрав. Казаха, че всеки е могъл да я убие — включително някоя ревнива жена.

— Предполагам, че са омекнали, защото се върнах като богат човек...

— Огорчен сте — усмихна се сър Морган. — Мисля, че това е обяснимо. Но сте и прекалено скромни. Някои от мъжете в кръчмата бяха дълбоко впечатлени от вас — не от парите ви. Поведението ви, властният ви характер са ги изненадали. Доколкото разбирам, днес сте били съвсем различен в сравнение с мъжа от спомените им. Съжалявам, че вчера се държах така, но е по-добре контрабандистите да мислят, че ви подозирам. Искам „Синовете на сатаната“ да проявят непредпазливост. Особено един от тях. Така ще мога да ги заловя на

местопрестъплението и да ги привлека под отговорност за потопяването на „Хиндрънс“ — обеща сър Морган Лойд.

— Двамата с брат си сте били много близки, нали?

— Да. Баща ни почина, когато бяхме още деца. Бен беше по-малък от мен и предполагам, че винаги съм се чувствал отговорен за него и за мама. Но сега и двамата ги няма, а аз наруших обещанието, което някога, много отдавна, бях дал на мама. Заклех се, че ще се грижа за малкия си брат. Сега искам поне да осъдят човека, отговорен за смъртта му.

— Може би такива думи в моята уста ще ви се сторят странни — започна Данте, — но ще ви посъветвам да внимавате. Трябва да заловите истинските престъпници и да имате неопровержими доказателства. Не искам жаждата за отмъщение да ви разруши.

— С изключение на истинския водач на бандата аз знам отлично кого преследвам — отговори уверено сър Морган Лойд.

— Джак Шелби?

— Да.

— А може би и лейтенант Хендли?

— А аз си мислех, че намеците ми са били много предпазливи — отвърна съкрушено сър Морган.

— Да ме плашите, че ще ме свалите сам в спасителната лодка — нима това е проява на предпазливост? Раздразнението ви от този мъж беше очевидно за мен, макар че лейтенантът със сигурност не го съзнава. Смятате ли, че се е забъркал с контрабандистите?

— Той би могъл да бъде човекът, който планира акциите им. Но не вярвам, че е достатъчно интелигентен за водач на бандата. Мисля, че просто получава заповедите... както и останалите — прибави замислено сър Морган.

— А какво ще кажете за Джак Шелби? — попита Данте. — Той е дързък дявол.

— Възможно е, но той е твърде избухлив и няма необходимото търпение, за да разработи подробен план за потопяването на „Хиндрънс“. И не е в състояние да ръководи тази широко разпростряна контрабандистка мрежа. Не, според мен той също получава заповеди.

— Значи искате контрабандистите да мислят, че ме подозирате като техен водач? Няма съмнение, че това ще достави дяволско удоволствие на Джак Шелби — промърмори Данте. — Ако се включа в

плана ви, трябва да ме осведомявате за всяка своя стъпка. Или ще се съгласите, или ще действам срещу Джак Шелби, както аз намеря за добре.

— Тъй като наоколо няма много хора, на които мога да се доверя, бих оценил високо вашата помощ — отбеляза сериозно сър Морган.

— Само се боя, че Реа няма да ви прости толкова лесно — усмихна се Данте.

— Съжалявам, че я разсърдих, но го направих само за да впечатля лейтенанта. Надявам се, че когато всичко това свърши и ако още сме живи, ще мога да ѝ обясня как стоят нещата. Тогава би могла дори да ме покани на чай.

Данте се изненада, защото в гласа на офицера прозвуча копнеж.

— Ще се убедите, че Реа винаги проявява разбиране. Щом се запознае с всички факти, ще ви прости. Не се страхувайте за това, капитане.

— Тогава отсега се радвам на чашата чай — развесели се сър Морган. — А какво ще кажете за лейди Бес Сийкомб? — попита остро той.

— Бес? — изненада се Данте.

От вниманието на сър Морган не убягна нито колебанието на Данте, нито интимното обръщение.

— Вие очевидно я познавате много добре. Питам само защото искам да знам с кого си имам работа.

— Двамата с Бес отраснахме заедно. Нима още не сте чули, че дори бяхме сгодени? Тя развали годежа. Не бих казал, че я обвинявам за това. Тогава имах много дългове. И на всичкото отгоре ме подозираха в убийство — прибави горчиво Данте. Погледнато от днешна гледна точка, Бес имаше всички основания да развали годежа.

— Не знаех това. А вие знаете ли, че тя е вдовица? — Сър Морган се питаше дали между двамата няма тайна връзка.

— Чух за това — отбеляза кратко Данте.

— Задлъжняла е до уши.

— Това обаче не го знаех — отговори бавно Данте. Мислите му се носеха към изпълненото с болка време, когато Бес го отблъсна, защото не беше в състояние да ѝ предложи лукса, който очакваше. — Как се е стигнало дотам, знаете ли?

— Мъжът ѝ направил няколко лоши инвестиции. Бил е истински глупак, защото вложил много пари в една плантация в Западна Индия. Изгубил и последната си риза — не само той, а и още няколко души от околността. После банката, в която бил съдружник, обявила фалит. Изглежда най-големият ѝ клиент се оттеглил и инвеститорите останали без пари. Лошо управление на парите, лоши кредити и накрая неплатежоспособност. Разпространил се слух, че влоговете няма да бъдат изплащани, и банката била щурмувана. Сър Хари и някои други инвеститори, включително сър Майлс Сандбърн, платили от собствения си джоб и това ги довършило. — В гласа на сър Морган нямаше и следа от съчувствие към сър Хари Сийкомб. Ако той имаше жена и две деца, никога не би рискувал състоянието си. — Освен това, господинът е бил загрижен преди всичко за доброто на кучетата и конете си, а не за семейството си. Давал луди пари за конюшните си. Питам се защо тя изобщо се е омъжила за него — въздъхна сър Морган.

Данте дълго мълча, преди да проговори:

— Помня Хари Сийкомб. Прав сте, той беше глупак, но беше безобиден. Мога да разбера защо Бес се е омъжила за него. Преди петнадесет години беше богат и красив. Освен това, умееше да бъде много забавен.

— Лейди Бес все още е забележителна жена, не смятате ли и вие така? — попита сър Морган.

Данте сведе глава.

— Да, бих казал, че все още е красива както по времето, когато напуснах Девъншир — призна той. — Защо? Интересува ли ви дамата?

Ако можеше да види ясно лицето на сър Морган, Данте щеше да почувства неловкостта му. Но гласът на офицера прозвуча хладно:

— Моят интерес е чисто служебен. Смятам, че тя е затънала до гуша с контрабандистите. А за мен е твърде неприятно да видя как въжето на палача се увива около нежна женска шия.

Данте обаче предполагаше, че сър Морган ще гледа безучастно отстрани, ако осъдената беше виновна за смъртта на брат му. Ако зависеше от него, всички участници в това мръсно дело щяха да получат най-строга наказание.

— Бес? Забъркана в контрабанда? Това би означавало, че има нещо общо с Джек Шелби, а аз се съмнявам, че Бес ще падне толкова

ниско да общува с човек като него.

— Когато човек има нужда от пари, за да сложи ядене на масата, той е способен на всичко — отговори сър Морган. — Погледнете самия себе си. От безделник, пропилял наследството си, се превърнахте в мъж, който воюва за правата си.

Данте помълча малко и отговори:

— Няма да ви подкрепя в усилията ви да пратите Бес на бесилката.

— Значи тя все още означава много за вас? — отзова се рязко сър Морган. Сам не знаеше дали реагира така заради Реа, или заради паметта на брат си.

— Имам своите основания — отговори Данте.

— Разбирам.

— Съмнявам се, че разбирате, но това не е толкова важно. Ще ви помогна да заловите Джак Шелби и „Синовете на сатаната“ — обеща твърдо Данте. — Какъв е планът ви?

Само бледата луна беше свидетел на по-нататъшния им разговор.

— Няма нищо, няма нищо, мъничкият ми. Мама е тук — шепнеше нежно Реа, притиснала бебето в обятията си. Тя целуна меките къдрици и устреми поглед в празното легло, където трябваше да бъде Данте.

Младата жена отвори нощницата си и подаде гърдта си на изгладнялото дете. После се облегна на възглавницата и затвори очи. Тихичко запя приспивна песен, залюля леко сина си и скоро малките му ръчички се успокоиха. Главата му натеза в ръката ѝ и бебето заспа, наситено и доволно.

Рea го положи внимателно в люлката и грижливо го зави. Полюля го още малко, за да е сигурна, че спи дълбоко.

След това стана и отиде до прозореца. Остър лъч сребърна лунна светлина нахлу в стаята. Навън беше почти светло. Младата жена се загледа към избуялите цветя в градината.

Къде беше Данте? Тя си припомни ужасната нощ, когато се събуди и откри празното легло до себе си. Опита се да различи нещо в здрача. Дърветата в градината се очертаваха все по-ясно, а в далечината блещукаше морето. Сенките около къщата сякаш се

движеха. Реа потърка очи и отново се опита да проникне с поглед между старите дъбове, които криеха хиляди тайни.

Като видя, че една от сенките се уголемява, тя затаи дъх, но след малко облекчено въздъхна. Познаваше тази походка. Когато мъжът се приближи, тя можа да различи добре познатите черти на лицето му. Усмихна се и си каза, че подобно на Кони и Робин е започнала да вярва в призраци. Никога вече нямаше да слуша историите им.

Реа понечи да обърне гръб на прозореца, когато откри още една фигура в сянката на дърветата. Сърцето ѝ заби като лудо, защото фигурата беше на жена, обвита в дълги бели одежди.

В сърцето на Реа пропълзя страх, защото бе видяла бледата лейди от руините, а тази поличба означаваше предстояща смърт.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Студената светлина на утрото падаше през прозорците. Реа се опитваше да отгатне какво бе видяла през нощта. Все още вярваше, че е зърнала зад дърветата облечена в бяло женска фигура, но не я бе споменала пред Данте с нито една дума. Много по-важно беше обстоятелството, че той бе премълчал пред нея нощната си разходка.

Тя си припомни известието, което му дадоха в Мерли и което също бе останало в тайна. Дали бе отишъл на среща с човека, изпратил тази вест? Възможно ли беше това да е личността, която Реа бе забелязала през прозореца? От ума ѝ не излизаше облечената в червено женска фигура, която беше видяла в Мерли — по същото време, когато Данте получи известието.

В каквото и да беше забъркан, той очевидно нямаше намерение да ѝ разкаже за това. Когато се върна в стаята, издържа питацията ѝ поглед, без да даде обяснение за излизането си. Каза само, че не е могъл да спи и е слязъл долу, за да си вземе малко бренди. Наистина държеше в ръка чаша. И както бе застанал пред нея с небрежно напъхана в панталона нощница, човек можеше почти да повярва на думите му. Но Реа предполагаше, че мръсните ботуши и палтото са оставени пред вратата и че е взел брендите, за да прогони студа от тялото си. Съмняваше се, че е ходил да търси бандитите, защото луната беше пълна, а той бе казал, че контрабанда се върши в безлунни нощи.

Данте попита какво я е събудило и се задоволи с обяснението ѝ, че е трябвало да накърми бебето. Той ѝ се усмихна и тялото му се отпусна. Остави чашата на нощната масичка, седна до нея и я взе в прегръдките си, сякаш не се бе случило нищо необичайно.

Реа усети устните му по тила си. Ръцете му милваха раменете ѝ, после обхванаха хълбоците ѝ. Тя почувства топлия дъх на бренди и отговори на целувката му. Не искаше да се поддава на вълнението, макар че почувства познатия приятен гъдел и желанието да отговори на страстта му. Но се пребори със себе си и не го направи. Не и сега.

Невъзможно, каза си тя. Не и с лъжата помежду им. Не и с подозрението, което хранеше и което би превърнало любовта ѝ във фарс.

Тя отдели устните си от неговите и извърна лице. Отказваше му за първи път, откакто бяха признали любовта си. Щеше да запомни завинаги израза на изненада, изписал се по красивото му лице. Двамата дълго се гледаха в очите, после Данте рязко я пусна.

Той се изправи, наранен и объркан. Реа понечи да го задържи и да го притисне до себе си, но нещо я възпря.

— Какво има? — попита Данте и потърка ръце в гърдите си.

— Нищо — излъга тя.

— Никога не си умеела да лъжеш, скъпа — отвърна меко той, вдигна брадичката ѝ и я изгледа изпитателно.

— Питам те още веднъж, Реа. Има ли нещо?

Реа прехапа долната си устна, обмисляйки трескаво дали да му каже истината или не. Никога не беше обичала номерата и измамите, затова го погледна право в очите и отговори:

— Стоях до прозореца, Данте. Видях те да идваш през градината. Знам, че си бил някъде. Не е нужно да ме лъжеш, Данте.

В продължение на един дълъг миг Данте остана неподвижен. По лицето му се изписа странен израз на нерешителност и мълчанието му затвърди убеждението на Реа, че съпругът ѝ крие нещо.

Най-после чу отговора му:

— Да, излязох от къщата. Поразходих се малко из градината.

Реа беше убедена, че ѝ е казал само половината истина.

— Срещна ли някого? — попита колебливо тя.

— Кого бих могъл да срещна в този късен час? — засмя се Данте. Когато срещна загрижения ѝ поглед, коленичи пред нея и взе ръката ѝ. — Реа, мое малко райско цвете — заговори той. — Никога не ревнувай от друга жена. Това ли те тревожи? Моля те, имай ми доверие. Веднъж те помолих да ми обещаеш, че никога няма да ми обърнеш гръб, все едно какво си чула за мен, все едно какви съмнения те измъчват. Реа, аз ще те обичам винаги и това е сигурно като изгрева на слънцето.

Реа погледна дълбоко в сивите му очи и му повярва.

Малко по-късно, когато устните им отново се срещнаха, тя не се възпротиви. А в огъня на страстта забрави напълно за тайнствената

фигура, която бе видяла в гората.

Реа огледа къщата, която сега беше неин дом, и усети дълбоко задоволство. Беше станала рано, още преди прислужниците и се наслаждаваше на самотата си, стопляна от първите слънчеви лъчи. Колко различна е залата, каза си тя и нежно докосна златните нарциси, поставени във ваза върху тежката дъбова маса, които се отразяваха в блестящата ѝ повърхност. Огромен стенен часовник удари кръгъл час. Реа отиде до камината, където бяха наредени в полукръг столове с високи облегалки и две тапицирани с виолетова дамска кресла.

Тя спря за миг и се вгледа в картината над перваза на камината. Самият Данте я бе окачил грижливо там. Портрет на прекрасна жена и малко момче. В краката на жената се пенеха морските вълни, а момчето стоеше до нея, заловило се здраво за полите на роклята ѝ. Светлата коса на жената беше разпусната и вятърът я развяваше на воля. Тя се взираше съчувствено към момчето си и мекото сиво на очите ѝ се отразяваше в неговите. Реа никога не бе виждала този невинен и доверчив поглед в очите на Данте. Времето го бе изтрило и вместо него в погледа му искреше цинично недоверие. Младата жена усети тъга за загубата на детската невинност.

Тя въздъхна и си припомни трагедията, сполетяла двамата на картината.

— Позорно е онова, което се случи, милейди — проговори тъжен глас зад гърба ѝ.

Реа се обърна стреснато.

— Кърби! Изплашихте ме до смърт! — извика тя, но като погледна лицето му, усети огромно облекчение.

— Съжалявам, милейди. Не исках да ви уплаша — извини се стюардът и посочи сребърната табличка, на която димеше чашка чай. — Чух, че някой се движи долу и слязох да видя кой е. Видях, че сте потънала в мисли и не исках да ви преча. Но си казах, че сигурно ще изпиете с удоволствие чаша чай. — Кърби постави табличката на малката масичка пред тапицираните столове, изчака Реа да седне и ѝ подаде чашата.

— Вие сте магьосник, Кърби — усмихна се младата жена. — Винаги отгатвате мислите на другите. Чаят е прекрасен.

— Позволих си сам да го приготвя за вас, милейди. Мисля, че знам как го обичате — ухили се в отговор той.

— Трябваше да донесете една чаша и за себе си — укори го меко Реа и се запита кога ли ще престане да се смята за слуга.

— О, милейди, какво ще си помисли капитанът, ако слезе и ни види да пием чай заедно? — разтревожи се Кърби. Не беше особено прилично, пък и Реа беше още по нощница.

— Ще си помисли, че двама приятели са седнали да изпият заедно по чашка чай — отговори Реа, но усмивката ѝ не беше толкова безгрижна, колкото ѝ се искаше. — Каква беше тя, Кърби? — попита тихо тя и посочи картината.

Хюстън Кърби дълбоко въздъхна.

— Ах, лейди Илейн беше светица, милейди. Най-милата, най-внимателната дама, която познавам, разбира се, с изключение на вас, милейди. И на Нейна Светлост — добави бързо той, защото дукеса Кемъри не беше жена, която се забравя лесно. — Лейди Илейн обожаваше сина си. Живееше само за него. Знам, че го правеше, защото не беше много щастлива с лорд Джон. Той беше много изискан мъж, но се интересуваеше само от книгите, картините и колекциите си. Обичаше благородни вещи и прекарваше повече време със скулптурите и картините си, отколкото със семейството. Събираше също дърворезби, ордени, скъпоценни камъни и какви ли не глупости. И, простете ми, милейди, в случай, че се сблъскате с някоя от скулптурите му. — Той донесе от пътешествията си статуи на полуголи мъже и жени. Помня го, като че беше вчера. Старата икономка, която беше мома, едва не получи удар, като видя статуите с голите им... задници, простете милейди. — Хюстън Кърби нервно се закашля.

— Любител на изкуството — отбеляза, без да се смути, Реа.

— Моля ви се, милейди — смути се още повече Хюстън Кърби. — Не беше точно така.

— Но, Кърби, аз не исках да го обидя — усмихна се Реа. — Исках да кажа, че е обичал и оценявал произведенията на изкуството. Разбирам, че лорд Джон се е заобикалял с красота. Намирам, че това е достойно за възхищение.

— Аха, значи това искахте да кажете. — Кърби замислено потърка брадата си. — Смятам, че имате право. Понякога имах чувството, че смяташе и лейди Илейн за част от колекцията си. А с

Данте беше повече от сдържан. Малкият беше палав и лорд Джон очевидно се страхуваше, че може да счупи някоя от статуетките му. Още помня как плачеше детето, когато гневният му баща го изпращаше да си върви. То искаше само малко любов и привързаност. Лорд Джон се държеше по същия начин и с лейди Илейн, а ако питате мен, милейди, тя беше много по-красива от всички голи статуи в колекцията му — дребният стюард огорчено изпухтя. — Винаги ми напомняте за нея, милейди — изпусна се неволно той и почервеня целият. — О, милейди, не исках да кажа...

— О, Кърби, знам какво искахте да кажете. Чувствам се поласкана, че ви напомням за лейди Илейн.

Хюстън Кърби погледна към портрета и усети същата меланхолия като Реа.

— От цялото си сърце ви желая да бъдете много по-щастлива от лейди Илейн, милейди. Не бих понесъл да ви видя да страдате като нея. Понякога си мисля, че си струва да ме обесят, ако мога да отмъстя за страданията, които ѝ причини сър Майлс. Никога не съм го харесвал и гледах много да не се мяркам пред очите му. Знаех, че няма да сгреша, ако приема за истина обратното на онова, което казва. Той непрекъснато лъжеше и мамеше. Използваше хората, после се облягаше назад и злобно се хилеше. Доставяше му удоволствие да продава нещата на лорд Джон. Слава богу, че лейди Илейн умря! Това беше единственият начин да се изплъзне от ноктите му. Странни бяха отношенията между двамата — въздъхна Кърби. — Сър Майлс май я обичаше и я мразеше едновременно. — Той се огледа нервно и продължи шепнешком: — Нали не вярвате, че духът ѝ броди по скалите, милейди? Няма да понеса увереността, че не е намерила покой. — По лицето му бе изписана дълбока тъга.

Реа поиска да го успокои — въпреки факта, че бе видяла бледата женска фигура в мрака. Внезапно Кърби изкрещя, усетил, че нещо се трие в прасците му, и скочи.

— Ямайка! — изруга облекчено той и вдигна на ръце едрия котарак. — Ти, стари разбойнико. Как влезе тук? И къде се скиташ от три дни насам? Май си ухажвал местните дами, нали? Е, един път котарак, винаги котарак, поне така твърдя аз — изпухтя Кърби. — Кажете здравей на лейди Реа Клер. Нима трябваше да ѝ създаваш

грижи? Знаеш ли колко пъти ме попита къде си и какво правиш! Засрами се, мършо! Биваше ли да я тревожиш?

— Здравей, стари момко. Къде беше толкова време? Сигурно си си намерил приятелка? — усмихна се Реа и помилва мъркащия котарак.

Кърби не посмя да ѝ го подаде, защото първо трябваше да го претърси за бълхи.

— Не искаш да говориш, нали? — Кърби поклати недоволно глава. — Пазиш тайните си за себе си. Ако се държиш прилично и не си много алчен, ще склоня да ти поднеса малко пресен пилешки дроб. Последния път изгълта целия проклет... исках да кажа, че изяде цялото пиле — поправи се Кърби. Реа слушаше с усмивка ръмженето му, защото знаеше, че Кърби също като нея се радва на завръщането на котарака.

— Да ви донеса ли още малко чай, милейди? — попита стюардът.

— Не, благодаря. По-добре да се облека, преди лакеите да са слезли и да съм ги смутила с вида си — засмя се весело Реа.

— Така е, милейди — съгласи се Хюстън Кърби. — Не биваше да ставате, преди да се събуди камериерката ви. Не знам какво ще каже Нейна Светлост, но съм сигурен, че Мейсън няма да го одобри. Ще се погрижа да я събудя. Само се надявам, че вече е почистила костюма ви за езда. Но не се тревожете, аз ще приготвя всичко необходимо. — Очите му блеснаха. Отлично знаеше как да накара прислужниците да проявят повече усърдие, макар че лейди Реа Клер никога не им се караше. Дълбоко в себе си Кърби я укоряваше, че е твърде снизходителна с персонала.

— Не мисля, че днес ще имам нужда от костюма за езда, Кърби — отвърна Реа. Тя остави празната чашка на масичката, стана и погледна още веднъж картината на стената. Още отсега личеше, че един ден Кит ще прилича много на момчето от портрета.

— Но как така, милейди? — извика след нея Кърби. — Капитанът каза, че днес двамата ще ходите в Уестли Ебът.

Реа изненадано спря.

— Странно. Той не спомена нито дума за това — прошепна замислено тя.

Кърби се почувства неловко.

— В последно време забравя, милейди. Главата му е пълна с хиляди неща. Май с всички ни е така. — Дребният стюард замислено смръщи чело. Едва се бяха настанили в новата къща, а някои хора вече смятаха да я напуснат.

Уестли Ебът беше по-голямо и по-оживено село от съседното Мерли. То се намираше в средата на извит залив с обширен пясъчен плаж, по който шумяха меки вълни. Уестли Ебът беше сигурно пристанище и за каменните кейове бяха завързани лодките на цяла рибарска флотилия.

Ездачите се радваха на много по-малко внимание, отколкото в Мерли. Подкованите копита на конете трополяха по каменната настилка на главната улица. Новодошлите трябваше да прекосят цялото село, за да стигнат до целта си — имението Севъноукс Хаус.

То се намираше в края на къс път, обграден от дъбови дървета. Там, където свършваше пътят, прастар дъб издигаше мощните си клони към небето и почти закриваше гледката към къщата.

Самият господарски дом представляваше внушителна тухлена постройка с остър покрив и масивни комини, които надвишаваха осмоъгълния купол в средата. Две редици големи, разделени по дължина прозорци минаваха по продължение на къщата. Широки стъпала с каменен парапет водеха към входната врата.

Когато ездачите стигнаха до къщата, няколко млади ратаи изтичаха от оборите, скрити зад група дървета вдясно от къщата. Момчетата поеха юздите на конете, а Данте улови Реа за ръка и я поведе по стълбите към вратата. Следваха ги Франсис и Алистър. Лакей в скромна ливрея отвори широко вратата и гостите пристъпиха прага на Севъноукс Хаус.

— Желая ви приятен следобед, лорд Джакоби — поздрави сериозно портиерът, изпънал се до входа.

— Оливър! Отдавна не сме се виждали. Не сте се променили ни най-малко — отговори с усмивка Данте и подаде ръкавиците и шапката си на лакея, застанал до портиера.

— Благодаря ви, милорд — отговори Оливър и Реа можеше да се закълне, че в очите на стареца проблесна искрена радост. — Ако ми позволите да забележа, милорд, чудесно е да ви видя отново в

Мердрако, родното място на семейството ви и ваша законна собственост.

— Благодаря ви, Оливър. Много мило от ваша страна. — След кратко мълчание Данте попита: — Господарят в къщи ли е?

— Да, милорд. Да му предам ли, че желаете да го видите? — попита Оливър и хвърли приветлив поглед към непознатите, които придружаваха лорд Джакоби.

— Простете, Оливър. Това е съпругата ми, лейди Реа Клер Джакоби, а двамата джентълмени са Франсис Доминик, лорд Шардинел, и мистър Алистър Марлоу. Те са наши гости.

— Жена ви, милорд? — повтори смаяно Оливър, ала веднага се овладя и се поклони дълбоко: — Ще побързам да съобщя на господаря. — Той понечи да се обърне, но спря и продължи с тъга: — Чух някои слухове за Мердрако, които ме потискат твърде много, за да мога да ги повторя. Предполагам, че не са само слухове, щом сте се настанили в ловната хижа. — Като видя лицето на Данте, старецът поклати глава и се отдалечи, мърморейки нещо под носа си. Широко отворена двойна врата водеше към голямата зала.

Реа огледа многоцветното помещение, обзаведено с изискани мебели и много кресла, тапицирани в бургундско червено и сапфирено синьо. Златни копринени завеси висяха на прозорците, подът беше покрит със скъпоценен персийски килим, а в красивите вази бяха подредени цветя. Помещението беше заляно със следобедно слънце.

— Данте, момчето ми! Колко се радвам да те видя отново! — прозвуча пресеклив старчески глас, когато влязоха.

— Сър Джейкъб! — извика зарадвано Данте и за учудване на Реа се спусна към стария джентълмен и го заключи в прегръдките си. — Толкова време мина, сър Джейкъб — промълви задавено той и се вгледа в живите стари очи под буйните побелели вежди.

— Изглеждаш великолепно, момчето ми. Все ми е едно, ако ти си на друго мнение, но аз съм убеден, че най-доброто, което можа да ти се случи, беше да напуснеш Мердрако. Морето те направи мъж, Данте, и аз се гордея с теб — засмя се сърдечно старецът. — Да, сър, много ми се иска да бях с двадесет години по-млад. Щях да тръгна с теб, момчето ми, и да им дам да се разберат! — Той избухна в смях, после обаче се закашля, за тревога на Оливър, който бе застанал почтително до вратата.

— Да донеса ли чай, сър? — попита прислужникът.

— Какво? О, да, разбира се, Оливър — отговори сър Джейкъб и махна с ръка. — Е, кои са тези хора? Очите ми вече не са добри като по-рано, но веднага познавам истинската лейди — продължи дръзко старецът.

Данте отметна глава назад и весело се засмя.

— Някои неща не се променят, така ли е, сър Джейкъб? Открай време имате остро око за дамите, стари дяволе. Трябва обаче да ви предупредя, че това е моята съпруга, лейди Реа Клер. Реа, позволи ми да ти представя сър Джейкъб Уеър, най-добрия приятел, който негодник като мен заслужава. През изминалите години той беше моето око и ухо в Девъншир. Колко години минаха? Петнадесет?

— Повече. Но нямаше да трае толкова дълго, ако не бях повярвал в клюките и слуховете. Тогава не проумявах, че не си безделникът, за какъвто всички те смятаха, преди да напуснеш Мердрако. Май глупакът бях аз, а? — промърмори старецът и се удари по челото.

— Все едно колко време е минало — без вашата помощ нямаше да се справя, сър Джейкъб. Дълга ви вечна благодарност — отговори сериозно Данте.

— Я забрави това, момче. То беше най-малкото, което можех да направя за теб, след като се държах толкова зле. Както и да е, нека не говорим за вечността. Много съм близо до нея и никак не обичам да я споменават в мое присъствие — усмихна се Сър Джейкъб и се обърна към Реа. Взе ръката ѝ и я погледна в лицето. Макар да бе приведен от годините и артритата, той все още беше едър и представителен мъж.

— Значи това е малката лейди, която успя да те прибере в пристанището на брака? — Той захихика доволно и Реа се уплаши, че отново ще се задави и ще започне да кашля.

— Боя се, че не ѝ оставих друг избор, сър Джейкъб. Един поглед в тези виолетови очи беше достатъчен да ме погуби. Не намерих спокойствие, докато не я направих своя — отговори Данте и Реа порумена от срам.

— Истинска красавица, приятелю. Кажете, момиче, обичате ли го? — попита сър Джейкъб и я изгледа с острите си очи, от които не убягваше нищо.

— С цялото си сърце, сър Джейкъб — отговори Реа и в гласа ѝ нямаше и следа от кокетност.

— Е, намерил си си чудесна жена, Данте — промълви старецът. Костеливите му пръсти посегнаха към брадичката на Реа и я повдигнаха, за да огледат лицето ѝ. — Прекалено е красива, момче. Погрижи се за наследници, ако искаш да остане при теб.

— Това вече стана — призна с усмивка Данте.

Реа можеше да се закълне, че дори той се смути от откровеността на стария си приятел. Очите ѝ се насочиха към възрастната жена, седнала в люлеещ се стол до прозореца, за да пада светлината върху плетивото ѝ.

Сър Джейкъб забеляза многозначителния поглед на Данте и махна с ръка.

— Не се тревожете за Еси. Тя е глуха и надали е чула и една дума от това, което говорим. Май изобщо не е забелязала, че имаме гости. По това време обича да си поспива. Идва при мен, за да поплете или да ушие нещо, и всеки път заспива. Накрая дори започва силно да хърка. — Сър Джейкъб избухна в смях. Думите му бяха потвърдени от неподвижността на дребната женска фигура. Само главата на старата дама клюмна още по-ниско върху гърдите. Очевидно бе задрямала.

— Коя е Еси? — попита тихо Данте.

— Братовчедка ми е. Или беше племенница? — запита се смутено сър Джейкъб и смръщи чело. — Вече съм толкова стар, че не помня нищо. Е, както и да е. Тя е безобидно старо същество. А сега ми кажи кои са двамата млади джентълмени. — Острият му поглед се насочи към Франсис и Алистър.

— Сър Джейкъб, представям ви Алистър Марлоу, добър приятел и бивш член на екипажа на „Морския дракон“. А този джентълмен е Франсис Доминик, лорд Шардинел и мой девер.

— Чест е за мен, сър Джейкъб — проговориха едновременно Франсис и Алистър.

— Честта е изцяло моя, джентълмени. Радвам се да ви посрещна в дома си — отговори сър Джейкъб и енергично раздруса ръцете им. — Доминик ли казахте? Името ми се струва познато. Да не сте роднина на Люсиен Доминик? По-рано често се срещяхме в Лондон. А преди много, много години имах честта да ухажвам бъдещата дукеса. Дълго време смятах, че най-големият ми съперник е Мертън. И двамата я преследвахме, и то как, а главите ни бяха млади и горещи.

Накрая тя излъга и двама ни, и така свърши историята — засмя се той. — Ти много приличаш на нея, момиче. Роднини ли сте?

— Това е моята прабаба — отговори тихо Реа, която вече гореше от нетърпение да съобщи интересната вест на баща си.

— Я виж ти! — поклати глава сър Джейкъб. — Прабаба ли казахте? — Той сякаш едва сега осъзна колко млада е жената на Данте. — Божичко, май наистина съм остарял. А, ето го и Оливър с чая. По-добре донеси и малко бренди за лорд Джакоби, Оливър.

Но прислужникът не се остави да го измамят.

— Разбира се, сър Джейкъб, но за вас е време да изпиете лекарството си — настави сериозно той. — Нали знаете какво каза докторът: всеки ден да вземате по малко.

— Ами, какво ме интересува онзи шарлатанин! Бях вече старец, когато той изобщо не е бил роден. Мисля, че съм събрал достатъчно опит и мога сам да реша кое е добро за мен и кое не. — Сър Джейкъб се ухили и намигна на Франсис. — Чаша бренди на ден прави чудеса. Това е добър съвет, млади приятелю, и ако го следвате, със сигурност ще остарееете като мен и ще бъдете здрав като камък.

— Заповядайте, седнете тук. Нека Еси си поспи, тя и без това няма какво да ни каже. И седни близо до мен, момиче. В последно време очите не ми служат както трябва. Е, всъщност никога не съм бил много добре със зрението — обясни с усмивка старият джентълмен. Ала като видя колко малко бренди има в чашата му, грозно смръщи чело.

— Някой ден ще ми дойде до гуша от теб, Оливър, и ще те изхвърля на улицата — предупреди го той. При това прислужникът изглеждаше по-възрастен дори от господаря си.

— Много добре, господарю, както обичате — гласеше учтивият отговор.

Данте си припомни, че вече е слушал подобни разговори, и поклати глава. Някои неща наистина не се променяха. Реа седна между Франсис и Алистър на дивана, обърнат към камината. Данте се разположи на едно от креслата, близо до сър Джейкъб и до таблата с брендито.

— А сега искам да ми разкажеш всичко. И тежко ти, ако пропуснеш и най-малката подробност. През всичките тези години ми изпращаше само кратки, делови писма, от които не ставаше ясно какво

си преживял — оплака се сър Джейкъб. — Искам да науча всичко за пиратите и за морските ти приключения. Колкото са по-кървави историите, толкова по-добре.

Настана кратка пауза.

— За какво говорехме? — попита след малко сър Джейкъб и затропа с пръст по коляното си.

— Говорехте за кореспонденцията между вас и Данте през годините на изгнаничеството му — напомни любезно Реа, която изгаряше от любопитство да научи повече.

— Така ли? А, да. Страхотна работа свършихме, нали, Данте? Смятам, че Майлс е узрял за въжето. А като открие, че си изкупил обратно цялата Лейтънова земя, която ти открадна... — ухили се злобно сър Джейкъб. — За мен беше удоволствие да ти помагам, момчето ми. Да, сър, наистина беше удоволствие. — Старият джентълмен потърка ръце като контрабандист, подушил плячка.

Реа погледна изпитателно Данте и видя, че той се усмихва.

— Сър Джейкъб беше мой посредник — обясни той. — Той подготви покупката на земите. Майлс не заподозря ли нещо? — обърна се той отново към сър Джейкъб.

— Не. Планът ни беше твърде умен за него. От време на време преговарях направо с него, но когато сметнех, че ще почне да се чуди защо купувам толкова много земя, карах приятелите си да я поискат и после я изкупувах от тях. Майлс си имаше достатъчно грижи да запази Улфингулд и нямаше време да размисли каква игра играя. Чух, че е изгубил доста пари и едва не е фалирал. Не ми се вярва, че би продал земята, ако не беше така. Прилича му да я запази от чиста злоба.

— Със сигурност това е било благоприятно стечение на обстоятелствата — отбеляза Франсис, без да забележи погледите, които си размениха Данте и сър Джейкъб.

И двамата знаеха, че сър Майлс е загубил парите си, защото Данте му е поставял капани с помощта на сър Джейкъб, предлагал му е уж изгодни сделки и му е давал финансови съвети, които са го довели до ръба на банкрута и са го принудили да продаде земите на Лейтън.

Данте се покашля и каза:

— Знам, че има и други хора, замесени в сделките на сър Майлс и загубили голяма част от парите си. Искам да знаете, че се чувствам отговорен за това, сър Джейкъб, и ще възмездя загубите им.

Сър Джейкъб презрително изпухтя.

— Не е нужно, момчето ми. Наистина не е нужно. Знаеш ли колко пъти ги предупреждавах! Естествено тихо и тайно, защото не можех да допусна сър Майлс да заподозре нещо. Казах си, че трябва да го направя, особено след като ти ме предупреди да не влагам пари в западноиндийската плантация и в онази банка, но те отказаха да ме послушат. Всички ме смятаха за оглупял старец. Е, доказах им, че съм прав — ухили се доволно той. — Сигурно си мислиш за Хари Сийкомб, нали? Хари беше глупак. Смяташе, че знае всичко най-добре. И си получи заслуженото. — В гласа на стареца нямаше и капка съчувствие. — Аз лично го предупредих да не влага пари в плантацията, но той остана глух за съветите ми и рискува всичките си спестявания. Вслуша се в съвета на сър Майлс, не в моя. Не се чувствай длъжен нито на Хари, нито на семейството му.

— Хари Сийкомб? — попита Реа.

— Да, съпругът на Бес. Писах ти, че е умрял, нали? — попита сър Джейкъб, без да сваля очи от Реа. — Всъщност това нямаше значение. Нали виждам каква красавица си довел със себе си, момко. Бес няма шанс да те спечели отново, макар че сигурно се е надявала.

— Бес Сийкомб е внучка на сър Джейкъб — обясни Данте и Реа се стресна.

Едва сега разбра кой е осведомявал Данте за всичко случило се в Уестли Ебът и Мерли. През всичките тези години сър Джейкъб Уеър бе снабдявал приятеля си със сведения. Реа неволно се запита колко пъти Данте е питал в писмата си за своята бивша годеница. Дали не се е замислял да се сдобри с нея...

— Как стоят нещата между вас и Бес? — осведоми се Данте.

Сър Джейкъб сви рамене.

— Не по-различно от преди. Тя не ме слуша. Ако ме питаш, тя е дебелоглава, упорита жена и си получи заслуженото.

— Твърде много си приличате, сър Джейкъб — възрази Данте. — Вие я обожавате и тя израсна като разглежена млада дама.

Сър Джейкъб го изгледа сърдито.

— Добре де, може би вината наистина е у мен — призна мрачно той. — Но тя плати за грешките си. — Той погледна златните коси на Реа, искрящи на слънчевата светлина, и добави: — Мога да си представя, че ще побеснее, като види жена ти.

— Двете с Реа вече се срещнаха — усмихна се Данте.

— О! Внучка ми не си губи времето — ухили се сър Джейкъб. — Хукнала е презглава към Мердрако, нали? Освен това се обзалагам, че си е приготвила добри извинения.

— Видяхме и двамата ви правнуци.

— Така ли? За съжаление аз не ги виждам много често. Би трябвало да променя нещата. Момичето, как ли му беше името, е много красиво, нали? Много прилича на Беси, когато беше на нейната възраст. Един ден ще стане истинска красавица. Трябва да се погрижа да получи добра зестра. Не мога да допусна дете от семейството ми да ходи в дрипи и да не си намери добър съпруг. А как е момчето? — осведоми се сър Джейкъб и без да дочака отговор, продължи с въпросите: — Ами Бес? Надявам се, че не е болна? Когато я видях последния път, изглеждаше отслабнала и напрегната — обясни той. Забележката му със сигурност щеше да вбеси внучката му.

— Името на момичето е Ан, а момчето се казва Чарлз — отговори Реа и изненада не само сър Джейкъб, но и Данте. — Ан е много мило момиче. Момчето ми изглежда тихо и затворено. Когато бяха у нас, не каза нито дума.

— Знаех си аз! Момчето има нужда от добро възпитание. Липсва му бащата. Бес със сигурност ще го разглези. Време е майката най-после да си намери мъж, готов да прибере децата под своя покрив — заяви мрачно сър Джейкъб. Тайно в себе си той съжеляваше за женитбата на Данте, защото се бе надявал да го види женен за Бес. Данте щеше да се привърже към малкия Чарлз. Сър Джейкъб погледна Реа и поклати глава. Добрата Беси няма шанс срещу това момиче, каза си мрачно той.

— Лейди Бес е една от най-красивите жени, които съм виждала — призна смело Реа, опитвайки се да преглътне ревността си. Предполагаше, че тази жена все още има влияние върху Данте, като се има предвид старата им връзка. Макар да бяха минали цели петнадесет години, тя не се мамеше за силата на първата, всепоглъщаща любов. Такива бяха и нейните чувства към Данте. Той беше първият мъж в живота ѝ, първата ѝ и единствена любов.

Франсис погледна сестра си и си каза, че тя прекалява с любезността си. И при най-добро желание той не можеше да си представи, че бившата годеница и жената, която в крайна сметка се бе

омъжила за избраника ѝ, могат да се разбират добре. Но Реа беше много по-различна от него и може би наистина харесваше съперницата си. Трябваше да внимава и да не напада Бес Сийкомб в нейно присъствие.

— Ако нямаш нищо против, ще поканя Чарлз да се сприятели с Кони и Робин. Те са горе-долу на една възраст — предложи Реа.

— Какво? — попита сър Джейкъб. — Никога не съм чувал тези имена. Синове ли имаш, момче? — и той изгледа смаяно Данте, разположил се удобно в креслото си с чаша бренди в ръка.

— Имам един син. Робин е по-малкият брат на Реа. А Кони е Константин Магнус Брейди — или поне мисля, че това е истинското му име. — Данте колебливо изгледа Реа.

— Константин Магнус Тайрън Брейди — поправи го тя.

— О, името май е по-голямо от момчето — ухили се Данте. — Той е мой подопечен и беше юнга на „Морския дракон“. Живее на кораба от шестата си година. Загубил е рано родителите си. Постепенно почвам да се страхувам, че не оказваме голяма услуга на Девъншир, като позволяваме на двамата приятели да живеят тук.

— Бели ли правят? — засмя се весело сър Джейкъб.

— Алистър и Кърби едва ги спасиха от цяла банда селски хлапета, когато бяхме в Мерли.

Рea се усмихна на спомена. През целия път към Мердрако Хюстън Кърби се бе оплаквал, че изгнилият домат е опропастил панталоните му.

— Божичко, да не сте довели и тях? — загрижи се внезапно сър Джейкъб.

— Не, оставихме ги в къщи. Искаха да изследват нещо. Като си помисля, струва ми се, че направихме голяма грешка. Надявам се, че Кърби ще съумее да ги предпази от по-големи глупости — промърмори Данте.

— Кърби е онзи кривокрак прислужник, нали, дето вечно мърмори? През всичките тези години ли беше с теб? Просто не мога да разбера как си издържал присъствието му. Открай време си беше досаден — припомни си сър Джейкъб.

— Кърби беше винаги до мен. Подкрепи ме, когато не заслужавах, и остана дори в най-страшните времена, когато можеха да

ме разкъсат на парчета. Не знам какво щях да правя без Кърби — призна откровено Данте.

— Така е, вярност и преданост не се купуват с пари. — Сър Джейкъб внезапно се удари с длан по главата. Чу се силен плясък и Алистър едва не разля брендите си. — Син ли каза? Нима си станал баща? Така значи, коварно изчадие! Затова си седиш най-спокойно, макар че жена ти е в компанията на двама красиви джентълмени.

Алистър Марлоу се почувства неловко от тези думи, особено след като капитанът му отправи пронизващ поглед.

— Името му е Кристофър Доминик Лейтън. Роди се през март в Кемъри. Най-красивото дете, гордост за всеки баща. И как би могло да бъде другояче, след като майка му е най-прекрасната жена, която би могъл да си пожелае един мъж! — заяви гордо Данте и Реа порумения.

Сър Джейкъб избухна в смях.

— Ти изобщо не си се променил. Открай време умееш да замаиваш женските глави. Изобщо не се изненадвам, че имаш син. Само се чудя, че вече не си наредил десетина. — Сър Джейкъб беше много доволен от шегата си.

— Имам една-единствена жена — отвърна Данте. — И само един син — досега. — Той хвърли жаден поглед към Реа.

— Женитба по любов! Великолепно! Това стопли старото ми сърце. Значи не си се оженил заради зестрата. Като виждам колко пари пръскаш, за да изкупиш обратно земите си, ми се струва, че не ти е останало много. — Възбудата на сър Джейкъб внезапно угасна. — Няма да е просто, момчето ми. Чух страшни неща за Мердрако. Знаеш, че ако имаш нужда от помощ, с удоволствие ще те подкрепя. Трябва само да ми кажеш. Бих помогнал и на Бес, но тя е дяволски горда. Никога не би ме помолила за пари. И няма да приеме нищо, което ѝ предложи. Не прави като нея, момчето ми. Имам много пари, но нямам време да ги изхарча — заключи замислено сър Джейкъб.

— Благодаря ви — отговори развълнувано Данте. — Но запазете парите си. Надявам се, че ще живеете още дълги години и ще успеете да изхарчите поне част от тях. Аз нямам нужда от нищо. Имах късмет да открия потънало съкровище, което ме превърна в истински богаташ. Разделих го с екипажа, който ми помогна да го извадя от дъното на морето. Вече обявих, че наемам работници, които да възстановят Мердрако.

— Така ли? И как реагираха?

— По-добре, отколкото очаквах. Мисля, че все още има хора, готови да работят денем. Повечето са на мнение, че е по-добре да работят за мен, отколкото за... бившия си работодател.

Сър Джейкъб почеса брадичката си и внимателно изгледа Данте.

— Говориш за Джак Шелби, нали? — попита той и когато Данте кимна, прибави: — От него може да се очаква всичко, Данте. С всяка година става по-подъл и коварен. Все още те обвинява в убийството на Лети. Няма да миряса, докато не ти види сметката. Тревожа се за теб, момчето ми.

— Той вече знае, че съм тук. Даже се изправихме лице срещу лице. Боя се, че не се разделихме с добро. Даже това да е последното, което ще направя, но ще го накарам да си плати за опустошението на Мердрако.

Сър Джейкъб поклати глава и въздъхна.

— Той има влияние тук. Нали знаеш, че е водач на контрабандистите? Насъбрал е около себе си банда главорези и е способен на всичко. Наистина се тревожа за теб.

— Нямам друг избор. Ако не го унищожа, той ще ме удари, когато най-малко очаквам. Нямам намерение да му позволя това — заяви решително Данте.

В този момент вратата на салона се отвори и се появи Оливър с нова кана чай.

В същия миг възрастната жена се събуди и промърмори нещо. Бавно, толкова бавно, че присъстващите почувстваха болка, тя се изправи. Без да забележи насядалите по креслата хора, се затътри към вратата. На половината път изпусна ръкоделието си. Още преди Оливър, който наливаше гореща вода в каната, да успее да ѝ се притече на помощ, Данте скочи и вдигна бродерията.

— Заповядайте — каза високо той.

— Какво?

— Ето ви ръкоделието. Изпуснахте го — повтори търпеливо мъжът.

— Много мило, но аз си имам свое ръкоделие, благодаря ви — отговори с треперещ старчески глас възрастната дама. — Добре се справихте, млади човече — похвали го тя.

Данте хвърли бърз поглед към Алистър и Франсис. Знаеше, че се хият, и не сбърка.

Той поклати глава и побърза да пхне конците и плата в малката кошничка, която жената носеше в ръка, после взе ръката ѝ и я поведе към вратата. Възрастната дама помилва силната, загоряла от слънцето мъжка десница и полека излезе от стаята, следвана от Оливър.

Когато вратата се затвори зад двамата, сър Джейкъб си наля бренди и заговорнически смигна на Реа.

— А сега ми разкажете всичко за потъналото съкровище — нареди строго той и се разположи удобно в креслото, готов да слуша безкрай вълнуващите пиратски истории.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— ... палубата беше потънала в кръв и той принуди португалеца да изяде собствените си отрязани уши — разказваше въодушевено Кони Брейди, докато Робин слушаше и уплашено попипваше ушите си.

— Истина ли казваш? — попита той и се потърси. Гласът му звучеше задавено.

— Разбира се. Но това не е най-лошото, което извърши онзи негодник.

Двете момчета вървяха по тясната пътека, която водеше към двете кули, очертани в ясносиньото небе.

— Той беше много зъл човек — продължи с очевидно удоволствие Кони. — Целият му екипаж беше такъв. Всъщност ти чувал ли си за пирата, който сам се вдигнал във въздуха от кърмата на кораба си?

— Как е станало? Сигурно го е улучило гюлле — предположи Робин.

— Не, той самият насипал повече барут в рома си. — Кони се превиваше от смях.

— Я стига, това не може да бъде вярно!

— Разбира се, че е вярно! Пиратите са известни с това, че подправят рома си с барут за оръдия. Старият Лонгакрес, лоцманът на „Морския дракон“, беше истински пират. На времето е бил юнга на „Роял Форчън“, кораба на Бартоломю Робъртс, и е плавал чак до Африка. Е, и аз съм бил там, но не с пиратите. Макар че корабът за роби беше ужасен. Обзалагам се, не знаеш, че един от пиратите, Хенри Айвъри, беше от Девъншир. Когато му дойде времето да се откаже от пиратския живот, научих, че се е върнал от Бахамските острови в Ирландия. Казват, че го видели в Бедфорд — свободен и богат. Не смяташ ли, че някои хора от екипажа на капитан Айвъри са дошли в Мерли? Даже някои от момчетата, които вчера ни ядосаха, сигурно са правнуци на пиратите. Как мислиш?

— Може и да си прав — отговори сериозно Робин. — Някои от тях наистина приличаха на пирати. Особено след като им се наложи да си сложат превръзки на очите, които ти улучи с доматиите.

— Браво, Робин! Ти си страхотен за момче, което никога не е излизало в морето — промърмори признателно Кони. И това беше най-големият комплимент в устата на човек, прекарал по-голямата част от живота си на борда на кораба.

— А ти си страхотен за момче, което не може да различи предницата от задницата на коня — отговори в същия тон Робин и успя в последния момент да се наведе, за да избегне съприкосновението с лакътя на Кони.

Двете момчета вървяха бавно по пътеката и разглеждаха нахвърляните камъни, които събуждаха интереса им.

— Мислиш ли, че скоро ще тръгнете обратно за Кемъри, Робин? — попита тъжно Кони, който не можеше да си представи с какво ще си запълва времето, когато приятелят му си замине.

— Не знам. Франсис не е казал нищо по този въпрос. А от къщи все още няма вест. Въпреки това смятам, че скоро ще тръгнем. Най-много след месец. — Макар да не го признаваше, Робин изпитваше носталгия, не само по Кемъри, той копнееше за родителите си и дори за близнаците. Сигурно братовчедите му отдавна щяха да са заминали за Грийн Уилоус, когато се върнеше.

— Мога да си представя, че пак ще дойдеш на гости. Може би дукът и дукесата също искат да дойдат.

— О, да, сигурен съм в това. Ние с Франсис ще им разкажем най-подробно какво представлява Мердрако. А за Свети Михаил Данте непременно ще доведе Реа и Кит в Кемъри. Сигурен съм, че ще останат и за Коледа. Ти също ще дойдеш с тях, Кони, това поне е ясно. Кърби и Ямайка също, готов съм да се обзаложа в това.

— Мислиш ли?

— Разбира се! Нали чух как мама каза на Реа да доведе и теб, и дори да те остави да поживееш малко в Кемъри. Ей, Кони, сигурно ще ни накарат да учим заедно. Мистър Тийсдейл е уверен, че може да те научи на много неща.

— Да ходя на училище? — уплаши се Кони. — Защо да уча неща, които вече знам, Робин?

— Можеш ли да пишеш и да четеш?

— Разбира се, че мога. Мистър Марлоу ме научи. Все твърдеше, че това е много важно за мен, особено ако един ден стана капитан на кораб.

— А какво ще кажеш за смятането? — Робин изкриви лице, защото това не беше любимият му предмет.

— Мога, разбира се — възгордя се Кони. — Помагах на мистър Марлоу да описва товара, за да не ни измамят. Освен това, капитанът ми показа как да се ориентирам по компаса и как да изчислявам курса, и мястото на кораба. Всичко знам. Сигурен съм, че знам поне колкото всеки мъж, пътувал по море.

— А латински учил ли си? — продължи Робин.

— Латински? Не, за какво ми е? Говоря малко френски и испански, знам и няколко холандски думи. Научих ги, когато бяхме в Западна Индия.

— Ти май можеш да научиш на някои неща дори мистър Тийсдейл. Сега, когато Реа и Франсис вече не посещават уроците му, той почти няма работа. Сигурен съм, че много ще се зарадва, като дойдеш при нас, Кони. — Робин се ухили, защото беше уверен, че дългите учебни часове щяха да станат много по-интересни в присъствието на Кони.

— Мисля, че капитанът трябва да реши. А той е почтен. Знае, че няма какво да уча повече — отвърна решително Кони, макар че думите на Робин го стреснаха.

— Знаеш ли, Кони, ако останеш за Нова година в Кемъри, Батърик ще те научи да яздиш като истински джентълмен. А аз ще се науча да се катеря и ще те победя.

— Така ли мислиш, сухоземен плъх такъв? — Очите на Кони искряха предизвикателно. — Обзалагам се, че не можеш да ме биеш дори на бягане. Давай, там до каменните дракони! — извика той и хукна към масивните статуи пред кулите. Ала Робин Доминик също умееше да тича и го настигна малко преди руините на замъка.

— Е, какво ще кажеш? — попита задъхано Кони.

— Какво?

Кони вдигна очи към върха на кулата.

— Мисля, че отгоре гледката е фантастична.

— Кой ще се изкачи пръв? — извика Робин и в следващия миг двете момчета се втурнаха по стълбата.

Останали без дъх, но засмени, те се изкачиха на кулата и се почувстваха като истински крале, когато огледаха стръмните крайбрежни скали и каменистия бряг, който се простираше на няколко мили от двете им страни.

— Страхотна гледка! — възхити се Кони.

Робин Доминик преглътна, защото си спомни кестеновото дърво в Кемъри. Но се опита да се пребори с гаденето, застана до Кони и се приведе над парапета. Дълбоко под тях морските вълни се разбиваха в скалите.

— Хубав полет ще бъде, ако паднеш оттук — проговори Кони, за ужас на Робин. — Ще се стовариш върху скалите и ще се сплескаш!

Робин не можеше да гледа повече. Зави му се свят и той се отдръпна настрана.

— Лицето ти май позеленя, приятелче — засмя се Кони. — Ето, вземи една бисквита. Взех си няколко от кухнята, когато Хели се беше обърнала на другата страна. — Кони подаде на Робин поръсените със захар, препечени до златисто бисквити. — Хапни си. Пресни са и миришат чудесно.

Робин си взе бисквита, захапа я, макар че стомахът му се бунтуваше, и внимателно я задъвка. Не беше сигурен, че ще успее да я изяде, толкова му беше зле. Но след няколко минути гаденето престана и той започна да се наслаждава на височината и на гледката.

Блещукаща вода, докдето стигаше погледът, и небе, изпъстрено с облаци чак до хоризонта. Морето блестеше като сребро.

— Май е време да слизаме — въздъхна Кони, припомнил си как стоеше по цели часове на някоя мачта и се взираше в далечината. Макар че живееше с капитана си, той усещаше болезнено липсата на плющящите корабни платна.

— Може би си прав — съгласи се Робин, който не изпитваше нищо.

— Искаш ли да слезеш съвсем долу, Робин?

— Как така?

— Искам да кажа, да слезем на брега? Със сигурност не е опасно. Сега не е прилив. Докато не дойде приливът, брегът е достатъчно широк. Какво ще кажеш?

Робин навлажни с език пресъхналите си устни. Кони със сигурност беше по-смелият от двамата, но той не искаше новият му

приятел да го смята за страхливец.

— Как ще слезем? — попита решително той.

— Виж там. — Кони посочи тясната пътека, която водеше право към брега.

— По тая пътечка ли ще минем? — Робин вече искаше да не се е правил на толкова смел.

— Ами да, освен ако не можеш да летиш — ухили се Кони. — Хайде да видим кой ще слезе пръв долу! — И той вече беше изчезнал и тичаше леко по витата стълба.

Робин пое дълбоко въздух и го последва. Скоро след това двете момчета се спускаха надолу към брега по разкаляната и хлъзгава пътека. Слизането беше изключително трудно, но успяха да стигнат долу невредими. Краката им затънаха в дълбокия пясък на тесния плаж, успял да се изплъзне от гладната хватка на морето. Двамата подскачаха с вик назад, когато някоя вълна посегнеше към обувките със сребърни токи и към копринените им чорапи. Тази чудесна игра ги поведе надолу по плажа и те изобщо не забелязаха тъмните облаци, които се трупаха по небето.

Най-после Кони и Робин се отпуснаха уморено на пясъка, загледаха се в небето и се опитаха да оприличат облаците на разни фигури.

— Онзи там прилича на дракон — каза Кони.

— Ти вярваш ли в дракони?

— Разбира се! Как мислиш, откъде „Морския дракон“ носи името си? А знаеш ли какво означава Мердрако? — продължи с въпросите той.

Робин поклати глава.

— Капитанът каза, че означава „Драконът от морето“. „Мер“ е френската дума за море. „Драко“ е на латински и означава „дракон“. Това обаче е единствената латинска дума, която ще науча — засмя се Кони. — Има и съзвездие, което се нарича „Дракон“. То се намира точно между Голямата и Малката кола. Драконите са диви зверове, също като „Морския дракон“ — завърши гордо Кони.

Внезапно някъде в далечината отекна гръм и двете момчета най-после забелязаха колко черно е небето и как облаците са паднали ниско над морето.

— Ей, тук се мъти страшна буря! — провикна се Кони и изсвири през зъби, когато светкавица проряза облаците.

— Най-добре е да се прибираме, преди да сме се намокрили до кости — посъветва го Робин.

— О, има много време, преди бурята да стигне до нас — махна пренебрежително Кони. Нима не бе пътувал достатъчно по моретата, за да знае кога идва буря?

Двете момчета поседяха още малко на брега, наблюдавайки светкавиците на хоризонта. В това време приливът започна да се покачва и вълните забучаха по-високо и заплашително.

— Смятам, че е време да си тръгваме, Робин — обади се най-после Кони. Бурята се бе разразила много по-бързо, отколкото бе очаквал. Оглушителен гръм тресна точно над главите им и ги накара да изтръпнат.

Изследователската разходка ги бе отвела чак на другия край на брега, там, където скалите бяха по-високи и се издигаха почти отвесно. Мястото, от което започваше тясната пътека, вече бе заляно от вълните. Приливът бе започнал, без те да го забележат. Ако беше обикновен ден, може би щяха да стигнат до пътеката, макар че щяха да си намокрят краката. Но този път приливът бе подхранван от силната буря и мощни потоци вода се разбиваха с бучене в скалите.

Робин изкриви лице, като видя как вълните заливат плажа.

— Побързай, Кони! Трябва да успеем — извика нервно той, за да надвика воя на бурята.

— Не, Робин, невъзможно е да се стигне до пътеката. Течението е много силно. Веднъж вече ми се случи подобно нещо. Преди да избягаш, издърпва краката ти. Не знам как стои въпросът с теб, но аз не мога да плувам.

— Не можеш да плуваш? — смая се Робин. — Но нали си бил моряк! Мислех, че всички моряци умеят да плуват.

— Щом имаш добър капитан, нямаш причини да се учиш да плуваш — отговори упорито Кони, загледан към брега. Опитваше се да прецени какви са шансовете им. Накрая поклати глава.

— Хайде, Кони! — извика Робин. Шумът на вълните бе станал оглушителен. — Да се покатерим по-високо.

Кони изгледа мокрите скали и за миг го обзе страх. Само една погрешна стъпка, и щяха да се удавят в бурното море.

Но какво друго им оставаше? Вълните се изкачваха все по-високо и водата скоро щеше да достигне тясната пясъчна ивица, на която бяха застанали.

Робин веднага започна да се изкачва. Той намираше опора за краката си и предпазливо напредваше. Кони се обърна за последен път към пенестите вълни, но реши, че не трябва да губи повече време и последва приятеля си, питайки се накъде се е запътил Робин. Това беше само една тясна скална издатина, на няколко стъпки над плажа, но той не събра кураж да му каже, че след по-малко от час тя също ще бъде заляна от водата.

Робин все някак успяваше да намери опора и продължаваше да се катери. Той погледна назад и откри Кони, който тъкмо в този момент бе измокрен до кости от плисналата вълна.

Подметката на Робин се подхлъзна по влажната скала и той за малко не се изтърси върху Кони, който бе успял да достигне едно по-сухо място.

— Всичко наред ли е? — попита той и му подаде ръка, но Кони не го чу. Момчетата продължиха да се катерят, докато накрая достигнаха скалната издатина. Засега бяха на сигурно място. Останал без дъх, Кони се отпусна до Робин. Ала като погледна нагоре и видя колко стръмно се издига скалата над главите им, той разбра, че ще им бъде невъзможно да се изкатерят по-високо. Най-лошото беше, че не можеха да останат на мястото, на което бяха.

Робин нададе дрезгав вик, когато морската пяна изскочи над скалния ръб и го изпръска от глава до пети.

— Каква висока вълна! — изпухтя нервно той.

— Приливът ще се вдигне още, Робин. Не можем да останем тук. — Най-после Кони намери кураж да му каже истината. Той се обвиняваше горчиво за положението, в което бяха изпаднали, макар че Робин дори не помисляше да го укори.

— Още по-високо? — попита недоверчиво Робин. Откъде идваше тази вода? Накъдето и да се огледаше, не виждаше нищо друго, освен бурни вълни.

— Много, много по-високо. — Кони посочи странно оцветените скали над главите им. — Ей там е границата на прилива. А ние сме доста по-надолу.

Робин Доминик проумя смисъла на казаното и изгледа уплашено приятеля си. Страхът му нарасна още повече, когато измери с поглед скалите над тясната издатина и осъзна, че им е невъзможно да се изкатерят по-нагоре.

— Да тръгваме! Може пък малко по-нататък да намерим пътека — окуражи го Кони, макар че тайно в себе си бе загубил надежда. — Ще тръгнем в тази посока.

Скалният ръб описваше дъга. От мястото, на което стояха, беше невъзможно да се види какво има зад завоя, но това беше единственият им шанс.

Бавно и внимателно, притиснати до влажната скала, двете момчета се придвижиха напред по вдлъбнатината. Камъните бяха мокри и хлъзгави и Кони имаше чувството, че скалният ръб се стеснява с всяка крачка.

— Ей, Кони, тук става все по-тясно! — обади се в същия миг Робин.

Когато стигнаха завоя, двамата с ужас установиха, че той води в нищото.

Ала като се вгледаха по-внимателно, откриха, че скалният ръб не просто се прекъсва, а изчезва в крайбрежната канара. Там се тъмнееше тесен отвор към пещера. Откъм плажа входът не се виждаше. Без да се колебаят, момчетата забързаха нататък и само след минута Кони пристъпи в мрака на пещерата. Плъзна се по мокрия под, загуби равновесие и се приземи на колене.

Робин го последва и се облегна задъхано на студената, влажна стена.

Кони Брейди скочи пъргаво на крака и се вгледа в обкръжаващия ги мрак. Откъм входа идваше странна светлина, мрачна и сива.

Робин погледна към приятеля си и отбеляза:

— Само не ми казвай, че и тук не можем да останем.

— Боя се, че е така, Робин. Как мислиш, се е появила тази пещера? — още докато Кони говореше, първата вълна прехвърли скалния ръб. — Векове наред вълните са се блъскали в скалата и накрая са издълбали пещера — обясни Кони. — Виждал съм стотици на островите в Индийския океан. Ако имаме късмет, ще намерим изход за нагоре. Понякога таванът на пещерата се срутва или пък наблизо се

намират още няколко такива пещери. Дано те са разположени по-високо от прилива.

Робин опипа влажната стена и се придвижи напред в мрака. Струваше му се, че гневното бучене на морето се усилва с всяка секунда. Колко ли време щеше да мине, докато приливът ги настигне?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Една светкавица разкъса тъмните облаци в далечината и Скайларк изцвили уплашено.

— Спокойно момичето ми, не се плаши — укроти Реа малката си кобила и меко потупа мократа ѝ от пот грива. Думите ѝ заглъхнаха в последвалия гръм.

— Май здравата ще се намокрим — обади се Франсис Доминик и дръпна юздата на разлудувалия се кон.

Данте Лейтън хвърли поглед към морето, над което се надигаше буря. Сребристи буреносни облаци висяха ниско над бушуващите вълни.

— Доколкото виждам, имаме още около четиридесет и пет минути, преди да завали. Как мислите, Алистър?

— Не съм толкова оптимистичен, капитане. Имам най-много половин час. Но се надявам вие да излезете прав, защото съм облякъл най-новия си костюм — отговори младият джентълмен и хвърли загрижен поглед към мрачното небе.

— Дано поне Кони и Робин не са попаднали в бурята. Казах им да не се отдалечават много от къщи. — Тревогата на Реа се усили, когато нова светкавица проряза небето. Познаваше твърде добре двете момчета и се съмняваше, че са се съобразили с нарежданията ѝ.

— Не се тревожи за тях — отговори Данте с увереността на човек, свикнал да очаква подчинение. — Аз им забраних да напускат имението. Когато се върнем в къщи, двамата сигурно ще са седнали пред камината с чаша горещо какао.

Ала Франсис и Реа само се спогледаха многозначително, тъй като имаха печален опит с малкия си брат. И тъй като Кони се отличаваше със същата буйност, двамата смятаха, че трябва да бъдат готови за най-лошото. А най-лошото в представите им беше да видят как двете момчета се прибират измокрени до кости и треперещи от студ.

Реа се обърна и огледа още веднъж пътя, който водеше към Севъноукс Хаус, но острият покрив вече бе изчезнал зад дърветата, разтърсвани от надигащата се буря. След като бяха отклонили поканата за трета чаша чай и Данте и сър Джейкъб се сбогуваха със сърдечен тост, компанията най-после реши да си тръгне. Първо обаче трябваше да обещаят тържествено на сър Джейкъб, че скоро отново ще го посетят.

Сякаш бе прочел мислите на жена си, Данте попита:

— Какво ще кажеш за сър Джейкъб?

— Харесва ми. Макар че още не съм напълно сигурна дали мога да му имам доверие — отговори веднага Реа и Данте смаяно я изгледа. — Но съм сигурна, че лъже на карти. Твърдя, че не е толкова разсеян, на какъвто се прави. Сигурна съм, че си спомня отлично името на правнучката си. Смятам го за хитра стара лисица.

Данте избухна в смях.

— Ще се наложи да му кажа, че е претърпял пълен провал с опита си да те заблуди, мила.

Франсис и Алистър ги изгледаха учудено. И двамата бяха сметнали сър Джейкъб за безобиден старик.

Данте кимна.

— Всеки, който познава сър Джейкъб, го смята за най-милиа джентълмен на света. Но когато започне да печели непрекъснато на карти, когато няколко пъти спечели на обзалаганията с коне или надпие цялата компания, почват да се осъзнават. Той не е глупак, все едно какво мислят за него останалите, и именно поради това успя да изкупи обратно земите ми от сър Майлс. Сър Джейкъб беше идеалният човек за тази работа, тъй като никой, най-малкото сър Майлс, би го заподозрял, че е във връзка с мен. Всички знаеха, че е забранил на Бес да се омъжи за мен, след като е разкрил, че не притежавам нито пени и на всичкото отгоре съм заподозрян в убийство. Никой нямаше и най-малкото основание да приеме, че е променил мнението си за мен през изминалите години.

— А защо промени мнението си? — попита Алистър.

— Сър Джейкъб узна някои неща, които ме оневиняваха, но сега не бих желал да говоря за тях. Аз обаче не знаех нищо за това и бях повече от изненадан, когато той ме потърси. Пътувах по моретата вече три години и само от време на време пристигах с „Пердита“ в Англия,

за да попълним запасите в трюма. Накрая се наложи изцяло да подменим съоръженията на кораба и хвърлихме котва в Портсмут. Сигурно можете да си представите изненадата ми, когато видях на кея сър Джейкъб, дошъл специално, за да ме потърси. Не знаех какво да очаквам от тази среща, но не се надявах на любезно посрещане. Така положихме началото на нашето сътрудничество. Радвах се, че съм си върнал един стар приятел и че вече имам близък човек, който ще държи под око Мердрако. По това време бях успял да възвърна част от самочувствието си, но не знаех как ще си възвърна наследството. Смятах го за безперспективно начинание. Бях спестил малко пари — моята част от плячката, придобита в морето, но тя изобщо не беше достатъчна да изкупя обратно земите си. А как да търся продадените от сър Майлс вещи, след като по цели месеци бях в морето? Как да накарам втория си баща да ми продаде земята? Това бяха най-страшните ми проблеми. Мислех, че никога няма да се справя, но сър Джейкъб изобщо не се разтревожи. Той ми обеща, че ще се погрижи лично за всичко, като се допита до абсолютно доверения си адвокат. Каза ми да продължа да пътувам по моретата и да събирам пари. — Данте се усмихна и продължи: — Знаете ли, когато „Пердита“ беше готова за ново плаване, той вече бе събрал цял склад картини, мебели, сребърни прибори и съдове, които някога бяха принадлежали на семейството ми. Когато корабът излезе в открито море, бях изпълнен с надежда. Усещах, че мечтата ми е на път да се осъществи. От този ден нататък започнах да водя редовна кореспонденция със сър Джейкъб. Всичко, което съм постигнал, дължа на сър Джейкъб и на капитан Седжуик Кристофър. Ако те не бяха ми повярвали, никога нямаше да успея да продължа през всичките тези години да се боря и да се надявам, като през цялото време мисля за дома си, пуст и изоставен на самотния бряг.

Франсис Доминик беше потресен. Данте Лейтън беше мъж, съумял да се възползва от предложението му шанс. И Франсис беше сигурен, че ако баща му седне и поговори сериозно със зет си, двамата ще се почувстват много близки. Той реши да поговори за това с майка си, защото само тя беше в състояние да подтикне баща му към този разговор, от който зависеше толкова много.

Реа затвърди мнението си, че сър Джейкъб е човек с необикновен характер.

Скоро обаче през главата ѝ премина друга мисъл и тя попита толкова тихо, че думите ѝ едва се чува:

— Лейди Бес знае ли, че сър Джейкъб ти е помагал?

— Не. Това си остана наша тайна. Никой друг не знае. Защо питаш?

— О, нямам определена причина. Само съм любопитна — отговори Реа, която трескаво размисляше какво ли се бе случило, та лейди Бес беше казала истината на дядо си. Дали съвестта не я беше подтикнала към тази решаваща стъпка? По онова време тя е била на петнадесет или на шестнадесет години. Всъщност тя беше жертва на трагичните събития, също като Данте.

Улиците на Уестли Ебът бяха пусати. Тропотът на конските копита отекваше в стените на къщите, но този път никой от селото не полюбопитства да узнае кои са минаващите ездаци. Повечето прозорци бяха затворени, за да предпазят обитателите на къщите от надигащата се буря. Пазарният площад бързо се опразваше. Количките на продавачите отнасяха у дома грижливо прибраната стока. Някои неща се продаваха много изгодно, особено рибата, защото на следващия ден вече щеше да е остаряла.

Когато прекосиха широкия площад, пътниците забелязаха луксозна карета, спряла пред един магазин от другата страна. Едва когато забеляза мрачното изражение на Данте, Реа разбра чия е тя.

Трябваше да спрат конете, защото улицата беше пълна с тичащи хора, търсещи убежище от бурята. Търговците бутаха количките си и ездачите трябваше да изчакаят пътят пред тях да се освободи. В този миг собственикът на каретата и великолепната шесторка коне излезе от магазина, уловил под ръка елегантно облечена дама.

Сър Майлс Сандбърн помогна на придружителката си да се качи в каретата, но бе спрял от приближилата се до него жена, която теглеше за ръка малко момче. Жената му извика нещо и сър Майлс се стресна. Дори от това разстояние жената изглеждаше повече от разгневена.

Тя издърпа момчето пред себе си и обърна лицето му към сър Майлс. После се приведе, награби в шепата си част от конските нечистотии, разпръснати по паважа, и ги хвърли точно пред краката на сър Майлс.

Реа простена задавено, защото сър Майлс замахна и удари плесница на жената. Тя се олюля и едва не падна, но без да я удостои с поглед, благородникът се качи в каретата. Кочияшът изплющя с камшика и конете препуснаха в галоп. Лакеят забързано затвори вратичката на каретата и едва успя да скочи на капрата.

— Както виждам, сър Майлс не се е променил ни най-малко. Все още се държи с дамите като съвършен джентълмен — прошепна горчиво Данте и Реа неволно си припомни, че майка му също е била бита от тази безмилостна ръка. — Очевидно не е склонен да поеме отговорността за бившата си любовница и малкото си копеле. Открай време мрази да помага на ближния си. Вече ѝ се е наситил и сега е готов да прати и нея, и детето в калта. — Устните на Данте бяха стиснати в тънка линия. Той не откъсваше очи от каретата, която внезапно спря точно пред тях.

Реа не можа да понесе грозно ухилената физиономия на сър Майлс и отвърна лице. Джентълменът подаде глава през прозорчето на каретата и изгледа доведения си син с добре изиграна изненада.

— До ушите ми достигна слух, че все пак си посмял да се върнеш в Мердрако — извика сър Майлс и Реа започна да разбира как е живяло самотното малко момче с този чудовищен втори баща.

— А аз съм изненадан, че вие намерихте кураж да останете тук — отговори Данте и презрително го изгледа. — Особено като се има предвид, че аз не съм единственият с особено мнение за вас — прибави той, извади от джоба си парфюмирана кърпичка и я постави пред носа си, сякаш искаше да се отърве от лошата миризма.

Сър Майлс тропна с бастуна си по вратичката на каретата и всички забелязаха сребърния вълк, който блестеше на топчето му. Той не можеше да сдържа гнева си, причинен от кратката словесна схватка с доведения му син — и най-вече от факта, че победителят не беше той.

— Тогава се справих лесно с теб, Данте. Така ще бъде и сега. — Тихият му глас прозвуча заплашително.

Ала Данте Лейтън отдавна бе свикнал да гледа врага си право в лицето и само се изсмя. Това беше достатъчно обидно, но следващите му думи накараха сър Майлс да побеснее. Той така заблъска с бастуна си вратичката на каретата, че едва не го строши.

— Всъщност аз би трябвало да съм ви благодарен за съдбата, която ме сполетя, Майлс. Ако не ме бяхте измамили, нямаше да избягам оттук и нямаше да бъда принуден да водя живот, на който днес гледам с гордост. Никога нямаше да стигна до Западна Индия, никога нямаше да открия потъналото съкровище. Време е да признаете поражението си. Предайте се, Майлс. Вие изгубихте. Аз се върнах в Мердрако и нямам намерение да го напусна.

— Върна се, но къде? — озъби се сър Майлс. — Чух, че Мердрако не е нищо повече от един обор, за какъвто винаги съм го смятал, особено след като ражда такива отпадъци, които на всичкото отгоре се осмеляват да се наричат мъже. — Сър Майлс се ухили злобно и тъмните му очи потърсиха признаци на гняв по лицето на Данте.

Ала младият маркиз не изглеждаше ни най-малко обиден или разгневен. По-скоро беше развеселен от гневното избухване на врага си.

— Много скоро Мердрако ще стане отново това, което е било винаги. Ще бъдете принуден да преглътнете и това, Майлс.

— Което е било по-рано? Силно се съмнявам в това. От миналото не е останало нищо, освен името ти, а то беше оплюто. О, ти, разбира се, ще си купиш нови тапети и мебели, ще украсиш стените с картини, но откъде ще вземеш портретите на дедите си, които да ти напомнят миналото? Лейтънови са загубени. Мердрако никога няма да бъде същото, както преди. Ти нямаш наследство — нищичко не напомня за всемогъщите Лейтънови. Толкова бързо ли забрави, че бях принуден да продам семейните ценности? Може да си много богат, но не притежаваш нищо! — Сър Майлс очевидно се наслаждаваше на гневните погледи, с които го удостояваха Алистър и Франсис.

— О, Майлс, много ми е неприятно, но ще трябва да ви разочаровам. Тъй като не ви е съдено да видите как ще изглежда новият замък, ще ви кажа веднага, че успях да възвърна цялото наследство, което вие откраднахте. През последните няколко години изкупах обратно всички мебели, които изнесохте от Мердрако или продадохте. Притежавам отново дори портрета на майка си. Сега е окачен на почетно място над камината в ловния дом. Винаги, когато поглеждам прекрасното ѝ лице, благодаря на бога, че е намерила смелост да се изплъзне от ноктите ви. Искахте да ѝ отмъстите, че е

избрала друг вместо вас, но тя предпочете смъртта пред живота с вас и вие останахте излъган. А когато препускам през земите, които отново принадлежат на семейство Лейтън, си казвам, че врагът е обезвреден и никога вече няма да оскверни собствеността ми, и тогава изпитвам съжаление към вас, Майлс. Вие сте човекът, останал без нищо след всичките тези години измама и лъжа. В крайна сметка отмъщението е мое. И е дошло времето да го вкуся — заключи спокойно Данте и погледна в пепелявото лице на сър Майлс.

Реа нервно местеше поглед от единия мъж към другия. Макар че не обвиняваше Данте, тя се питаше загрижено как ли ще реагира сър Майлс Сандбърн на разкритието, че е загубил всичко. Той в никакъв случай нямаше да признае поражението си, не и когато то беше предизвикано от ръката на Данте Лейтън.

— Майлс! Студено ми е. Колко време ще стоим тук? Ако ми бяхте купили норката, която исках, нямаше да се оплаквам. — Чу се хленчещ женски глас от дъното на каретата. Той сякаш разчупи вцепенението.

Сър Майлс Сандбърн се усмихна. Както установи Франсис Доминик, усмивката му беше всичко друго, но не и любезна, особено когато тъмните мъжки очи се спряха върху Реа.

— О, лейди Реа Клер, вие сте прекрасна. Колко жалко, че милите ви очи скоро ще се облеят в сълзи.

— Така ли, сър Майлс?

— О, да, боя се, че съпругът ви не е особено обичан по нашите места. Много ме е страх, че скоро ще го сполети нещо неприятно. Каква трагедия — една толкова млада и красива жена да овдолее толкова рано! Но не се тревожете, някой от двамата млади джентълмени сигурно ще ви помогне да забравите нещастния си брак. — Той посочи с бастуна си смаяния Алистър Марлоу. — Тъй като сте от семейство Доминик и синът ви е първи внук на дук Кемъри, новият ви любовник с радост ще отгледа детето като свое... както и аз направих с Данте. Тъй като е още малък, синът ви изобщо няма да запомни истинския си баща. — Гласът му преливаше от лицемерно съчувствие. — Моля ви, лейди Реа Клер, посещавайте Улфингулд винаги, когато пожелаете. По всяко време сте добре дошла в моя дом.

Той кимна усмихнато и се скри в каретата. Чу се удар с бастун по покрива и бързият впряг препусна в галоп.

— Какъв отвратителен човек — прошепна Реа. Тя посегна с трепереща ръка към юздите и нервността ѝ се предаде и на кобилата. — Страх ме е от него.

— Този човек е достоен за презрение и със сигурност не е джентълмен — намеси се гневно Франсис. Като член на високо уважавано семейство и наследник на дукска титла, той никога не се бе сблъсквал с подобно безсрамие. — Той ти нанесе смъртна обида, Данте. Това е скандал! Ще се погрижа никога вече да не пристъпи прага на Кемъри — закле се младежът с гневно святкащи очи.

Реа го погледна отстрани и си каза, че брат ѝ все повече заприличва на баща им.

Алистър Марлоу хвърли бърз поглед към Данте, който не казваше нито дума, а това го правеше особено опасен. Лицето на капитана беше като излято от бронз. Той гледаше след каретата и нито едно мускулче не помръдваше около устните му. Сивите очи бяха светли и ясни като планински кристал — и студени като него.

— Данте? — Реа му протегна ръка и застина за миг в тази поза, преди той да я забележи и да посегне към нея. Сякаш мина цяла вечност, преди ръката му да се склочи около нейната. Само малката ѝ длан беше способна да го утеши. Реа знаеше, че сър Майлс е наранил дълбоко съпруга ѝ. Злобните му думи, че друг мъж ще заеме мястото му в сърцето на Реа и ще отгледа малкия му син, сигурно се бяха забили като нож в душата му.

Дори Реа не знаеше колко е страдал Данте през нещастното си детство и как силно е усещал липсата на обичащо го семейство.

Когато вдигна очи, капитанът забеляза изпълнения с любов поглед на жена си и вътрешният му мир се възвърна. Този поглед предизвика за кратко време прилив на тъга и завист в душата на Алистър Марлоу, защото беше пълен с дълбока любов, взаимно уважение и разбиране. Нещо повече, той сякаш изключваше останалия свят. Любовта, която Данте и Реа изпитваха един към друг и споделяха един с друг, беше напълно непозната на Алистър и го караше да се пита дали някога ще срещне жена, с която би могъл да прекара живота си.

— Нека се приберем в къщи — промълви най-после Данте и прогони спомена за раняващите думи на сър Майлс. Конете препуснаха по опустелите улици на Уестли Ебът.

Когато завиха по пътя за Мердрако, вятърът се усили. По небето се гонеха шибани от бурята облаци. Бурята щеше ей сега да се разрази и ездачите се изненадаха много, когато настигнаха трима конници, запътили се в същата посока. Всеки, който беше на открито, трябваше да побърза да намери убежище. Когато приближиха непознатите, видяха, че единият от тях е слязъл и води за юздата куцащия кон.

Лейди Бес Сийкомб въздъхна облекчено при вида на препускащите насреща ѝ ездачи, но когато ги позна, облекчението ѝ се превърна в неловкост. Косата ѝ беше разбъркана от вятъра, ботушите изцапани с кал, чувстваше се изпотена и объркана. От устата ѝ се изтръгна тихо проклятие.

— Бес? — Тя познаваше този глас, копнееше за него, но и изпитваше малко страх. — Какво става тук? Да не би конят да те е хвърлил от седлото? — Въпросът на Данте потвърди опасенията ѝ, че изглежда ужасно.

— Не, старото ми момче никога не би направило такова нещо. Нали, приятелю? — Тя потупа жребеца си по шията. — Връцахме се от Уестли Ебът и бързахме да изпреварим бурята. Внезапно Биг Бристол Бой започна да куца. Смятах да почакаме в „Бишъпс Ин“, докато премине дъждът, но като не знаех колко време ще трае, реших да се приберем в къщи. Не искам да оставам навън с децата. Решихме да минем през тресавището, тъй като е по-пряко, но изглежда нещо не е наред с предния крак на Бристол Бой. Боя се, че си е разтегнал сухожилието — завърши загрижено тя.

Данте слезе от коня, подаде юздите на Франсис и се зае с крака на запотения жребец. Клекна в калта, докато Бес се опитваше да задържи коня в неподвижно положение, и вдигна предния му крак. Опипа го внимателно, после предпазливо го пусна.

— Права си, Бес — промърмори той. — Започнало е да се подува и е горещо на пипане. Боли те, нали, момчето ми? — Той помилва коня зад ухото и нежно потупа мускулестия му гръб. — Боя се, че няма да стигнеш много далеч с него. Защо изобщо се върнахте по този път? Мердрако е много по-близо — настави той и изгледа изпитателно Бес със сивите си очи, които изпълваха сънищата ѝ.

— Не ми се искаше да нахлуя просто ей така и да ви попреча. Но сега е време да тръгваме, ако искаме да стигнем до „Бишъпс Ин“ — отговори тя. Вече падаха първите тежки капки.

— Бес, ти...

— Не можем да допуснем да се изложите на тази силна буря — намеси се решително Реа, макар че гласът ѝ беше заглушен от воя на вятъра. — Помислете за бедния Бристол Бой. Ако не искате да окуцее завинаги, най-добре е колкото се може по-бързо да намажем крака му с каолинова паста. Клоусън с удоволствие ще се погрижи за него. Той е работил под ръководството на Батърик, който много отдавна ръководи конюшните на Кемъри. Конят ви ще бъде в добри ръце, лейди Бес — заключи тя и лейди Сийкомб се смути още повече.

Все пак разумът надделя. Трябваше да приеме предложението. А и дъждът все повече се усилваше.

— Благодаря ви — отговори сухо тя. — Ан, качи се при брат си — нареди рязко лейди Бес.

— По-добре е Ан да се качи при някой от нас — предложи Данте. Гръмотевиците плашеха конете, а тясната пътека покрай скалите беше опасна дори при хубаво време. При буря тя се превръщаше в сериозно препятствие за младия и неопитен ездач. — Освен това един от нас ще води коня на Чарлз за юздите, в случай че жребецът се уплаши и хукне да бяга.

Данте се огледа и бързо разпореди:

— Алистър вземете Ан на своя кон и тръгнете напред. Франсис, ти дръж юздите на коня на Чарлз. Реа, ти ме следвай. Бес, ти ще яздиш последна и ще водиш Бристол Бой. — Той очакваше всички да приемат без възражение нарежданията му, но Бес не беше свикнала да изпълнява заповеди.

— По дяволите, кой ти дава право да решаваш вместо мен...

— Крайно време е да продължим пътя си, Бес — отговори рязко Данте, изпълнен с нетърпение, и тя го изгледа с широко отворени очи. Нямахше намерение да се кара с нея, нито пък да прояви снизходителност. Без да каже дума, Данте вдигна Ан от седлото и я сложи зад Алистър. После обгърна талията на Бес и леко я вдигна на коня. Жената преглътна, смутена от докосването на силните мъжки ръце, още повече от добре познатия аромат, който се излъчваше от мускулестото тяло и който не беше забравила дори в леглото на съпруга си.

От вниманието на Реа не убягна изразът на мъчителен копнеж, изписал се по лицето на лейди Бес, докато Данте я държеше в

прегръдките си, и в продължение на един дълъг миг в сърцето ѝ пламна дива ревност. Нямаше нужда да е ясновидка, за да разбере, че жената се наслаждава на това докосване.

Само Данте сякаш не обърна внимание на това, което направи. Той я настани небрежно на седлото, освободи ръцете си и ѝ подаде юздите.

Без да губят повече време, ездачите потеглиха по тясната пътека към Мердрако. Докато конете напредваха внимателно, Данте взе твърдото решение да построи нов път.

От комините на ловната къща се издигаше дим. Най-послед пристигнаха! През прозорците падаше мека светлина и Реа, знаеше, че Кърби се е погрижил да приготви горещ шоколад и топъл сладкиш. В този момент най-важното за нея беше да прегърне сина си, да почувства до гърдите си топлото му телце и да послуша бърбенето на Кони и Робин. Да, ловната къща се бе превърнала в истински дом.

Клоусън очакваше търпеливо завръщането им, макар че изражението му беше загрижено. Франсис обаче не можеше да бъде измамен. Той беше сигурен, че конярят се тревожи повече за състоянието на конете, отколкото за ездачите. И наистина — когато забеляза куцация жребец, изразът на лицето му премина от учудване във възхищение, а накрая в стъписване.

Когато влязоха в къщата, отвън се чуваха резките му заповеди към лакеите и ратаите, и Франсис неволно си припомни стария Батърик.

— Ах, милорд, милейди, слава богу, че най-послед се върнахте — посрещна ги с видимо облекчение Кърби, който беше наблюдавал страхливо надигащите се черни облаци и неколккратно беше излизал да погледне пътя. Тревожеше се най-вече за Кони и Робин, които също бяха застигнати от бурята.

— Как е малкият лорд? — попита бързо Реа, свали мократа си шапка и я изтръска.

— Спи, както може да спи само едно невинно дете, милейди — ухили се широко Кърби, но усмивката му бързо угасна, като забеляза тъмнокосата жена с яркочервена шапка, която влезе в залата, придружена от Данте.

— А Кони и Робин? — попита с усмивка Реа. — Надявам се, че не са скитали цял следобед навън и не са се намокрили до кости. — Тя свали ръкавиците си и се огледа с надеждата да ги види седнали пред огъня, запален в камината в другия край на залата.

За нейно голямо облекчение двамата наистина се бяха свили в едно кресло, както бе предрекъл Данте, и сърбаха горещ шоколад. Главите им бяха приведени една към друга. Очевидно пак замисляха някоя пакост.

— Трябва да призная, че ужасно се разтревожих за тях, милейди. Бяха дълго време навън, а бурята се усилваше с всяка минута. Качих се чак на кулата, за да огледам околността и да открия скитниците, но нямах късмет. След малко обаче се прибраха, мокри до кости.

Опасенията на Реа се потвърдиха.

— Върнаха се преди не повече от половин час. Треперещи и бледи като призраци. Човек наистина можеше да помисли, че са били в ада, така зле изглеждаха — изпухтя загрижено Хюстън Кърби.

— Къде ли са се скитали? — попита любопитно Реа, без да сваля очи от Бес, която бе застанала плътно до съпруга ѝ. Тъмните ѝ очи сияеха. Сигурно онова, което казваше, беше много забавно, защото Данте се засмя и наклони глава, за да чуе докрай историята ѝ.

— Уж са били в гората. Или поне така твърдят. — Кърби поклати недоверчиво глава. — Веднага ги изпратих горе, за да свалят мокрите си дрехи.

— Наистина ли са били в гората? — попита със съмнение в гласа Реа, която много добре знаеше, че думите на Робин трябва да бъдат внимателно проверявани.

Кърби отново изпухтя, недоволен от себе си.

— Вижте, аз изобщо не ги видях да влизат. Вече започвам да мисля, че ослепявам и оглушавам — изръмжа той. — Ще ида да донеса още чаши. Доколкото виждам, имаме нечакани гости — промърмори мрачно той и хвърли остър поглед към Бес Сийкомб.

— Моля ви, Кърби, погрижете се всички да се чувстват като у дома си — усмихна му се Реа и тръгна нагоре по стълбата. — Аз отивам да видя бебето. Ще слеза след малко.

Реа стигна до стаята, която споделяха Кони и Робин, и спря пред полуотворената врата. На пода бяха нахвърляни набързо свалените

мокри дрехи. Младата жена въздъхна, влезе в стаята и започна да ги събира. Внезапно си припомни думите на Кърби и спря.

Кони и Робин се бяха върнали от изследователското си пътешествие само преди половин час — мокри до кости. Но дъждът бе започнал преди не повече от петнадесет минути и все още не беше достатъчно силен, за да ги намокри до кожата. Когато вдигна мокрите ризи, ѝ направи впечатление, че платът е странно втвърден. Тя облиза показалеца си и усети вкус на сол. Огледа по-внимателно дрехите и видя, че са напръскани с пясък.

Бяха им забранили да ходят на брега, а те бяха направили точно това. Оставиха ги сами и ето какво стана. Трябваше да си поговори малко с тях. Ако не спазваха забраните ѝ, щеше да се наложи да разкрие истината пред Данте. Но за момента предпочиташе да запази тайната им.

С тази мисъл тя се запъти към стаята на сина си, питайки се дали един ден и той ще върши същите пакости.

В залата Бес се наслаждаваше на чашата превъзходно бренди и се топлеше на огъня. Очите ѝ не се откъсваха от коравото лице на Данте. Погледите им се срещаха твърде често, за да бъде неволно.

— Направили сте истинско чудо с тази ловна къща.

— Кажете го на Реа, защото тя работи упорито, за да я направи годна за живеене — отклони похвалата Данте. — Не бива да забравяме Алистър и Франсис, които отстраниха паяжините и ръждата — допълни засмяно той.

Ан Сийкомб го изгледа смаяно. Не можеше да си представи, че двамата изискани джентълмени са търкали и чистили като слуги.

Ан Сийкомб скрито местеше поглед от единия към другия, но все по-често спираше очи върху обветреното лице на Алистър Марлоу. Макар Франсис да беше по-красивият от двамата, у Алистър имаше нещо, което я възхищаваше. Той беше по-възрастен от Франсис, макар че понякога приличаше на момче и се държеше почти плахо. Винаги когато лешниковите очи на Алистър срещаха нейните, Ан имаше чувството, че двамата се познават отдавна. Може би беше смешно, но усещането беше прекрасно. Тя му се усмихна и си каза, че е много любезно от негова страна изобщо да забележи присъствието ѝ. За него тя не беше нищо повече от глупаво младо момиче.

Ан Сийкомб щеше много да се изненада, ако в този миг можеше да прочете мислите на Алистър Марлоу. Той се бореше със спомена за притиснатото към него младо тяло по време на ездата към Мердрако. Особено мисълта за твърдите малки гърди смущаваше по странен начин сетивата му. Можеше само да се надява, че смущението му не е твърде очевидно.

Реа намери сина си дълбоко заспал и спокойно се върна в залата, където Бес тъкмо приемаше от ръцете на домакина си втора чаша шери. Данте чу отдалеч стъпките ѝ, обърна се към нея и лицето му се озари от усмивка, която сгря каменните черти. Той не можеше да откъсне поглед от младата си жена, която пристъпваше към него с огряно от огъня лице и златни коси.

— Как е малкият? — попита той.

— Спи дълбоко и спокойно, както каза и Кърби — отговори с усмивка Реа и си наля чаша чай. — Желаш ли още малко чай, Ан? — попита учтиво тя и замечтаното момиче се стресна.

— Благодаря ви, милейди — отговори тихо девойката, която не искаше да забележат поруменелите ѝ страни.

— Надявам се, че няма да настинеш, Ан — намеси се Бес. — Изглеждаш, като че имаш треска. — Тя беше много далеч от истинската причина за вълнението на дъщеря си. А и нямаше да го повярва, защото в очите ѝ Ан беше още малко момиче.

Реа се огледа, за да бъде сигурна, че всеки има всичко необходимо. За един кратък миг погледът ѝ срещна този на Робин и по гладкото ѝ чело се появи бръчка, защото братчето ѝ виновно отмести очи. Реа беше твърдо решена да поговори още тази вечер с него. Като видя Чарлз Сийкомб, лицето ѝ се озари от усмивка. Момчето бе приседнало плахо до двамата си връстници и слушаше внимателно една от пиратските истории на Кони.

— Днес бяхме на гости на сър Джейкъб — започна Данте и любопитно изгледа лейди Бес.

— Така ли? И как е той? — попита жената, без да откъсва очи от огъня.

— Изглежда доста добре. Е, остарял е, но Реа твърди, че е дръзка стара лисица.

— Наистина ли? Младата лейди изглежда е много проникателна — отговори глухо Бес. — Той открай време обича да се меси в

чуждите работи. Просто не може да се откаже от навика си.

— Изненадан съм, че не си отишла да го видиш поне за малко, след като си била в Уестли Ебът. Мисля, че той е самотен, Бес.

За изострените нерви на Бес думите му прозвучаха като укор.

— Разказа ли ти, че от известно време не се разбираме особено добре? Той никога не идва в Сийуик. Освен това имах много работа в селото — покупки, поръчки и какво ли още не. Магазините там са по-добре снабдени, отколкото в Мерли. — Тя не можеше да спомене, че внучката на уважавания сър Джейкъб все още получаваше стоки на кредит в Уестли Ебът, докато в Мерли собствениците на магазини вече я заговаряха най-нахално на улицата и настояваха да им се платят сметките.

Бес погледна към лейди Реа Клер и от пръв поглед забеляза от какъв качествен плат бе изработен сапфиреносиният ѝ костюм за езда. Едва успя да прикрие завистта си.

— Костюмът ви е прекрасен. Виждам, че кройката и стилът са малко по-строги от предишната година. А вчерашният костюм беше още по-елегантен — промърмори тя и в следващия момент пожела да отхапе езика, който бе произнесъл комплименти по адрес на съперницата ѝ.

— Много ви благодаря. — Реа се усмихна принудено, припомнила си вчерашната среща с Бес в Мерли. Може би именно тя бе изпратила записката на Данте. — Вие също бяхте в Мерли, нали? Съжалявам, че не успяхме да си поговорим.

— Покупки, нали разбирате — отговори надменно Бес. Всъщност тя бе ходила в банката, опитвайки се напразно да измоли заем. — Толкова съм заета, че денят сякаш няма достатъчно часове. Трябваше да отида при майстора на сребърни съдове, за да проверя шарките на новия чаен сервиз, който съм поръчала при него, после при шивача за новите рокли и палта. А, да, и при бижутера, за да направя нов обков на бисерите си. — Бес се направи, че не забелязва изненадания поглед на дъщеря си, която много добре знаеше, че част от среброто е заложено и че със сигурност не могат да си позволят да купят ново. А бисерите бяха продадени още миналата зима, за да купят храна. — А моята Ан расте толкова бързо — добави Бес, за да предотврати евентуалната намеса на дъщеря си. — Непрекъснато ѝ

купувам нови обувки. Нали знаете, че децата порастват за една нощ. За един месец Чарлз израсна с цели пет сантиметра!

— На колко години си, Ан? — попита Данте. Момичето приличаше поразително на майка си на млади години.

— На единадесет — отговори бързо Бес.

Алистър Марлоу се задави и побърза да остави чашата с бренди. Той извади кърпичка и обърса насълзените си очи. Погледна към Ан Сийкомб и в погледа му се изписа виновно объркване.

— Мамо! — извика смаяно Ан. — Много добре знаеш, че съм на петнадесет. Миналия месец ги навърших — припомни ѝ тя и я погледна с укор.

— Така ли? — засмя се нервно Бес. — Никога не съм могла да се справям с цифрите. Петнадесет? — повтори едва чуто тя и си каза, че съпругата на Данте е горе-долу на същата възраст. Погледна Реа и макар и неохотно, призна, че тя е истинска красавица. Проклетата да е, помисли си Бес и се загледа в шерито, което описваше меки кръгове в чашата ѝ. Видя отражението си и се стресна. Лицето ѝ беше старо и уморено. Чашата показваше бъдещето и това беше ужасно.

— Божичко, Данте, ти май не осъзнаваш, че жена ти е била дете, когато с теб бяхме приятели? — попита невярващо тя. — Може би разликата във възрастта все още не играе роля, но почакай да остарееш, скъпи. Много се надявам, че и тогава ще съумееш да се задържиш на ниво. Ще бъде жалко за теб, ако тя си потърси друг, който... — Бес спря за миг и се огледа. — ... който да ѝ прави компания.

Въпреки злобните думи, Реа внезапно усети как сърцето ѝ се изпълва с искрено съчувствие към Бес Сийкомб. От вниманието ѝ не бе убягнала болката, изписана по лицето ѝ, когато стана ясно, че има петнадесетгодишна дъщеря. Реа знаеше, че Бес страда жестоко от загубата на Данте и преди всичко от това, че той се е завърнал с млада жена. Тя усещаше почти физически отчаянието ѝ. Самата тя нямаше да продължи да живее, ако Данте изчезнеше от живота ѝ.

Часът, който последва, беше дълъг като вечност. Най-после Бес заяви, че бурята отслабва. Без да губи повече време, тя се сбогува с домакините. Можеше да понесе само определено унижение, но любовта, която се четеше в очите на Данте, колчем се обръщаше към младата си жена, беше твърде много за нея.

Изглежда лошото време наистина отминаваше. Бес позволи на един от младите лакеи да ѝ помогне да се качи на седлото. Данте ѝ бе предоставил един от конете си.

— Ще задържим Бристол Бой при нас, докато се оправи, Бес — предложи той. Двамата с Реа стояха плътно един до друг на прага и наблюдаваха приготовленията на гостите за тръгване.

— Благодаря — беше всичко, което Бес каза. Тя бе проверила лично състоянието на коня си и не бе намерила да възрази нищо срещу начина, по който се бяха погрижили за него. — След няколко дни ще дойда да видя как е. Мисля, че тогава ще го взема.

— Сигурна ли си, че е разумно да минеш през тресавището? След дъжда е кално и хлъзгаво — изрази съмнение Данте. — Ще ти дам няколко от хората си. Ще ви придружат — реши внезапно той, тъй като не можеше да допусне Бес и децата ѝ да се заблудят в блатата. — И не бързай да ми връщаш коня, Бес. Ако ти е необходим, за да замени Бристол Бой, задръж го.

— Не е нужно, Данте — отклони предложението тя, макар че загрижеността му ѝ се понрави. Толкова отдавна никой не се интересуваше от състоянието ѝ. — Благодаря ти за предложението, но аз също разполагам с добри коне. Това е едно от малкото неща, които ми остави Хари — завърши с горчива усмивка тя.

— Въпреки това искам да достигнете Сийуик без произшествия. — Данте каза това без задни мисли, но Бес остана с чувството, че той няма търпение да се отърве от нея.

— Благодаря ти — отговори тя толкова потиснато, че Данте и Реа се спогледаха изненадано.

Двамата постояха още известно време на прага на ловния дом, загледани след отдалечаващите се ездачи.

— Тази жена е много нещастна, Данте — промълви с тъга Реа. — Изпитвам съчувствие към нея.

— А аз помня, че съвсем наскоро искаше да я видиш на бесилката. Забравила ли си колко те беше яд на нея? — усмихна се съпругът ѝ.

— Вече е изстрадала грешките си. Тя те изгуби и сега си мой — прошепна тя и вдигна очи към Данте, без да осъзнава какво изкушение се крие в погледа ѝ.

— Бих казал, че аз те имам — отбеляза Данте и тъй като бяха сами, прегърна Реа и здраво я притисна до себе си. Почувства топлината на тялото ѝ и в слабините му пламна огън. Устните им се срещнаха в дълга, нежна целувка.

Бес Сийкомб обърна глава назад и видя страстно прегърнатите Данте и Реа. В очите ѝ бликнаха сълзи. Не е честно, каза си ядно тя и усети такава горчивина, сякаш беше погълнала отрова.

— Мамо? Защо излъга, че съм на единадесет години? — обади се Ан, но нито въпросът, нито времето бяха подходящи. — Много добре знаеш, че съм на петнадесет. Нали скоро говорихме, че момичетата на моята възраст са вече омъжени и имат деца — продължи укорно девойката.

Нерадостната мисъл, че скоро може да стане и баба, удари Бес Сийкомб право в стомаха.

— О, мила, нали знаеш, че с възрастта човек започва да забравя. — Бес прехапа устни, без да осъзнава колко красива изглежда с развените си от вятъра коси, порозовелите бузи и тъмните, блестящи от гняв очи.

— Лейди Реа е невероятно красива. И е толкова мила! Не бях очаквала това от дъщеря на дук — продължи Ан и насипа още сол в раната. — Вече разбирам защо си обичала толкова много Данте Лейтън. Той е най-красивият мъж, когото съм срещала. Изглежда като гръцки бог, нали? А направи ли ти впечатление колко добре изглежда мистър Марлоу? — попита колебливо тя и се изчерви.

— Не забелязах — промърмори Бес. — Но и очите ми вече не са така добри, както по-рано. Ако си решила да хвърлиш око на някого, по-добре се заеми с лорд Шардинел. Един ден ще стане дук и притежава несметни богатства. На всичкото отгоре е дяволски красив.

— Мистър Марлоу също е много заможен, мамо. Той притежава голяма част от потъналото съкровище, което са извадили от морето. Нали чух разказа на Кони Брейди. Но както и да е. Мисля, ти би трябвало да се радваш, че чувствата ми към един мъж са по-важни от банковата му сметка. Все пак ти си извършила същата грешка.

Това беше последното, което Бес желаше да чуе в този момент.

Ан гледаше майка си с нарастваща загриженост. Тя познаваше буйния ѝ темперамент и макар че Бес никога не биеше децата си, тя правеше живота им много труден с вечната си сприхавост.

— Сгреших ли нещо, мамо? Нещо лошо ли казах, та те ядосах така?

— Да си ме ядосала? Разбира се, че не, детето ми — отрече с твърд глас Бес. — Само се изненадах от хода на мислите ти, особено по отношение на мъжете. — И тя не можа да се сдържи да не прибави: — Имаш още много време, Ан.

— Но, мамо! Ти си била на моята възраст, когато си била сгодена за Данте. Защо с мен да бъде различно?

В този момент се намеси Чарлз:

— Мамо, Кони и лорд Робин казаха, че по всяко време мога да играя с тях. Ще ме вземат и при изследователските си пътешествия. — Мутиращият младежки глас напомни на Бес, че носи и друга отговорност. Нищо нямаше да ѝ помогне фактът, че синът ѝ е на една възраст с малкия брат на Реа. — Позволяваш ли, мамо? Кажи, позволяваш ли? — повтори умолително той.

— О, Чарлз, не сега — отговори тя с намерение да сложи край на молбите му. Но като видя унилата му физиономия, сърцето ѝ омекна. — Трябва да помисля малко. Попитай ме пак утре, скъпи.

— Добре, мамо — отговори почтително Чарлз.

— Смятам, че се държа ужасно с лейди Реа, мамо — обади се внезапно Ан и думите ѝ удариха лейди Бес като гръм от ясно небе. — Тя е толкова учтива и любезна. Сигурна съм, че просто се опитваше да бъде мила с теб.

— Мила? Не, тя просто ме съжаляваше — отговори рязко лейди Бес и гневът ѝ отново пламна. — Много ясно беше изписано във виолетовите ѝ очи. Чувала ли си някога за човек с виолетови очи? Моля се само да имам достатъчно самообладание, за да не ѝ ги издраскам — изсъска тя и бързо погледна през рамо към лакеите, които не биваше да чуят нищо.

— Не те разбирам, мамо — отговори смутено Ан. Тя още не знаеше какво е любов и отчаяние.

— То е, защото си така дяволски млада. Но като станеш на моята възраст и ти се наложи да преживееш как единственият мъж, когото си обичала, се е оженил за друга, млада като собствената ти дъщеря, може би ще ме разбереш. Обзалагам се, че тогава няма да я приемеш с отворени обятия. Господи, какво нещастие! — изохка Бес и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не е ли достатъчно, че тогава сгреших?

Трябва ли да плащам до края на дните си? Не е честно. Кой можеше да помисли, че Данте ще се превърне в истински мъж? Или че един ден ще се върне в Мердрако, богат като Крез? О, господи, какъв позор! — изплака Бес, питайки се какво ли още има да се случи.

— Мамо!

— Какво има? — Лейди Бес подсмръкна и бързо изтри сълзите си с опакото на ръката.

— Мисля, че срещу нас идва Джак Шелби с няколко от хората си — прошепна с треперещ глас Ан. Тя все още сънуваше кошмари след нощта, в която той бе нападнал майка ѝ.

Бес Сийкомб едва не изплака с глас. Джак Шелби се бе превърнал в сериозен проблем, който не търпеше отлагане. Но тя преглътна смело сълзите си и вирна надменно брадичка. Трябваше да се подготви вътрешно за предстоящата среща. Сигурно щеше да чуе достатъчно обиди и ругатни. Зарадва се, че Данте ѝ бе дал двама от лакеите си, макар че никой не беше в състояние да ѝ помогне срещу Джак Шелби.

— Я виж ти, каква среща! — в гласа на контрабандиста прозвуча омраза.

Бес се разтрепери само при вида му, защото не можеше да забрави унижението, изпитано в прегръдките му.

— Поизлезли сте да се поразходите, така ли?

— Правилно си разбрал — отговори хладно жената.

— Остроумна както винаги, а, Беси? — подигра се той, макар че гърлото му пресъхваше от желание. Никога не му се беше струвала по-прелъстителна. — Мислех си, че съм ти дал добър урок как да се държиш с подобаващо уважение към хора като мен. — И той хвърли многозначителен поглед към корсажа ѝ.

— Май не съм чула — отговори небрежно Бес.

— Ах, Беси, каква си ми ти. Май ще трябва да повторя урока, и то скоро. Само че този път... — Той изгледа развеселено пепелявото лице на Ан. — Този път никой няма да попречи на уединението ни. Какво ще кажеш, Ан, моето момиче?

Бес видя страха на дъщеря си и отчаяно си пожела да види Джак Шелби в ада.

— Време е да тръгваме, преди отново да е заваляло — подхвърли хладно тя.

— О, разбира се, милейди. Не желая да настинете заради мен — отговори с преувеличена учтивост Джак Шелби. В следващия миг изненада Бес с въпроса: — Какво правиш по този път? Нали той води към Мердрако. Охо, май не си се удържала и си посетила някогашния си красавец. Така ли е, Беси? — Като видя разгневеното ѝ лице, тялото му се разтърси от смях.

— Махни се от пътя ми!

— Как ти се хареса след всичките тези години? — продължи безмилостно Джак Шелби. — Сигурно си изразила дълбоко уважение към малката красавица, която си е довел. Прав ли съм, Беси, старо момиче? Той вече си има сладко малко момиче, което топли леглото му. Ами да, копелето открай време си пада по хубавото.

Бес Сийкомб погледна злобно усмихнатото лице на контрабандиста и ѝ се допря да изтрие усмивката от лицето му.

— Да, пихме чай в ловния дом. Лейди Реа го е обзавела чудесно. И тъй като Данте се завърна като богат човек, скоро и Мердрако ще засияе в стария си блясък. Всичко ще бъде възстановено и ще изглежда като преди петнадесет години. Ще стане още по-величествено. Той вече има наследник и семейство Лейтън отново ще владее тези земи.

Физиономията на Джак Шелби се променяше с всяка произнесена от Бес дума. За момент жената бе обзета от паника. Но той бе постъпил твърде дръзко с нея, а и споменът за нежно прегърнатите Данте и Реа беше твърде пресен. Нямаше желание да щади когото и да било — най-малко тази свиня Джак Шелби.

— Мисля, че е по-добре лордът да се наслади на всеки миг, който му остава, защото няма да се радва дълго нито на парите, нито на сладката си женичка. Синът му ще наследи Мердрако много по-рано, отколкото си мисли Лейтън. Веднъж се отърва, но сега ще си плати за онова, което стори с моята Лети. Почакай и ще видиш какво ще стане.

Той махна с ръка, после пришпори коня си и се понесе по тясната, неравна пътека през тресавището. Хората му го последваха. Джак Шелби беше един от малкото, които можеха да се оправят в блатата. Бес можеше да се закълне, че дяволският му смях отеква в мрака дълго след като ездачите се бяха превърнали в черни точки.

— Мамо? — прошепна едва чуто Ан и Бес се направи, че не я чува. — Мамо, защо не му каза? Трябваше да го убедиш, че лорд Джакоби не е убил дъщеря му. Нали ми каза, че имаш доказателства?

Защо допусна това? Защо допусна този лош човек да обиди така лорд Джакоби? Защо, мамо? Какво ще стане, ако Шелби убие Данте Лейтън? Ти ще бъдеш виновна за това. — Когато погледите им се срещнаха, Бес забеляза презрение в очите на дъщеря си. То я улучи право в сърцето. Тя осъзна ужасната си грешка и се засрами.

Но вече толкова отдавна живееше в лъжа, че нищо не можеше да направи. Не беше ли твърде късно? Не трябваше ли да разкрие тайната преди много, много години?

— Нека си остане наша тайна, Робин — шепнеше между две глътки шоколад Кони.

— Добре. Все едно, че сме открили заровено пиратско съкровище, нали, Кони — отговори възбудено Робин.

И без това щяха да си имат достатъчно неприятности, ако Реа откриеше, че въпреки изричната забрана на Данте са слизали на брега. Робин изгледа приятеля си, който следеше с поглед капитана, и разбра, че Кони се измъчва от същите тревоги.

Никое от двете момчета не спомена, че за малко не се удавиха. Никой не описа опасното изкачване по хлъзгавите крайбрежни скали, нито намирането на пещерата. Не споменаха дори за смайващото си откритие: от втората пещера, в която бяха потърсили убежище, излизаше подземен ход. Проходът беше изкопан от човешка ръка и стените му бяха укрепени с греди. Той се виеше на мили разстояние в мрака и свършваше при една каменна стълба, която водеше право в ловната къща! Откритието беше забележително и двете момчета бяха сигурни, че никой не подозира за съществуването на тайния ходник.

Нищо чудно, че Кърби не ги забеляза да влизат в къщата. Те бяха изкачили на един дъх каменните стъпала, завършващи пред дървена преграда. През издълбана в дъската дупка, която от другата страна беше изкусно замаскирана, с учудване установиха, че вратата излиза в дългия коридор, който водеше към кухнята на ловния дом. Успяха да избутат преградата настрана, тъй като Робин познаваше тайните ходници в Кемъри и имаше представа как се отварят вратите им. Така се промъкнаха незабелязано в топлата и сигурна къща. Кърби беше приел, че са влезли през кухненския вход.

Така двете момчета се добраха до една тайна. Тайна, която лесно можеше да свърши трагично.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Дебели, черни кълба дим се издигаха в безоблачното синьо небе над Мердрако. Отдалеч танцът на пламъците приличаше на призрочно представление в медно и индигово синьо. В двора на замъка се трупаха покрити с прах изпочупени столове, маси и скринове. Издигна се огромна клада. Огънят пречистваше Мердрако от причиненото му безчестие.

Данте наблюдаваше издигащите се към небето пламъци с огряно от яркото слънце лице и вътрешно се отърсваше от подлостта и позора, опетнили името на Мердрако. Като безсмъртния феникс, родният му дом щеше да възкръсне от пепелта и да разцъфти с ново великолепие. Данте вече го виждаше пред себе си, макар и загледан в буйно пламтящия огън. Докато пламъците поглъщаха натрупаната с годините мръсотия и заслепяваха дори слънцето, той стоеше мълчаливо край огъня и отдаваше почит на всички Лейтънови, чието име щеше да опази и продължи.

Заслепен от трепкащите пламъци, той чуваше крясъка на соколите, които кръжаха над Мердрако в търсене на плячка — вик на неумолим, граблив ловец. Но той трая много кратко и в настъпилата след него тишина Данте дочу мекото, мелодично гъргорене на горски гълъб. Мирната песен на гълъба сякаш просветли мислите му. Старите, мъчителни спомени бяха окончателно прогонени, Мердрако беше прочистен и мъртвите най-сетне щяха да почиват в мир, а той щеше да заживее с всекидневните радости и грижи.

С доволна въздишка Данте се извърна от огъня, който поглъщаше миналото. Той предостави на пристигналите рано-рано работници от Мерли да довършат онова, което беше започнал. Някои мебели, които можеха да се поправят, бяха пощадени от огъня. Но Данте не възнамеряваше да ги използва и бе казал на работниците, че могат да правят с тях, каквото искат.

Когато тази сутрин влязоха в двора на замъка и изслушаха краткото обръщение на лорда, много от работниците си размениха

загрижени погледи. Но когато пристъпиха прага на голямата къща, съмненията им се превърнаха в стъписване и накрая в гняв. Никой почтен човек не можеше да одобри случилото се с Мердрако. Много скоро повечето мъже бяха обхванати от искрено желание да изчистят дома на господаря из основи.

Данте изтърси пепелта от палтото си и тръгна да си върви. Но спря за малко и се обърна отново към мъжете, които стояха около пламтящата клада и си разменяха шеги и закачки. Различи Уилям Браунуел и още няколко мъже от кръчмата. Изненада се, че вижда и хора, чиито лица му бяха напълно чужди. Те бяха дошли чак от Уестли Ебът. Той ги изгледа замислено и отбеляза на ум, че трябва да благодари на сър Джейкъб за идването им. Тези хора вероятно бяха арендатори на сър Майлс Сандбърн, а бяха дошли да работят за Данте Лейтън. Запита се дали през годините маската не е паднала от лицето на сър Майлс и другите също са видели развалата и корупцията, която се криеше в сърцето му. Когато сър Джейкъб, високо уважаван джентълмен, застанеше открито на негова страна, той можеше да се пребори успешно с Майлс Сандбърн.

Крачейки леко като никога досега, той мина покрай конюшните и се запъти към арката, зад която се намираще още един, по-малък двор. Спря за миг, после събра цялата си смелост и пристъпи прага на малкия параклис, в който бяха погребани родителите му. До днес не бе посмял да влезе в хладното, мрачно помещение. Твърде много се срамуваше от миналото и от онова, което бе причинил на Мердрако с грешките и глупостите си. Тъй като бе избягал от отговорност и не бе защитил онова, което му беше поверено, той бе загубил семейните ценности, почитани от предците му.

Ала сега вече можеше да погледне родителите си в лицето. Можеше да склучи мир с тях, без да се срамува повече. Той се бе върнал в Мердрако като победител. Бе събрал високо ценените от баща му предмети на изкуството и си бе възвърнал земите на Лейтънови. Надяваше се, че се е превърнал в син, с когото би се гордяла всяка майка.

Сър Майлс вече не можеше да си отмъщава. Данте бе успял да го спре и по този начин бе отмъстил за престъпленията, които вторият му баща бе извършил спрямо родителите му.

Данте застана със сведена глава през гроба на майка си и се загледа в студения камък.

— Твърде късно — проговори глухо той, обърна се рязко и напусна мрачното, влажно и задушно помещение.

Пред параклиса въздухът беше изпълнен с пушек и дим, който пареше лицето и когато Данте тръгна към огъня, в очите му заблестяха сълзи. Той пое дълбоко въздух, защото напоената с дим атмосфера беше символ на край и ново начало. Скоро морският вятър щеше да улови пепелта и да я разсее.

Данте примигна, за да отстрани сълзите, и огледа големия двор на замъка. Погледът му обходи голямата къща, конюшните и градините и той ги видя такива, каквито бяха някога и каквито щяха да изглеждат някой не много далечен ден.

Утре щяха да изстържат стените и таваните, да ги замажат и да ги боядисат. Само след седмица в големия двор щеше да кънти песента на чукове и брадви, защото щяха да дойдат дърводелците, за да изрежат изгнилите греди на покрива и да ги заменят с нови. Зеещите дупки в стените и по подовете щяха да бъдат запълнени, както и всички други цепнатини. Накрая щяха да поправят прозорците и да поръчат нови стъкла. Ковачът щеше да изработи нови шарнири и брави и кованите с желязо врати щяха да държат далеч неканените гости. А в замъка скоро щеше да зазвучи гласът на новия господар на Мердрако.

От Лондон щеше да пристигне най-добрият архитект, за да обнови повечето стаи, а един дърводелец вече бе получил поръчка да изработи нова балюстрада за голямата стълба. От най-изисканите магазини на страната щяха да пристигнат тапети, дамаска за столовете и креслата, килими и завеси. А когато всичко добиеше вида, който Данте виждаше в представите си, той щеше да докара от Лондон всички онези скъпоценности, които някога бяха красили Мердрако. Пред прозорците щяха да се простират градини с беседки и тераси, смарагдовозелени поляни, изпъстрени с цветя — прекрасен парк, който щеше да изисква усилената работа на десетки градинари.

Данте Лейтън вече виждаше промените, които щяха да настъпят в милото на сърцето му Мердрако. Слънцето направи място на нощния мрак с блещукащата лунна светлина, която обливаше местността и оживяваше сенките.

През една от следващите ноци сенките заплашиха мирното съществуване, което Данте и Реа водеха в ловната къща. Събитията на деня бяха обсъдени на богата вечеря около голямата дъбова маса. Трепкащата светлина на свещите се отразяваше върху порцелана, кристала и среброто. Оживеният разговор се прекъсваше от време на време от весел смях, а лакеите мълчаливо разчистваха чиниите и купите от основното ядене и сервираха десерта.

— Разкажете повече за контрабандиста от Чарлзтаун. Как му беше името, Берти Макей ли? — помоли Франсис. — Наистина ли е носил само панталони от черно копринено кадифе?

— Точно така — потвърди Кърби и скептично огледа десерта, който не беше приготвен лично от него. — Но това беше по-малкото зло. Ширината на панталоните беше тази, която създаваше тревога на повечето хора. За да му ушийт панталон, бяха необходими много метри плат. И тъй като той настояваше всеки ден да облича нов панталон, скоро на Каролинските острови не остана нито един топ кадифе. Всички бяха употребени за нови панталони и жакети на Берти Макей. Имаше хора, които твърдяха, че половината стока, внесена контрабандно на островите, се състои от черно копринено кадифе, защото Берти Макей щял да побеснее, ако остане без панталони.

— Не съм сигурен, че мога да ви повярвам, Кърби — засмя се Франсис.

— Кърби е предубеден, защото никак не харесваше съперника си — обади се Алистър.

— Прав сте, мистър Марлоу. Берти Макей беше в състояние да разпори гърлото на човека от едното ухо до другото и да се ухили — отбеляза мрачно Кърби. — Винаги съм казвал, че човек трябва да бъде нащрек, иначе ще преживее нещо страшно. Навън броди всякаква паплач, която само чака да залови някой почтен човек, знайте това. — Той изгледа загрижено капитана си, но Данте спокойно разклащаше брeндитo в чашата си, сякаш не бе чул нищо. Като видя, че лордът не реагира, Кърби изгледа обвинително Ямайка, който се беше свил на кълбо пред камината. — Някои хора и животни днес се държат особено прилично. Старият Ямайка вече не е в състояние да хване мишката, даже ако му я поднесат на сребърна табла.

— Ей, колко весело ще бъде! — провикна се Кони и избухна в смях. Една от прислужничките го изгледа стъписано и двете момчета

си размениха заговорнически поглед. Но преди да обсъдят по-подробно идеята си, Реа се покашля и привлече вниманието им.

— Крайно време е да си лягате — каза им тя и предизвика недоволството им, макар че отдавна се прозяваха.

Но Реа не допусна да ѝ повлияят. Робин я погледна и си каза, че сестра му все повече заприличва на майка им. Накрая двамата свиха рамене, станаха от масата, отмъкнаха по една ябълкова тортичка и пожелаха лека нощ на присъстващите. По стълбите дълго се чуваше трополене и весел момчешки смях.

— Питам се каква ли е голямата тайна, която момчетата пазят толкова усилено — заговори Франсис, когато се увери, че двамата не могат да го чуят.

— Смяташ ли, че замислят някоя пакост? — попита Данте и побутна недокоснатия си десерт.

— Познавам много добре братчето си и съм изпълнен с подозрения. Нещата вървят прекалено гладко. От няколко нощи насам очаквам да намеря в леглото си нещо хлъзгаво или пълзящо, но досега ме пощадиха — отговори младият лорд.

— Според мен причината е, че Кони упражнява благотворно влияние върху Робин — промълви Реа и пожъна веселия смях на присъстващите.

— Алистър, как се прояви жребецът, когато го отведохте обратно в Сийуик? — попита Данте и младежът се стресна. Пронизващият поглед на капитана го караше да се чувства неловко.

— Изобщо не куцаше. Беше дяволски трудно да го удържам. Не знам как лейди Бес го усмирява. Признавам го с нежелание, но този кон ме измори до смърт. — Алистър поклати глава с надеждата, че темата е приключена. Ала капитанът го изгледа остро и зададе въпроса, от който младежът се боеше най-много.

— Срегнахте ли господарката на къщата? А може би и красивата ѝ дъщеря?

Алистър Марлоу се изчерви и измънка нещо, което беше доста интелигентен отговор, като се имаха предвид обстоятелствата:

— Ами... да.

— Как са те? — Данте с удоволствие го дразнеше. Предложението на Алистър сам да отведе Бристоу Бой в Сийуик бе прозвучало твърде усърдно. Ако не беше забелязал погледите, които

Алистър хвърляше към Ан, Данте щеше да помисли, че бившият му помощник е хвърлил око на лейди Бес.

Той знаеше, че бившата му любима ще се почувства ужасно, ако разбере, че ухажват дъщеря ѝ. Очевидно тя се притесняваше твърде много от възрастта си. Като си представи Бес Сийкомб като възможна тъща на Алистър Марлоу, Данте изгледа бедния момък със смесица от веселост и съчувствие. Как ли щеше да го понесе, нещастният!

Все пак Данте се радваше, че в живота на Алистър е влязла жена, която заема мислите му и ги отклонява от Реа. Макар да не признаваше дори пред себе си колко го тревожи близостта между двамата.

— Ами, много са добре. Поканиха ме на чай — призна най-после Алистър.

Данте и Франсис се ухилиха, но Реа се намръщи. Имаше чувството, че Данте се опитва да научи нещо повече за лейди Бес. А със следващите си думи младежът разкри, че Бес се е постарала да му измъкне всички възможни сведения за живота им през изминалите години.

— Имах чувството, че съм пред съда на инквизицията. Лейди Бес умираше от любопитство да научи всичко за вас, капитане — разказа усмихнато Алистър, като по този начин си отмъсти за шегите на капитана по негов адрес. Твърде късно осъзна как звучи всичко това в ушите на Реа и я погледна извинително. Но в очите ѝ се четеше само учтив интерес.

— Сигурен съм, че Ан е слушала с интерес разказите ви за пиратските ни приключения. Сигурно сте ѝ описали подробно как извадихме потъналия холандски кораб, нали? — попита Данте.

— Да, казах ѝ някои неща — отговори смутено Алистър.

— Не вярвам да сте им казали как срещнахте капитана — осведоми се с дяволита усмивка Кърби.

Ала Алистър Марлоу изуми и Кърби, и капитана със следващите си думи:

— Напротив, казах им. Впрочем, лейди Бес много се развесели. С удоволствие чу как забулената ви фигура е изникнала от мрака, а факлите са пращели и съскали в дъжда.

Много малко мъже, опитващи се да направят впечатление на жена, биха се осмелили да признаят неловкото си положение, защото

онази вечер Алистър беше пиян до козирката и преследван от бреговите патрули.

— Сигурен съм, че дамите са проявили съчувствие, като са узнали на каква опасност сте бил изложен — обади се с разбираща усмивка Франсис, която би трябвало да послужи за предупреждение на Алистър.

— Мисля, че стана точно така. Това се отнася особено за Ан. Не бях сигурен дали да им разкажа още някои неща за морските битки или не — отговори Алистър. При всеки друг човек тази загриженост за чувствителността на дамите щеше да изглежда подозрителна — не и при Алистър.

— Но въпреки това го направихте, така ли? — попита Данте.

— Ами да, защото лейди Бес настоя. Тя май харесва кървавите истории — промърмори Алистър и си припомни въодушевено святкащите тъмни очи.

— Останах с впечатлението, че Ан Сийкомб е много чувствителна. По-скоро тиха и затворена, но предполагам, че под меката ѝ повърхност са скрити много качества на лейди Бес — промърмори замислено Данте.

— Такова беше и моето впечатление — съгласи се забързано Алистър. Радваше се, че Данте има добро мнение за момичето. — Тя изглежда много зряла за възрастта си. Е, всъщност тя е на петнадесет и съвсем не е толкова млада — прибави смутено той.

Реа изгледа учудено приятеля си. Едва сега бе проумяла, че Алистър Марлоу проявява сериозен интерес към Ан Сийкомб.

— Значи така, Ан Сийкомб. Наистина е красавица — обади се внезапно Франсис. — Следващия път, когато я посетите, аз ще дойда с вас, Алистър.

Младият мъж го изгледа стъписано, Франсис Доминик беше много представителен, а и щеше да му бъде много трудно да съперничи със син на дук за ръката на една жена.

Франсис забеляза ужаса в очите на Алистър и му дожаля за него.

— Вероятно няма да имаме време за задълбочаване на това познанство, защото скоро ще тръгна обратно за Кемъри. — Той едва не избухна в смях, защото облекчението, изписало се по лицето на младежа, беше повече от явно. — Няма да ми е лесно да се разделя с

вас. Приятелството ви беше чест за мен, Алистър — продължи сърдечно Франсис.

Реа с удоволствие би го цапнала по бузата. Бедният Алистър не разбираше шегичките на брат й.

Алистър изглеждаше засрамен. Той също беше обикнал Франсис Доминик, който изглеждаше много по-възрастен, отколкото беше в действителност.

— На мен също ще ми липсва компанията ви. Надявам се, че ще ни посещавате често.

— Така е, но въпросът е дали вие ще сте още тук — отговори с усмивка Франсис.

Алистър млъкна, сякаш тази мисъл не му беше хрумвала нито веднъж. После усети потиснатост, защото бе започнал да смята Мердрако за свой дом и мисълта, че може би се е застоял твърде дълго и се е възползвал непочтено от поканата, го накара да поруменее от срам.

Реа отгатна мислите му.

— Надявам се, че не възнамерявате да ни напуснете точно сега, когато сме затънали до гуша в работа. Толкова ни помогнахте! Наистина не знам какво щяхме да правим без вас. Едва вчера Данте ми каза колко спокоен се чувства, когато знае, че вие сте тук и надзирате работата вместо него. Той ви има доверие и знае, че ще се погрижите всичко да бъде свършено според желанията му. Естествено не бива да бъдем егоисти и да очакваме от вас да останете тук завинаги. Знаем, че възнамерявате да си купите имот и не се осмелявам дори да мисля, че бих могла да ви отклоня от това намерение. Но докато не намерите нещо подходящо, най-добре е да останете при нас. Разбира се, само докато се наложи да ни напуснете — заключи тъжно Реа, избягвайки погледа и на Данте, и на Франсис.

— О, не се безпокойте, никога няма да ви изоставя! Особено ако мога да ви бъда в помощ — увери я Алистър и камък падна от сърцето му. Той бе получил открита и сърдечна покана да остане, докато сам не пожелае да си отиде, и да се чувства като член на семейството. Капитанът очевидно беше съгласен със съпругата си. Той дори се усмихваше.

Данте Лейтън наблюдаваше учудено жена си. Отдавна знаеше, че тя притежава необикновен чар, но не беше осъзнал прикритостта й.

Едва тази умела маневра, на която никой не можеше да устои, го накара да я проумее. Джентълменът Алистър просто нямаше шанс срещу нея.

— О, за малко щях да забравя — обади се виновно Алистър. — Когато излязох от Сийуик, някой ми даде тази бележка за вас. Много съжалявам, че се сетих едва сега — прибави извинително той.

Без да трепне, Данте взе листчето и го скри в джоба си. Дори не хвърли поглед към съдържанието му. Любопитството на присъстващите остана незадоволено.

Късно вечерта Реа все още мислеше за бъдещето на Алистър Марлоу, седнала пред огледалото с четка за коса в ръка. На малката масичка от розово дърво, която беше преживяла невредима пренасянето от Кемъри, бяха подредени порцеланови и кристални флакони с прекрасни парфюми, сребърна кутийка за бижута и сребърен гребен, комплект с четката, с която разресваше косите си. Ароматизирана лампа изпълваше помещението с уханье на рози и орлов нокът.

Докато четкаше дългите златни къдрици, Реа тананикаше мелодията на играчката часовник, която заемаше почти цялата масичка. Тя видя Данте в огледалото и му се усмихна. Той свали ризата си и разкърши уморените мускули.

— Трябва да се погрижим Алистър и Ан Сийкомб да станат нещо повече от добри познати — заговори Реа. — Това ще бъде чудесна възможност Алистър да остане завинаги в Девъншир. Ще ми липсва много, ако си отиде и заживее в Йорк или някъде още по-далеч.

— Има хора, които считат Девъншир за негостоприемен — отговори Данте.

Той седна на края на леглото и се зае да си събува обувките. При това не изпускаше от очи Реа, която бе станала и оправяше завивките на бебето. Малкият протягаше ръчички към нея, бърбеше нещо на детския си език и я гледаше с големите си очи.

— Не мога да повярвам колко бързо расте. Имам чувството, че всеки ден пораства с един или два сантиметра — засмя се майката и целуна малките ръчички.

Тя се отдалечи от люлката и спря за миг пред камината, за да се стопли. Данте различаваше контурите на тялото ѝ под тънката нощница. Погледът му обходи женствените бедра, тънката талия и меките хълмчета на гърдите ѝ. В слабините му пламна огън, който можеше да бъде охладен само с бавно, чувствено изследване на най-интимните части от ухаещото ѝ тяло. Вече го познаваше по-добре от своето.

Изражението на лицето му го издаде, защото когато Реа се обърна и срещна погледа му, лицето ѝ пламна. Но не се отстрани. Пристъпи към Данте и той свали нощницата от раменете ѝ.

Мъжът не можеше да откъсне очи от прекрасното младо тяло. То никога не му беше изглеждало толкова замайващо красиво, като в този момент, изложило на показ всичките си женски тайни, естествено и напълно отдадено.

— Толкова си прекрасна — прошепна дрезгаво Данте и протегна ръце, за да я привлече към себе си. Устните му замилваха нейните с безкрайна нежност.

Рео обви ръце около тила му и се притисна до мускулестите мъжки гърди. Ръцете му се плъзнаха по гръбнака ѝ и тя усети пробуждащата се страст. Данте я притисна до хълбоците си, помилва твърдото ѝ задниче и желанието му стана неудържимо.

Той вдигна Реа и я положи на леглото. Тя потъна в меките възглавници и копринените завивки. Данте набързо се освободи от дрехите си и полегна до нея; тялото му я покри, той зарови лице в златните ѝ къдрици и вдъхна дълбоко аромата на кожата ѝ.

— Мое малко райско цвете — прошепна задавено той, — толкова те обичам.

Рео притисна главата му до гърдите си и усети как устните му се впиха в твърдите им връхчета. Горещото му желание се предаде и на нея и тя му се отдаде с цялото си сърце и душа. Данте беше част от нея и тя знаеше, че не може да съществува без него.

Огънят на всепоглъщащата страст я остави слаба, но доволна и тя скоро заспа. Ала когато усети как леглото се раздвижи под тежестта на Данте, се стресна и изплашено отвори очи. Мъжът ѝ седеше на края на леглото, напълно облечен.

— Данте? — прошепна сънено Реа. — Какво става? Да не е нещо с Кит? — Синът ѝ беше първото, за което помисли.

— Не, всичко е наред. Само че аз трябва да изляза — отговори спокойно Данте. — Не исках да се събудиш и да установиш, че съм тръгнал, без да ти кажа и дума. Няма да се бавя — заключи той и я целуна по челото.

— Но защо? Къде отиваш? — прошепна разтревожено Реа. — Свързано е с бележката, която ти предаде Алистър, нали?

— Не мога да ти кажа. Въпреки това те моля да ми имаш доверие — отговори тихо той и помилва топлите ѝ рамене.

Рea мълчеше. В мрака Данте не виждаше лицето ѝ, но намери устните ѝ и нежно я целуна.

— Вярвай ми, Реа. Знаеш, че можеш. Никога не бих сторил нещо, което да те нарани.

Рea обгърна с ръце врата му, сякаш искаше да го задържи.

— Вярвам ти, Данте. Правя го, но се тревожа. Става въпрос за контрабандистите, нали? Непременно ли трябва да излезеш? Не е ли по-добре да оставиш нещата, както са? — помоли едва чуто тя.

Ала Данте поклати глава, свали ръцете ѝ от тила си и целуна дланите.

— А сега спи и ме сънувай, малко райско цвете.

Рea чу стъпките му по коридора и скоро всичко утихна. Тя скръсти ръце на гърдите си и зашепна като в транс:

— Да те сънувам? Та нали именно там е проблемът. Не правя нищо друго, освен да те сънувам — даже когато съм будна.

Тя отметна завивката и стана от леглото. Върху големия сандък в долния му край бе оставен дълъг шал, тя го взе и се загърна. После седна в големия люлеец се стол пред камината и се приготви да чака, докато съпругът ѝ се прибере жив и здрав.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Вашият осведомител си ляга късно — промърмори Данте Лейтън и пренесе тежестта на тялото си върху десния крак, защото левият беше изтръпнал.

— Може да си го позволи — отговори сър Морган Лойд. Гласът му звучеше приглушено. Той разтвори внимателно клонките на живия плет от чемшир, зад който се бяха скрили, и погледна мъжа, който беше застанал до коня си под ниско увисналите клони на прастария дъб и чакаше.

— Кое ви прави толкова сигурен, че срещата ще се състои тази нощ?

— Самият аз се погрижих за това, като заложих добра стръв. Правил съм подобни опити и с вас, но вие никога не бяхте достатъчно гладен, за да захапете въдицата — обясни сухо сър Морган.

— А може би не съм бил достатъчно алчен? — отбеляза също така тихо Данте.

— Може би. Разпространих слуха, че вдругиден ще бъда в Бристол и...

— Това случайно се оказа първата безлунна нощ. А кой ще поеме командата по време на отсъствието ви?

— Разбира се, лейтенант Хендли. През изминалите седмици често му поверявах ръководството. Той се справяше отлично със задачите си. Е, не успя да залови нито един контрабандист, но конфискува голяма каруца с бъчви бренди и топове копринено кадифе. Той и хората му намерили товара в изоставена селска хижа, а земята, на която е разположена, принадлежи на Лейтънови. Положението ви е лошо, капитане — завърши сър Морган, но в гласа му нямаше угриженост.

— А кадифето не беше ли случайно черно? — ухили се в мрака Данте.

— Слава богу, че не е нужно да се занимаваме и с Берти Макей — отговори след кратко мълчание сър Морган. Той също помнеше

глупавите предпочитания на суетния контрабандист.

Данте облегна глава на дървото и вдигна поглед към бледото сребро на луната.

— Не е ли ирония на съдбата, че ние двамата стоим тук и чакаме да изобличим един предател, завързал връзки с контрабандистите? Все пак аз съм бивш контрабандист и някога бяхме врагове.

— И аз смятам, че това е ирония на съдбата.

— В миналото плащах добре за подобни сведения, капитане — призна открито Данте.

— Знам, но никога не сте участвали в убийството на кралски офицер, все едно колко ви е досаждал той. Не сте в състояние да извършите подобно нещо. Иначе мен отдавна нямаше да ме има.

Данте замълча за момент.

— Поехте голям риск, като ми се доверихте. Доколкото разбирам, много малко хора са посветени в плановете ви. Ако сте се излъгали в мен, тази нощ може да завърши трагично.

— Преди минута споменахте думата ирония. Странно е, лорд Джакоби, но вие сте единственият човек, на когото имам истинско доверие. Отчасти и защото знам как постъпиха контрабандистите с Мердрако. Мога да си представя, че и вие като мен сте твърдо решен да ги заловите. Но както казах и преди — опознах ви като свой противник, а понякога се случва така, че човек уважава повече врага, отколкото приятеля си. Без колебание бих се обърнал с гръб към вас, а има много малко хора, с които бих постъпил така. Защо, мислите, излязох толкова спокойно от кръчмата в онази нощ, когато пихме ром в Чарлзтаун? Знаех, че ако ме заплашва опасност от страна на някой болен от скорбут контрабандист, вие ще ме предупредите.

Признанието му слиса Данте Лейтън като нищо друго преди това.

— Това е чест за мен — отговори тихо той.

— Значи нямате нищо против, ако ви говоря на име? След известно време титлите стават досадни.

— Всъщност, ако вие не бяхте предложили това, щях да го сторя аз. — Данте се усмихна и сър Морган отговори на усмивката му.

Ала двамата скоро станаха сериозни, защото в нощната тишина отекна тропот на копита. Взряха се през клонките на живия плет и след малко станаха свидетели на оживен разговор между двама мъже.

Единият беше Джак Шелби. Данте и сър Морган го бяха проследили от Мерли. Вторият беше лейтенант Хендли, човекът, чиято поява очакваше сър Морган. И наистина, той щеше да се изненада, ако не станеше така. Дватама мъже скоро започнаха да спорят, без да си дават труд да говорят тихо.

— ... и нито стотинка повече!

— ... или няма да получиш сведенията!

— Предупреждавам те! Не ме заплашвай, или...

— По-скоро адът ще замръзне, отколкото да се дам в ръцете ви, мистър Шелби — подчерта обръщението лейтенантът и изненада двамата подслушвачи. Те не очакваха подобна смелост от дребния негодник.

— Един ден, приятелче... Само почакай... — В гласа на Джак Шелби звучеше неприкрита заплаха. Чу се звън на монети и контрабандистът хвърли в протегнатата ръка на военния натъпкана кожена торбичка. — Това никак няма да му хареса.

— Не е мой проблем. Бристол... Четвъртък вечер... а къде да разположа патрулите? — това беше всичко, което успяха да чуят Данте и сър Морган.

Данте усети как косите на тила му се изправят от ужас, когато Джак Шелби се изсмя гръмогласно и лейтенантът отстъпи крачка назад. После прозвуча думата, от която го побиха тръпки:

— Дрегънс Коув.

Той чу тихия стон на сър Морган и разбра, че капитанът гореше от желание да отмъсти на Джак Шелби и контрабандистите, които бяха подмамили „Хиндрънс“ да влезе в опасния залив и бяха убили брат му.

— Ти си полудял! Защо точно там?... Струва ми се прекалено опасно.

— Какво те е грижа? Нали си получи кръвния данък? И внимавай! Ножът ми е готов. Имам си основания да сляза на сушата именно в Дрегънс Коув — изръмжа Джак Шелби.

Настъпи мълчание. След малко отново се чу звън на монети, последван от дрезгав смях.

— Господи, брои ги! Е, да, човек не бива да се доверява никому, ако иска да живее дълго.

Внезапно лейтенантът се завъртя на петите си и изчезна зад дърветата. Чу се конски тропот и след малко отново се възцари

тишина.

— Ама че глупак! — изплю се Джак Шелби. — Ако зависеше от мен, отдавна да съм му видял сметката. Обаче тази нощ имам чувството, че високоблагородната курва има нужда от компания. Особено след като видя каква красива малка жена си е довел любовникът ѝ — продължи високо той. — Време е да ѝ дам урок. Онзи трябва да узнае, че съм имал и нея. Може пък все още да я харесва — продължавайки да си мърмори нещо под носа, Джак Шелби изчезна между дърветата, без да подозира, че някой го е подслушвал.

— Много добре. Намерих предателя. Скоро ще заловим и контрабандистите — отбеляза хладно сър Морган. — Накрая ще хвана и истинския водач на бандата. Не вярвам, че ония типове ще мълчат, когато ги заплаша с бесилка.

— Имате ли представа кой би могъл да бъде? — попита небрежно Данте, защото мислите му бяха другаде.

— Да, но ми липсват доказателства — призна сър Морган. — Кажете, какво знаете за сър Джейкъб Уеър?

Данте едва не избухна в смях.

— Джейкъб? Нима сериозно смятате, че той е водач на банда контрабандисти? Мисля, че намерихте вашия човек, и той е Джак Шелби.

— Значи познавате добре сър Джейкъб?

— Дори отлично. Освен това той е твърде стар, за да броди из околността и да крие контрабандни стоки.

— Водачът на „Синовете на сатаната“ не цапа ръцете си. Открих, че сър Джейкъб е много добре финансово, а много от съседите му са изгубили голяма част от парите си. Доходът му ми изглежда твърде висок и оправдава по-нататъшните разследвания. И доколкото знам, той е дядо на лейди Бес Сийкомб и на него се дължи развалянето на годежа ви. Вероятно не сте особено добре настроен към него. Сигурно сте го удостоили с няколко любезни думи и той е пожелал да ви отмъсти, като е заповядал на контрабандистите да опустошат Мердрако. — Сър Морган млъкна и смаяно погледна приятеля си, който се тресеше от смях.

— Ще ви издам една тайна — започна Данте. — През последните петнадесет години сър Джейкъб беше мой доверен човек. Без неуморната му помощ и без вярата му в мен сега нямаше да съм

господар на земите си и на семейното наследство. Макар че хората тук мислят другояче, аз ви уверявам, че през последните години сър Джейкъб действаше в моя полза и непрекъснато ме осведомяваше как стоят нещата. Местните хора трябваше да вярват, че двамата не сме в добри отношения. Повярвайте ми, сър Джейкъб не е човекът, когото търсите — заключи уверено Данте.

— Благодаря ви. Това ще ми помогне да продължа по-нататък. Аз, разбира се, ще запазя тайната ви — усмихна се сър Морган. — Значи ще се видим вдругиден? — Двамата тръгнаха към конете си.

— Естествено — отговори Данте.

— Не съм и очаквал друго.

— Как ще арестувате лейтенанта? — попита Данте.

— Ще го кача на един кораб. Доколкото знам, не може да плува. А аз ще взема група войници, на които имам пълно доверие, и ще изчакам контрабандистите да слязат на сушата. Друг кораб ще заеме позиция пред входа на залива. Ако се опитат да избягат, ще ги залови.

— Постарайте се да обясните на капитана, че не бива да влиза в залива — напомни му настойчиво Данте.

— Ще му заповядам да чака в открито море, все едно какво ще се случи — обеща сър Морган.

Двамата се качиха на конете си и потеглиха бавно към междуселския път. След известно време сър Морган забеляза мълчанието на Данте и попита:

— Нещо не е наред ли?

— Размишлявах над последните думи на Джак Шелби. Доколкото разбрах, се кани да посети някаква високопоставена дама. Струва ми се, че говореше за Бес Сийкомб. А се съмнявам, че тя го очаква.

Думите на Данте бяха същински шок за сър Морган.

— Бес Сийкомб и Джак Шелби? — промърмори невярващо той.

— Това не е връзка, която Бес цени извънредно много. Мисля, че тя просто не е имала друг избор, освен да предостави конете си на разположение на бандата и да им позволи да складират стоките в Сийуик Мейнър — обясни забързано Данте и подкара коня си към тресавището, за да намери пътеката за имението на Бес. Само преди минути бе видял самотен ездач да препуска в тази посока, макар че не го спомена пред сър Морган.

— Предупредих я — отбеляза хладно сър Морган и го последва.
— Недвусмислено ѝ заявих, че очаквам сведения от всеки, който знае нещо за бандата.

— Бес прави само това, което тя смята за правилно. Главата ѝ е дебела, а и не е много добре финансово, макар че не го признава пред никого, дори пред дядо си, който без колебание ще ѝ се притече на помощ.

— Направи ми впечатление, че Сийуик Мейнър е много западнал — промълви сър Морган.

— Доколкото познавам Бес, тя е отблъснала високомерно опитите на Джак Шелби да се сближи с нея. А той не прощава лесно — промърмори загрижено Данте.

Скоро на хълма в далечината се появи самотна къща. Когато влязоха в двора, всичко изглеждаше спокойно.

— Най-добре почакайте тук — помоли Данте. — Ако Джак Шелби е вътре, по-добре да не ни вижда заедно. Ако ви заподозре, може да се откаже от замисленото за вдругиден. Вероятно ви счита за глупак като повечето кралски хора. Нека продължи да вярва в това — обясни Данте, когато спряха в сянката на дърветата.

— Щом смятате така — съгласи се сър Морган. — Но ако не се върнете до четвърт час или ако чуя нещо необичайно, без колебания ще вляза вътре. — Той не можеше да се крие, ако приятелят му попаднеше в сериозна опасност.

Данте се промъкна до къщата, възползвайки се от нощните сенки, взирайки се внимателно в мрака. До една от пристройките стоеше кон. Данте се прокрадна до него и го потупа по задницата. Конят беше целият в пот.

Прозорците край входната врата бяха тъмни. В къщата нямаше нито една запалена светлина.

Предната врата беше заключена. Данте заобиколи къщата, прекоси малката градина за зеленчуци и подправки и разбра как контрабандистът се е промъкнал вътре: кухненската врата беше изтръгната от пантите и зееше отворена.

Той тръгна по тъмния коридор, когато внезапно чу женски писък. Последва го дрезгав мъжки смях. Данте се втурна като луд по стълбата и видя Ан Сийкомб да излиза от стаята си, въоръжена с тежък ръжен.

Когато забеляза Данте, тя се сви до стената и затрепери с цялото си тяло. Мъжът ѝ махна с ръка да се прибере.

Вратата към спалнята на Бес зееше отворена и когато Данте се приближи на пръсти, чу стона на Джак Шелби. Данте достигна вратата тъкмо в мига, когато лейди Бес с все сила захапа пръста на нападателя си.

Джак Шелби освободи без усилие ръката си и с едно дръпване раздра нощницата на Бес. Жената беше като замаяна. Не можеше да повярва, че кошмарът се повтаря. Може би трябваше да си припомни, че си бе желала някой да дойде и да отмъсти на Джак Шелби. Ако беше отворила очи, щеше да види, че желанието ѝ се сбъдва. Хладният глас на Данте Лейтън стресна до смърт и двамата. Джак Шелби скочи като ужилен. Мъжът срещу него стоеше неподвижен със запънат пистолет в ръка.

— Ти! — изхъхри контрабандистът и жълтите му очи засвяткаха като на дива котка.

— Най-добре е да изчезнеш отгук, преди да съм забил някой куршум в проклетия ти череп — проговори толкова спокойно Данте, че Джак Шелби имаше нужда от известно време, за да осъзнае смисъла на думите му. Понечи да отговори с някоя дързост, но погледът на светлосивите очи го накара да се вразуми. И ядната забележка, и нападението, което възнамеряваше да предприеме, щяха да бъдат излишни. В сивите очи беше изписана смъртта — неговата смърт. Той разбра това, както през нощта в „Бишъпс Грейв Ин“ бе разбрал, че врагът му без колебание ще натисне спусъка.

— Разбирам. Тази нощ и пистолетът, и жената са твои, милорд. Но ще има още много нощи, и все някой път ще се срещнем. Тогава ще ми достави голямо удоволствие да те наредя така, че да ме молиш да сложа край на живота ти. Ще пициш и ще просиш милост, а аз ще ти се смея в лицето — изсъска Джак Шелби. — Следващия път късметът няма да е на твоя страна. После ще посетя и красивата ти малка жена. Тя ще бъде ужасяващо самотна, когато легнеш в студения си гроб. Май и сега е самотна, особено като разбере, че си си намерил друга. Много ми е интересно какво ще каже, като научи, че тази нощ си бил тук — ухили се Джак и се обърна към Бес: — Аз ще се върна, Беси, и ще продължа урока. Още не съм приключил с теб. — И той изгледа жадно голото ѝ тяло.

— Не минавай оттам — обади се Данте, когато контрабандистът се запъти към вратата.

— Какво?

— В стаята е ужасно задушно. Защо не отвориш прозореца? — предложи усмихнато Данте и Джак Шелби се смути. — И не е нужно да се трудиш да го затваряш отново, когато излезеш — прибави любезно той.

Дива омраза проблесна в очите на контрабандиста. Той измърмори някакво проклятие и тръгна към прозореца. Отвори го и се покачи на перваза. Като погледна навън, видя, че се намира по-високо, отколкото му се искаше, но пистолетът не му оставяше друг избор. Погледна надолу и скочи.

Чу се тъп удар, после шум от търкаляне и накрая Джак Шелби се приземи на същото място, където беше паднал и преди.

Данте изтича до прозореца и се вгледа в мрака. След малко видя самотен ездач да се отдалечава в галоп от къщата. Той се усмихна мрачно, затвори прозореца и дръпна тежките завеси. В този миг Бес избухна в луд смях и Данте стреснато се извърна.

Черната ѝ коса беше нападала по раменете и я покриваше чак до бедрата. Тялото ѝ се тресеше от смях.

— Всичко е наред, Бес. Никой няма да те докосне — проговори топло Данте. Нежността в гласа му предизвика срыв. Бес скри лице в ръцете си и се разрида.

Данте приседна до нея и я прегърна. Ръцете му милваха косата ѝ, сълзите ѝ намокриха палтото му.

В този момент в стаята влезе сър Морган. Очите му широко се отвориха, когато видя как Данте е прегърнал голата лейди Сийкомб, чиято бледа кожа създаваше ярък контраст с черната като нощ коса.

— Моля за извинение — проговори студено той, мислейки за лейди Реа Клер.

Данте вдигна поглед и когато сър Морган се взря в сивите му очи, откри там само съчувствие и тревога, не плътско желание. Офицерът проумя, че е преценил неправилно ситуацията, огледа се и забеляза разкъсаната нощница. От устата му се изтръгна проклятие.

— Нали не е... — гласът му пресекна.

— Тя има пристъп на истерия. Трепери от страх, но ей сега ще се разтрепери от студ. Най-добре е да я завием — предложи Данте.

— Той ме заплашва, откакто отказах да му давам конете си. Хари ще се обърне в гроба, ако знае как контрабандистите се отнасят с любимците му — проговори с тракащи зъби Бес, когато сър Морган внимателно я зави с одеялото. — Не исках да им помагам, но ми трябваха пари. Нали трябва да издържам семейството си. Какво да правя? Не мога да оставя децата си да гладуват! — Тя погледна сър Морган, който я наблюдаваше съчувствено, и протегна умоляващо ръка.

Данте отиде до прозореца и издърпа завесите. Навън постепенно се разсъмваше. Нощните сенки избледняваха. Денят настъпваше, но Данте не усещаше облекчение. Питаше се каква ще е следващата стъпка на Джак Шелби и какво ли щеше да се случи, ако не успееш да го заловят.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Есма Семпълз не беше страхливка. Тя се отбраняваше до последно, преди да умре. На следващата сутрин двама работници от Мерли намериха трупа ѝ на тясната пътека през тресавището, която водеше към Мердрако.

По ирония на съдбата един от тези двама мъже беше човекът, който преди петнадесет години — тогава беше още момче — намери на същото място убитата Лети Шелби. Всеки път, когато прекосяваше тресавището, той си припомняше ужасяващото откритие, което бе направил по време на лов за зайци.

Той познаваше Лети Шелби, познаваше и вдовицата на Тед Семпълз, който бе безследно изчезнал в тресавището и никой не знаеше какво е станало с него.

Беше твърде разбираемо, че уплашеният селянин веднага си припомни кой бе заподозрян на времето в убийството на Лети Шелби. След петнадесетгодишно отсъствие маркиз Джакоби се бе върнал в родното си Мердрако. А през изминалите години не бяха ставали такива убийства.

Реа Клер, облечена в розова брокатена рокля с бял корсаж, закупена от Данте в Лондон, и с брошката, подарена ѝ от екипажа на „Морския дракон“, изглеждаше красива също като цветята, които подреждаше във вазата, поставена на ниска масичка в голямата зала.

— О, колко са прекрасни, милейди! — възхити се Бетси, разглеждайки жълтите камбанки. — Даже Саундърс щеше да ги хареса — прибави тя, припомнила си главния градинар на Кемъри. — А ти как мислиш, лорд Кит? — попита прислужничката и весело залюля бебето, което държеше в ръцете си.

Майката на малкия лорд се усмихна.

— Е, като за начало това е достатъчно — каза Реа, след като бе разпределила вазите в помещението. — Вземи останалите цветя и ги

сложи в твоята стая, Бетси. Аз ще взема Кит.

— О, благодаря ви, милейди! — извика Бетси и подаде усмихнатото бебе на майка му. После взе букета и тихо продължи: — Милейди?

— Какво има? — Реа засмяно вдигна очи. Малките пръстчета на Кит стискаха с учудваща сила палеца ѝ.

— Искях само да ви кажа... Ами, всички ние много се радваме, че дойдохме с вас в Мердрако. Прекрасно е да се живее край морето. Макар че тази къща не може да се сравнява с Кемъри, тук е много хубаво. А един ден ще се преместим в голямата къща, която е същински палат. Просто исках да ви благодаря, че ни взехте със себе си в Мердрако. Всички ние се гордеем, че работим за вас и Негово Благородие — обясни усърдно Бетси. — Радваме се, че се омъжихте за него, а не за граф Рендейл.

— Много ти благодаря, Бетси — обади се дълбок мъжки глас и стресна двете млади жени.

Като се обърнаха, видяха застаналия на стълбата Данте Лейтън. Сърцето на Бетси се блъскаше като лудо в гърдите ѝ. Лордът беше толкова красив с кестенявите си къдрици, сресани назад, за да откриват загорялото от слънцето лице, и с бледосивите очи, втречени в нея. Облечен в елегантен син сюртук и бежови панталони, с безупречно завързана връзка, той беше мечта за всяко момиче.

— О, милорд! — изписка развълнувано Бетси, уплашена от недискретността си. Тя се поклони набързо и избяга от залата.

— Значи аз съм по-добра партия от граф Рендейл? Е, мисля, че това е един от най-прекрасните комплименти, които съм получавал — ухили се Данте и помилва сина си. — Много рано сте станали.

— Скоро ще дойде лято, а имаме толкова работа, за да се подготвим за зимата — отговори Реа. За миг ѝ стана неприятно, като си представи как бурите ще вият около Мердрако и ще го отрежат от останалия свят. Но като се огледа в комфортната ловна къща, тя разбра, че времето няма значение. Тук беше домът ѝ. Тя беше със семейството си и всички заедно щяха да преживеят зимните бури.

Както става само с хората, които се обичат, Данте отгатна мислите ѝ и каза:

— Значи няма да ти бъде трудно да живееш с мен тук, далеч от всички, през дългите зимни месеци?

— Не, ако всяка нощ е като миналата — отговори Реа и страните ѝ поруменияха. — Е, поне като по-голямата ѝ част — прибави тя, защото бе прекарала няколко неприятни часа в неудобния стол пред камината, докато бе чакала Данте. Стъпките му прозвучаха по стълбата едва на разсъмване.

Данте улови един от дългите златни кичури, които падаха по раменете ѝ, и нежно целуна слепоочието ѝ.

— Няма да трае дълго, Реа. Скоро всичко ще мине и ние ще заживеем в Мердрако, както съм мечтал. Още две нощи и сенките ще се разсеят. Семейството ни ще бъде щастливо в Мердрако. Кълна ти се, нашите деца ще имат много по-добър живот от моя. Не искам нищо друго, освен децата ни да са щастливи, както си била ти в Кемъри — завърши тихо той и пръстите му помилваха тила ѝ.

Двамата се погледнаха дълбоко в очите, синът им се надигна в ръцете на майка си и те усетиха ново чувство на общност, което още повече задълбочи любовта им.

Ала омаята на мига бе разрушена, когато Кони и Робин затрополиха по стълбата. Очите им искряха възбудено. Всеки ден им носеше нови приключения.

— Гладен съм! — изрева Кони и прескочи последното стъпало.

Робин се спусна с главата надолу по парапета.

— Желая ви добро утро — посрещна ги с твърд глас Реа.

— А на всички вас още по-добро! — провикна се в отговор Кони, имитирайки бившия кормчия на „Морския дракон“. — Много ми се иска да разбера какво прави мистър Фитсимънс.

— Вероятно нещо непочтено — отговори Кърби, който тъкмо влизаше от кухнята със сребърна кана в ръка. Поставете я грижливо до другите кани с различна форма и големина.

Кони и Робин, привлечени от уханието на закуската, хукнаха към масата. Имаше прясно опечен хляб, топъл сладкиш, току-що изваден от фурната, бисквити, мармалад, пача и консервирано месо, бита сметана за кафето и подсладено какао.

Ароматът бързо се разпространи по цялата къща и скоро Франсис се появи на стълбата, учтиво прикривайки прозявката си. По вида му личеше, че се е облякъл набързо.

— Постепенно започвам да разбирам защо моряците са толкова силни. Кълна се, че никога не съм се хранил с такъв апетит, още

откакто бях на възрастта на Робин. Сигурно се дължи на морския въздух. — Той кимна на всеки от присъстващите, спря пред племенника си и с усмивка погъделичка петичката му. Бебето изгука развеселено.

— Добро утро! — провикна се откъм стълбата Алистър Марлоу с грейнало в усмивка красиво лице. — Отсега личи, че денят ще бъде великолепен. Ще ми се да пообиколя околните имения. Не е лошо да посетя и сър Джейкъб. Убеден съм, че той ще ми даде добър съвет как да си избира добър имот. — Той бе решил да уведоми всички за намеренията си.

— Радвам се да чуя това — усмихна се Данте. — Надявах се да се заселите близо до нас. С удоволствие ще ви помогна, защото през последните години изкупих повечето земи наоколо — продължи той с извинителен поглед.

— Сигурен ли сте, че наистина искате да останете в тази дива местност? — попита със сериозно изражение Франсис.

Реа познаваше много добре брат си и нямаше доверие на този израз. Но бедният Алистър всеки път се хващаше на въдицата.

— Случайно чух, че се продава прекрасен имот в близост до Бъкингамшир — предложи младият лорд. — Не е ли по-добре първо да го посетим заедно, а после да вземете окончателно решение дали ще останете в Девъншир или не. За мен ще бъде чест да ви покажа красивата местност.

— Това е много великодушно предложение, но аз не бих искал да жертвам толкова много от времето си за мен, Франсис — отговори учтиво Алистър.

— О, това не е нищо. Ще поживеем в Уинтърхол и ще се огледаме. Сигурен съм, че сър Джереми и Каролайн много ще се радват да ни видят.

Алистър Марлоу се стъписа за миг, после двамата с Франсис избухнаха в смях. Седнаха на масата, продължавайки да се смеят. Но преди и останалите да насядат, на вратата се почука.

— Кой, за бога, идва по това време? — учуди се Франсис, недоволен от мисълта, че кафето му ще изстине.

Ала всички, дори двете момчета, забравиха глада си, като видяха как слугата въведе трима джентълмени с мрачни лица.

Сър Морган понечи да заговори, когато застаналият до него мъж, облечен в синя коприна, излезе напред.

— Изисквам незабавно да арестувате този убиец — изсъска той с втрещен в Данте поглед.

Би било преувеличено да се каже, че след думите на сър Майлс Сандбърн се е възцарила мъртвешка тишина, но вестта завари неподготвени всички присъстващи, особено човека, който беше набеден в това ужасно дело и който трябваше да бъде арестуван — самия Данте Лейтън.

— Не чухте ли какво казах, капитане? — Гласът на сър Майлс прозвуча заповеднически. От вниманието му не убягна нито една подробност от уютно обзаведената зала — и наредената за закуска маса, и веселото настроение, което бе нарушил с влизането си.

— Да, чух ви. Но ще си съставя собствена преценка за случилото се — отговори невъзмутимо сър Морган. Лицето му беше бледо. Не посмя да срещне погледа на двете виолетови очи, които някога му се усмихваха с искрена радост.

— Какво означава това, капитане? Тази къща е моя и няма да допусна да ме обвинявате под собствения ми покрив. Този мъж се осмели да нахлуе тук неканен. Той пристъпи земя на семейство Лейтън, въпреки че бе изрично предупреден — проговори студено Данте и презрителният му поглед шибна като с камшик сър Майлс. — Моля, обяснете какво означава това.

— Станало е убийство — отговори сър Морган и посочи третия човек. — Тази сутрин Есма Семпълз, снахата на мистър Ласкомб, е намерена удушена в тресавището. За последен път са я видели снощи в Мерли. Както изглежда, тя е имала уговорена среща, която е завършила със смъртта ѝ.

Данте Лейтън присви очи.

— И защо именно аз съм заподозреният? Не, почакайте да отгатна — изсмя се той и вдигна ръка. — Жената е намерена на същото място, на което преди петнадесет години намериха Лети Шелби. Може би двете убийства имат и други общи черти. И тъй като ме заподозряха в първото убийство, сега пак аз съм виновният. Правилно ли отгатнах?

— Ти си единственият, който е под подозрение — поправи го сър Майлс.

— Това е абсолютно безсрамие. Как се осмелявате да влезете в дома ми и да обвините съпруга ми в убийство? — проговори възмутено Реа и очите ѝ засвяткаха от гняв.

Сър Морган сведе поглед, неспособен да я погледне в очите.

— Много съжалявам, лейди Реа Клер, но трябва да изпълня дълга си, независимо от обстоятелствата.

— Дори когато става въпрос за лъжи? О, сър Морган, как можах толкова да се излъжа във вас? Вие не сте приятел на семейството ни. Никога не сте бил такъв — една сълза опари бузата ѝ.

— Моля те, Реа, недей! — Данте не можеше да ѝ обясни нищо. Трябваше да мълчи, за да не изложи на опасност тайния си сговор със сър Морган. Припомни си последната нощ и осъзна пред каква дилема е поставен приятелят му. Лорд Джакоби имаше алиби, но не можеше да каже нищо, за да не издаде плановете им.

— Мога да разбера защо сте тук, сър Морган — заговори овладяно Данте. — Уважавам чувството ви за дълг. Но не разбирам защо и вие сте тук, сър Майлс. Може би бяхте любопитен да разгледате отвътре ловната къща?

Докато слушаше надменния отговор на сър Майлс, по лицето на сър Морган се изписа неловкост.

— Случайно имам пълното право да вляза тук. Даже повече от сър Морган, защото той може и да има известни пълномощия, но аз съм местният съдия. И като такъв съм упълномощен да арестувам всеки, който е заподозрян в престъпление.

— И какво доказателство имате, че аз съм убил тази жена?

— За съдията е достатъчно, че преди петнадесет години е станало същото убийство. Тогава те заподозряха, защото часовникът ти бе намерен в ръката на убитата. Връщаш се след петнадесет години и ето, че се случва същото, на същото място, при същите обстоятелства. — В гласа на сър Майлс звучеше тържествуващо обвинение.

— Това е нечувано! — избухна Алистър.

Ала сър Майлс невъзмутимо продължи:

— Сигурен съм, че за всеки съдия ще бъде трудно да повярва, че убиецът е търпял цели петнадесет години, преди да извърши второ убийство, за да обвини теб — ухили се той. Поднесени по този начин,

аргументите му щяха да убедят съдията и съдебните заседатели, защото Данте Лейтън беше непознат за тях.

Сам Ласкомб нервно пристъпваше от крак на крак.

— Не знам дали това е истината — проговори най-сетне той и сър Майлс го изгледа смаяно. — Доколкото разбирам, изгледите на Негово Благородие не са добри. Наистина е странно, че толкова скоро след завръщането му е извършено убийство. Обаче... — Той спря, защото не знаеше как да продължи.

— Какво обаче? — настоя сър Майлс, скривайки с мъка нетърпението си. Той извади часовника си и въздъхна.

— Ами, тя беше моя снаха. Омъжена за починалия брат на жена ми. Двамата с Дора мислим, че контрабандистите са убили и двамата. Това е.

— Каква глупост! — избухна сър Майлс. — Защо контрабандистите ще убият жена от селото? Какво ви плати лорд Джакоби за опита да го прикриете? Ако дадете лъжлива клетва, ще се погрижа да увиснете заедно с него на бесилката — за заблуждаване на правосъдието — заплаши той и стреснатият Сам Ласкомб замлъкна.

— Моля ви, оставете човека да довърши — намеси се сър Морган.

— Ние с Дора смятаме, че хората, които убиха брат й, са премахнали и Есма — започна окуражено Сам Ласкомб. — Тя знаеше доста неща за контрабандистите. Вижте, Тед заплаши, че ще излезе от занаята и скоро след това изчезна в блатото. Е, смятам, че бандата се е уплашила, че Есма ще им създаде неприятности. Тед може би й е казал всичко. А тя беше в състояние да ги изобличи, защото убиха мъжа й и я оставиха сама с децата. Май ще се наложи да вземем малките в „Бишъпс Ин“ — промърмори той, свел очи към възлестите си ръце. — Когато вчера се отби при мен с момчето на път за Уестли Ебът, дори за миг не помислих, че за последен път я виждам жива.

— Предполагам, че Лети Шелби също е знаела много за контрабандистите, нали? — изсъска презрително сър Майлс и побърза да отхвърли версията на Сам. — Историята ви е абсурдна. Много добре знаем кой е убил Есма Семпълз и това е Данте Лейтън. Преди петнадесет години извърши убийство и сега го повтори. Но ще се погрижа тази път да увисне на въжето — закле се със святкащи от гняв очи сър Майлс.

— Не, сър Майлс, Данте не е убиецът на Лети Шелби — извика нечий глас откъм отворената врата. — През онази нощ преди петнадесет години той беше с мен. В моето легло. Напусна ме едва на следващата сутрин. Той не е убил никого, знайте това! — най-после Бес Сийкомб бе събрала смелост да направи признание.

Сър Майлс Сандбърн имаше вид, сякаш се кани лично да я удуши.

— Много странно, че не дадохте показания още преди петнадесет години — промърмори той. — Дори ако казвате истината, в което се съмнявам, това не обяснява случилото се миналата нощ. Преди да влезем в къщата, огледахме обора и намерихме един кон с остатъци от глина по копитата и хълбоците. Очевидно някой е излизал на езда през нощта. Уверен съм, че това е бил Данте Лейтън и се питам къде ли е ходил — заяви с кадифено мек глас сър Майлс. Беше щастлива случайност, че бе открил коня.

— Прав сте — отговори Бес. — Миналата нощ Данте е излизал от къщи. Беше при мен и си тръгна едва на разсъмване — отговори твърдо тя, хвърли бърз поглед към изуменото лице на Реа и устреми очи към Данте, за да види реакцията му.

Облекчение и съжаление се бореха по лицето му. Беше освободен от подозрение в убийството на Есма Семпълз, но беше виновен и осъден в очите на жена си.

Данте не сваляше очи от Реа. Тя го гледаше, както се гледа чужд човек. Той протегна ръка към нея, но тя се извърна, защото не можеше да понесе докосването му.

— Мисля, че сега е най-добре да се оттеглим — въздъхна сър Морган, дълбоко засегнат от случилото се тази сутрин. Все пак, ако всичко преминеше според плана им, още утре щяха да разкрият истината пред Реа. — Смятам, че твърде дълго злоупотребявахме с гостоприемството на домакина.

— Какво? Нима повярвахте в лъжите на тази жена? Тя очевидно му е любовница и казва всичко, което той поиска от нея. Да не би да вземате насериозно думите ѝ? — Гласът на сър Майлс звучеше пронизително. Смяташе, че ще се справи лесно с Данте и сега, когато отмъщението му се изплъзваше, кипеше от гняв.

Гневът му се превърна в смайване, когато Реа надигна глас:

— Вие, именно вие би трябвало да знаете по-добре от всички присъстващи, сър Майлс, че лейди Бес каза истината. Преди петнадесет години Данте ви е доверил, че в нощта на убийството на Лети Шелби е бил в нейния дом. Но вие сте предпочели да криете истината през всичките тези години. Изгодно ви е било да опетните името на Данте. Този път лейди Бес не премълча истината. И в двата случая тя освободи съпруга ми от всяко подозрение. Вървете да търсите убиеца другаде — както и друга възможност да нараните Данте — завърши с твърд глас тя.

Слушателите бяха смаяни. Съпругата току-що бе узнала за изневярата на мъжа си, но не го обвиняваше.

— Колко сте глупава, лейди Реа — изсъска презрително сър Майлс и бързо отстъпи назад, когато Данте направи крачка към него. — Той открай време караше Бес да лъже заради него и тя излъга и сега. Тогава не повярвах в историята му, затова мълчах — заключи той в последен опит да оправдае действията си, но омразата към Данте и желанието да го унищожи бяха повече от очевидни. — Настоявам да се заемете с този човек, сър Морган. Имам приятели в Лондон и те ще се погрижат да се изправите пред военен съд, ако не изпълните дълга си. — В гласа му звучеше недвусмислено предупреждение.

— Както вече казах, аз сам ще реша какво да сторя, сър Майлс. А сега ви предлагам да вървим. — Сър Морган не се удържа да даде израз на обзелата го злоба: — Не искам да ме държат отговорен за онова, което ще се случи с вас след излизането ми. — После се поклони, завъртя се на токовете си и тръгна към изхода, следван по петите от Сам Ласкомб.

Сър Майлс остана на мястото си, кипейки от безсилна ярост. След малко се обърна и се запъти с големи крачки към вратата, като извика през рамо:

— Не забравяйте това, лейди Реа! На човек като Данте не може да се има доверие. Той ви прави на глупачка, а Бес превърна в курва. Бъдете проклети и тримата!

След като неканените гости излязоха, в залата се възцари непоносима тишина. Никой от присъстващите не продумваше, само израженията на лицата им се меняха в безмълвна размяна на мисли. Накрая Реа не издържа на напрежението. Тя произнесе някакво

неразбираемо извинение и хукна нагоре по стълбите, притискайки сина си.

Скри се в стаята си, измъчвана от чувство за празнота. Кит лежеше в люлката си и доволното му гукане я утешаваше донякъде след преживяния шок.

— Реа?

При звука на гласа младата жена се обърна.

— Реа, моля те, не се отвърщай от мен — прошепна той и се опита да я прегърне, но тя беше студена и недостъпна.

Данте я пусна рязко, отдалечи се на няколко крачки и затърси правилните думи. В никакъв случай не биваше да ѝ каже истината. Ами ако утре не успееш да заловят контрабандистите и Джек Шелби продължеше да се движи свободно? Как да изложи на опасност плановете на сър Морган и живота му? А колко опасно беше за Реа да знае толкова много! Не можеше да допусне този риск.

Той спря за миг и като погледна Реа, се смая от учудването и любопитството, което се четеше в погледа ѝ. После я погледна дълбоко в очите.

— Реа, веднъж вече те помолих да ми имаш доверие. Помолих те да не вярваш в нещо, което на пръв поглед изглежда логично. Има истории, които ме изкарват лъжец и мошеник. Повярвай ми, случилото се днес не е това, което изглежда. Тази нощ бях при Бес, но между нас не се случи нищо. Кълна ти се, Реа. — Той говореше тихо и бавно, без да я изпуска от очи.

— Данте — прошепна Реа, но мъжът вдигна ръка, за да я спре.

— Аз те обичам с цялото си сърце, Реа. Нищо друго не е от значение за мен, освен ти. Ти си моята любов, моя съпруга и приятел. Доверявам ти се, както не се доверявам на никого другото, и вярвам, че ти също ми имаш доверие. Никога не бих извършил нещо, което да разруши доверието помежду ни. Повярвай ми, Реа, знам колко много искам от теб, но те моля да ми вярваш. Мисля, че няма да го преживея, ако изгубя любовта ти — прошепна Данте и сведе глава с неизказана тъга.

— Аз винаги ще те обичам — отговори просто Реа. — И щом ми казваш, че между теб и Бес няма нещо, аз ти вярвам. Трябва да ти вярвам. Защото ако ти нямам доверие, няма и да те обичам. А ако

престана да те обичам, животът ми ще свърши. Това е толкова просто.
— Тя улови с две ръце лицето му и притисна устните си в неговите.

След известно време Реа проговори отново:

— Каквото и да се случи, знай, че аз съм тук и те чакам. —
Думите ѝ прозвучаха като клетва, а нежната целувка подпечата безусловната ѝ любов.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Под защитата на мрака шалупата на контрабандистите отново пое курс към брега, за да свали докараната стока. Два светлинни сигнала, следвани от три, показаха, че въздухът е чист. Шалупата смело се приближи на три мили до брега и стоката беше натоварена в чакащите лодки.

На брега се бе събрала група мълчаливи мъже, готови да свалят от лодките бъчвичките с бренди, чай и тютюн, а после да ги изнесат нагоре по стръмните скали. Оттам щяха да минат по тесните, каменисти пътеки към близките селски дворове или кръчми, за да разтоварят бъчвите и балите от гърбовете на конете. Всичко трябваше да върви по план.

Ала още в морето нещата се объркаха. Шалупата на контрабандистите бе преследвана от патрулен кораб, изникнал сякаш от нищото. Ветроходът се опита да прогони бандитите от наветрената страна, като се понесе толкова близо по вятъра, че шалупата се насочи навътре в морето. Ветроходът вдигна всички платна и продължи преследването. Силен залп удари точно пред носа на шалупата и корабчето, което не разполагаше с достатъчно оръдия, се видя принудено да легне на дрейф и да се откаже от бягството. Готовите за бой матроси спечелиха лека победа, без да дадат нито един ранен.

Ала бандитите на брега бяха по-добре въоръжени от другарите си на борда на шалупата. Залп от мускети отговори на огъня на кралските войници. Злодеите се отбраняваха с всичко, което попаднеше в ръцете им. Нямаха какво да губят. Скоро размахаха тоягите, светлината на факлите се отрази в дълги острия. Абордажните ножове свистяха във въздуха.

Данте Лейтън знаеше, че сънува, но бледото лице на Реа непрекъснато беше пред очите му. Дългата ѝ златна коса се разливаше по голите рамене като морска трева по време на прилив. Ала още в следващия миг призрачното видение изчезна. Останаха само виолетовите очи. Данте усещаше настойчивия им поглед и му се

струваше, че те го предпазват от мрака, който заплашваше да го погълне.

Той пое дълбоко въздух, усети студените пръски по лицето си и вкуса на сол. Внезапно една ръка го сграбчи за рамото, но с последната останала му сила той успя да я отблъсне и да се претърколи встрани. Ножът му проблесна с убийствена бързина, но в следващия миг застина във въздуха — над него се бе привел сър Морган Лойд.

— Не забравяйте, че сме съюзници — извика сър Морган, за да заглуши кръсъците на бандитите; някои пицяха болезнено, други се давеха от гняв.

Данте разтърси глава, за да прогони замайването, и осъзна, че сър Морган го е прикривал, докато дойде отново в съзнание. Очевидно го бе спасил от пребиване до смърт или удавяне. Бандитът до него не бе имал този късмет. Той лежеше по лице във водата и кръвта му се смесваше със солените морски вълни. Данте се запита дали сър Морган е мислил за брат си, докато се е разправял с контрабандистите.

— Всичко наред ли е? — попита сър Морган и го изгледа изпитателно.

— Да, много благодаря — отговори Данте и се закашля. Положи големи усилия, за да се изправи, но вълната подкоси краката му. Когато отново се надигна, сър Морган водеше ръкопашен бой с друг бандит. Тази нощ капитанът е непобедим, каза си неволно Данте. Това беше шансът му да отмъсти за смъртта на брат си.

Данте се запрепъва през придошлите вълни и излезе на брега. Олюля се, после запристъпва все по-сигурно и огледа биещите се в търсене на едно определено лице. Досега човекът, който непременно трябваше да бъде заловен, се изплъзваше от погледа му.

Джак Шелби се взираше през издълбаната в тайната врата дупка, която водеше към тъмния салон на ловния дом, обитаван от Данте Лейтън и семейството му. Дъхът му идваше на пресекулки, защото изкачването през пещерата беше дълго и трудно.

Жълтите му очи святкаха. Когато хукна да бяга, изплашен от трепкащата светлина на факлите, от идващия прилив и пистолетните изстрели, той видя от убежището си в пещерата мъжка фигура, която крачеше през пясъка и сивите ѝ очи го търсеха.

Данте Лейтън го преследваше като дявол. Като си помисли това, Джак Шелби внезапно видя пред себе си образа на своята прекрасна

малка Лети, жизнена както някога. Когато загина, тя беше само на петнадесет години. Данте Лейтън обаче беше жив. Данте Лейтън се смееше и се забавляваше. Данте Лейтън дишаше, а неговата Лети гниеше в студения си гроб.

Данте Лейтън се върна с много пари и отново започна да размахва скиптъра си над цялата област и да убива. Собствените му хора загубиха надежда и паднаха на колене, молейки за милост. Проклети страхливци от Мерли и Уестли Ебът! Те просто стояха и гледаха, без да се бият, или се присъединяваха към кралските войници и размахваха тоягите си срещу най-добрите му хора от Бристол и Лондон. Но те ще си платят за предателството, закле се Джак Шелби, както ще си плати и Данте Лейтън.

По лицето му заигра усмивка и той отвори внимателно тайната врата. Голямата зала беше студена и тъмна.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Бес Сийкомб седеше пред масичката за гримиране и се взираше в отражението си в огледалото. Онова, което виждаше, не само, че не ѝ харесваше, то я плашеше. Досега винаги беше доволна от външния си вид, но днес се гледаше и недоволството ѝ нарастваше.

— Да бъда проклета, ако продължа да играя ролята на курва или на вещица — промърмори тя и прекара гребена през черните си кичури. Докато не бе видяла косите с цвят на разтопено злато, тя изпитваше възхищение от своята собствена коса, черна като нощта.

Жената склони глава встрани и огледа брадичката си. Нямаше нито една бръчица, дори от смях — но в последно време тя нямаше особени причини да се смее. Бес се погледна в очите и побърза да отмести поглед от тях. Не можеше да забрави уплашеното и измъчено лице на Реа Клер Лейтън, когато чу обяснението ѝ. От друга страна пък — всички да вървят по дяволите! Тази жена ѝ беше съперница. Защо да се тревожи за чувствата ѝ?

Бес обърна гръб на огледалото и се загледа в голямото празно легло, където от две години спеше сама. После пое дълбоко въздух. Вероятно нямаше да ѝ бъде трудно да посее семето на раздора между Данте и младата му жена. Но като си припомни изражението на лицето му, когато видя реакцията на Реа, Бес угрижено поклати глава. С женския си инстинкт тя разбра, че го е изгубила завинаги. Никога преди не бе виждала по лицето на Данте този израз на нежна загриженост.

Макар да се стараяше, Бес не можеше да изпитва омраза към жената, която Данте бе довел в Мердрако.

Тя виждаше, че момичето е влюбено в него. Освен това, младото същество беше толкова сериозно и сърдечно, че Бес неволно му се възхищаваше.

Тя уви косата си в строг кок на тила и се изправи. Отправи последен поглед към образа си в огледалото и този път не отмести очи. Знаеше какво трябва да стори и макар че много хора щяха да я сметнат

за глупачка, Бес Сийкомб усети, че след толкова време отново е започнала да се уважава. Трябваше сама да се погрижи лейди Реа Клер Джакоби да научи, че миналата нощ между нея и Данте не се случи нищо. Бес погледна часовника си. Беше късно, но да бъде проклета, ако прекара още една безсънна нощ в размишления и опити да успокои съвестта си. И тя се отправи към Мердрако — късен и неканен гост.

Джак Шелби дебнеше в един тъмен ъгъл на залата и наблюдаваше хората, насядали мълчаливо край камината. По лицето му играеше злобна усмивка. Никой не подозираше какво предстои. Колко жалко, помисли си контрабандистът, оглеждайки прекрасната лейди Реа със златните ѝ коси. Ала най-добрият начин да засегне дълбоко врага си беше да го лиши от онова, което му беше най-скъпо на сърцето — от красивата му женичка.

Тя седеше пред камината, вираше се невинно в пламъците и очакваше завръщането на любимия си съпруг. А Данте си въобразяваше, че жена му е на сигурно място.

Джак Шелби изгледа буйно пламтящия в камината огън. От мястото, където стоеше, той почти усещаше топлината му. После вдигна глава и огледа гредите над главата си и всички прекрасни дървени плоскости, подове и тежки дъбови мебели. Всичко щеше да изгори до основи.

С усмивка, от която дори дяволът би се почувствал неловко, Джак Шелби се запромъква обратно по коридора.

— Понякога наистина не те разбирам, Реа — каза тихо Франсис, за да не смуцава зачелия се Алистър Марлоу.

— Защо? — попита Реа и вдигна поглед от бродерията, с която се опитваше да отвлече вниманието си.

— Защо? — повтори Франсис и без да иска повиши глас. — Защото си дяволски доверчива, затова! — Той гневно прокара пръсти през кьдриците си.

— По отношение на Данте, нали?

— Разбира се, че говоря за Данте. Седиш си тук и най-спокойно шиеш, докато той е кой знае къде. Сигурно Бес Сийкомб ще се яви още

утре и ще заяви, че е прекарал цялата нощ с нея — продължи сърдито Франсис, но веднага поклати глава, изпълнен със съжаление. — Много съжалявам. Не исках да започвам пак, сестричке.

— Няма нищо. Боя се, че не разбираш, Франсис — отговори спокойно младата жена. — Никога не си обичал. Един ден ще се влюбиш и тогава ще разбереш, че истинската любов е невъзможна без доверие. Едното не може да съществува без другото — обясни тя, сякаш говореше на дете. — Данте ме помоли да му имам доверие. Ако е вярно, че го обичам толкова, колкото твърдя, как да не му вярвам? Как да бъда вярна на себе си, ако не съм искрена и изпълнена с доверие към него?

Франсис само я изгледа учудено.

— Един ден ще ме разбереш, Франсис. Макар Данте да не ми е разказал почти нищо, аз се страхувам, че се е заел да излови „Синовете на сатаната“ и това ми създава много повече тревоги от възможните срещи с лейди Бес Сийкомб. Данте каза, че между него и Бес не се е случило нищо, и аз му вярвам. — Споменът за изминалата любовна нощ също й даваше увереност, че след нея Данте никога няма да иде при друга жена. — Не знам защо е бил при Бес Сийкомб. Но щом стане възможно, той ще ми каже — заключи овладяно Реа.

Франсис се изправи и я целуна по бузата.

— Имаш прекалено добро сърце, скъпа моя. Само се надявам, че не си се излъгала в Данте. Наистина се надявам, защото той ми харесва — призна с усмивка Франсис и се отпусна в креслото си. Обърна се към Алистър Марлоу и с изненада установи, че приятелят му се взира с празен поглед в пространството. Може би размишляваше над токущо чуто.

Франсис облегна глава на високия гръб на креслото и за миг затвори очи. Но скоро ги отвори, защото му се стори, че огънят дава твърде много пушек. Той пое дълбоко въздух и веднага разбра какво става. Не беше възможно камината да връща толкова много дим. А цялото помещение беше забулено в мъгла. Огледа се бързо и забеляза пламъците, плъзнали по предната стена на къщата.

— Реа! О, господи! — изкрещя дрезгаво той и скочи. В този момент се чу трясък на стъкла и огънят се прехвърли в стаята.

Алистър също скочи. Как можеше огънят да се разпространява толкова бързо? Пламъците вече лижеха западната част на къщата. Ако

само след няколко мига не успеяха да се измъкнат навън през кухнята, огънят щеше да ги заключи от всички страни.

Реа хукна към стълбата, защото Кит, Кони и Робин спяха горе.

— Отивам да събудя Кърби и прислужниците! — изкрещя Алистър и се втурна към кухнята, откъдето към помещенията за прислугата водеше тесен коридор.

Франсис улови ръката на Реа и двамата затичаха нагоре по стълбата. Горният етаж беше изпълнен с хапещ дим.

— Просто не мога да проумея защо огънят се разпространи толкова бързо! — изрева Франсис. — Забелязах го само преди секунди. Какво става? — През прозорците се виждаха буйни пламъци, които достигаха чак до втория етаж.

— О, Франсис, страх ме е! — проплака Реа и се стрелна като светкавица по коридора. Изпод вратата на детската стая се стелеше дим.

Франсис спря пред стаята на Кони и Робин.

— Ей сега ще дойда, Реа! — извика той, отвори с трясък вратата и разтърси дълбоко заспалите момчета.

— Какво... какво става? — промърмори сънено Робин.

— Много е рано! — изхленчи Кони.

— Ставайте! — заповяда Франсис и раздруса Кони, докато зъбите му затракаха. После издърпа завивката на Робин.

— Изчезвай, Франсис! Искам да спя! — озъби се Робин. Големият му брат със сигурност беше полудял!

— Къщата гори! Трябва да се махаме оттук! — изкрещя Франсис, сграбчи момчетата за раменете и ги измъкна от стаята. — Чакайте тук! Не мърдайте никъде! Аз ще взема Реа — нареди той, но в следващия момент сестра му излезе от детската стая, като притискаше до гърдите си спящото бебе.

— Бързо към кухнята! — извика Франсис. — Това е единственият възможен изход. Алистър сигурно вече е събудил прислужниците. Дано всички са успели да излязат. — Франсис тръгна напред, опитвайки се да не се стряска при вида на виещите се в опасна близост пламъци.

— Ей! — Кони Брейди се закашля и опули уплашено очи. Пламъците опариха косата му и той хукна като луд към залата, където до преди малко възрастните седяха мирно и тихо пред камината.

Робин Доминик примигваше със сълзящи очи и пръстите му стискаха до болка ръката на Франсис. Когато стигнаха края на стълбата, горещината на огъня ги удари право в лицата като от отворена пещ.

— Франсис! — изпищя Робин, загубил ръката на брат си. — Къде си? Нищо не виждам!

— Тук съм, не се бой — отговори задавено Франсис. Димът беше толкова гъст, че им беше почти невъзможно да дишат. — Реа, добре ли си? — извика загрижено той, загубил от очи сестра си.

— Тук съм. — Тя изникна внезапно вдясно от него. Кони не се отделяше от нея. — Как ще прекосим залата, Франсис? Не виждам нищо! — изплака тя.

Франсис изгледа стената от пламъци, която неотстъпно се приближаваше. Обърна се и видя, че огънят бушува и зад тях и им затваря пътя към стълбата. Имаше чувството, че всеки момент ще изпадне в безсъзнание.

Бяха попаднали в капан.

Бес Сийкомб видя пламъците още отдалеч. Бристол Бой изцвили и нервно се изправи на задните си крака. Но Бес беше твърдо решена да продължи напред. Още оттук се виждаше, че е избухнал пожар.

Когато достигна къщичката на портиера, една черна фигура изскочи от мрака и сграбчи юздите на коня ѝ. Едри мъжки ръце се протегнаха към нея и я свалиха от седлото.

Бес се строполи на земята и остана да лежи като замаяна. Когато погледът ѝ се избистри, забеляза как Джак Шелби сваля женското седло от гърба на Бристол Бой. Жената ядно скочи на крака.

— Ти! — изсъска с омраза тя.

— Сигурно отиваш да посетиш любовника си, Беси? — попита подигравателно контрабандистът. — Ще го намериш долу на брега. Може и да е оцелял. Но ако още никой не е направил дупка в черното му сърце, сигурно ще му се доще да е мъртъв, като види жена си и всичките си хора, станали на пепел — смехът му беше демоничен.

— Ти си запалил къщата? Защо, за бога?

— Той я обича, затова го направих. Както аз обичах моята Лети, а той ми я уби. Искам да премине през същия ад като мен и да плаче,

както аз плаках за Лети. Данте Лейтън никога няма да види красивата си жена и малкия си наследник — завърши триумфално Джак Шелби и се метна на гърба на коня.

— Ти си глупак! Жалък, сляп глупак! — изкрещя извън себе си Бес Сийкомб. — Данте Лейтън не е убиецът на Лети. През онази нощ преди петнадесет години той беше при мен. Беше мой любовник!

— Лъжеш, за да спасиш живота му. Един ден аз непременно ще го убия. Ще се върна и ще си отмъстя — изсъска Джак Шелби.

— Не те лъжа. За първи път в живота си казвам истината за случилото се. Но е много късно. Всичко стана по моя вина! — изхълца Бес.

Изглежда искреното ѝ отчаяние накара Джак Шелби да проумее истината, защото той спря и хвърли странен поглед към разкривеното ѝ от болка лице.

— Кажи ми истината, Бес! — изрева внезапно той, измъкна пистолета си и го насочи в главата ѝ.

— Истината ли искаш, Джак Шелби? Е, добре. Но тя няма да ти хареса, защото като ти я кажа, няма да ти остане нищо, което да мразиш. — Бес не помръдваше, втренчила очи в дулото на пистолета. — През нощта, когато убиха Лети, Данте беше с мен. Тръгна си едва на разсъмване. Когато чух за случилото се и че го подозират в убийство, не казах нито дума. Мълчах от чист егоизъм, защото дядо ми каза, че сър Майлс е бил при него и го е осведомил, че Данте е беден като църковна мишка. Подозрението падна върху него, но аз не посмях да рискувам доброто си име. Не признах, че цяла нощ е бил с мен. Бях млада и мечтаех да се омъжа за богат човек. Не исках да се замеся в скандал. Данте също не каза нито дума за връзката ни. Даде ми възможност да опазя доброто си име, а той загуби своето. Затова и избяга от Девъншир.

— Не съм сигурен, че казваш истината дори и сега. — Джак Шелби трескаво се опитваше да сглоби частите на мозайката.

— Да, може и да те лъжа, но жената, която вчера загина в тресавището, беше убита по същия начин като Лети. Този път потвърдих алибито на Данте, защото подозренията пак паднаха върху него, но...

— Каква жена? — прекъсна я смаяно Джак Шелби.

— Не знаеш ли за кого говоря?

— Не. Нямам и понятие, че е станало убийство.

— Есма Семпълз. Много е странно, че не я познаваш. Семейството ѝ е убедено, че са я убили, защото е знаела твърде много за теб и бандата ти — отговори горчиво Бес. — Нима не разбираш? Щом Данте не е убил Лети преди петнадесет години и щом вчера бе извършено същото убийство, на същото място, и той пак не е виновен, това означава, че някой друг човек е убил и двете жени. Нали сам видя, че снощи Данте беше в Сийуик. Знаеш, че е невъзможно да е убил Есма Семпълз.

— Може да го е направил, след като е напуснал къщата ти. Или преди да дойде — отговори бързо Джак Шелби.

— Не. Сър Морган Лойд също беше с него. Двамата са били през цялата нощ заедно. Данте не е убил нито Лети, нито другата жена. Защо му е трябвало да извърши второ убийство досущ като първото? — обясни забързано Бес. Пистолетът все още беше насочен към главата ѝ. Но Джак Шелби я слушаше внимателно и тя смело продължи: — Говорих с човека от Мерли, който е намерил трупа. Невероятно е, но той е същият, който някога намери и Лети. Спомни си някакво синьо петно по тялото на Есма, което имало странна форма. Каза ми, че вече е виждал подобно нещо. Смята да съобщи това на властите.

— Какво синьо петно? — попита с мъртвешко спокойствие Джак Шелби.

— Мъжът каза, че е изглеждало като кучешка глава или нещо подобно. Кълне се, че е видял същото петно по тялото на Лети.

Внезапно с Джак Шелби стана страшна промяна. Конят веднага я усети и нервно изцвили. Частите на мозайката намериха точните си места в съзнанието на контрабандиста и Бес, която го наблюдаваше уплашено, видя, че ръката, която стискаше пистолета, започва да трепери. Най-после от устата му се изтръгна една-единствена дума:

— Майлс!

Мъжът дръпна юздите, Бристоу Бой се обърна светкавично и двамата се понесоха в нощта. Бес остана сама.

— По дяволите! Не мога да разбера как така ни се изплъзна — изруга уморено Данте.

— Не вярвам да е избягал. Много трупове бяха отвлечени от прилива навътре в морето — отбеляза сър Морган. — Утре водата ще го изхвърли на брега.

Двамата се бяха изкачили на скалите и минаваха покрай останките от феодалния замък, когато забелязаха пламъците, издигнали се високо в небето. Цялата местност беше потопена в странно оранжево сияние. Мъжете спряха за миг като вцепенени, после хукнаха към Мердрако.

Данте пръв достигна коня си и се понесе напред в луд галоп. Сър Морган го следваше по петите.

Когато стигна до ловния дом, Данте видя, че пламъците вече са го погълнали. Горещината беше непоносима. Малката група хора, стълпени под близките дървета, плачеха и охкаха, сякаш присъстваха на края на света.

Данте скочи от коня и пусна юздите на подплашеното животно, което се отдалечи в галоп. После изтича към групата. Чу плача и хълцането им, но като видя коленичилият на земята Алистър Марлоу, скри лице в ръцете си, сърцето му се вкамени от страшно предчувствие.

Алистър усети една ръка върху рамото си и без да вдигне поглед, разбра кой е дошъл. Но само поклати глава и продължи да хълца.

— Капитане — прошепна дрезгаво Хюстън Кърби. По изпоцапаното със сажди лице се стичаха сълзи. — Всичко стана толкова бързо... В единия момент всичко беше наред, а в следващия къщата пламна като прахан — костеливата му ръка потрепери, когато помилва сплъстената козина на Ямайка. Очите на котарака отразяваха сиянието на огъня.

— Мистър Марлоу се втурна при нас да ни събуди и каза, че огънят е обхванал цялата къща. Каза, че Франсис и... и... — Гласът му пресекна и той се разхълца неудържимо. След малко подсмръкна и пое дълбоко въздух. — Лорд Франсис и лейди Реа отишли да събудят двете момчета и да вземат лорд Кит. Успели да слязат в залата, където ги зърнахме за миг, но там всичко беше обхванато от пламъци. И изчезнаха. О, господи, аз... — Хюстън Кърби не можеше повече да съдържа плача си. Цялото му тяло трепереше и той притискаше лице до меката козина на Ямайка, сякаш си нямаше нищо друго на света.

Сър Морган Лойд засенчи с ръка очите си и огледа пламтящата къща. Той бе изслушал описанието на Кърби, но дори когато се взираше в бушуващия огън, не можеше да повярва, че лейди Реа Клер и братята ѝ, синът ѝ и малкият Кони Брейди са намерили смъртта си под развалините.

Той хвърли поглед към Данте Лейтън и си каза, че никога не е виждал по-поразен и по-безжизнен човек. Сякаш нещо в него умря, когато научи за смъртта на жена си и детето си.

Сър Морган скочи от коня и в този миг усети, че една ръка го подръпна за ръкава. Обърна се и се озова лице в лице с лейди Бес Сийкомб, която беше тичала дотук.

— Джак Шелби е подпалил къщата. Бях тръгнала за насам, за да обясня на лейди Реа Клер какво се случи миналата нощ, когато той ме нападна и открадна коня ми. Направо се похвали, че е запалил огъня. Този човек е луд. Направил го е заради Лети, за да отмъсти на Данте за убийството ѝ. Казах му, че Данте не е виновен. Мисля, че накрая ми повярва. После каза нещо много странно. — Бес едва говореше.

— Какво каза? — попита сър Морган и побърза да я подкрепи, за да не падне.

— Каза само „Майлс“. Никога преди това не съм виждала такъв злодейски поглед.

— Какво му казахте?

— Искях да го убедя, че Данте не е убил нито Лети, нито Есма Семпълз. Казах му, че през онази нощ Данте е бил с мен. Освен това той сам го видя миналата нощ в Сийуик. После му казах, че вие с Данте сте били заедно цяла нощ и той се убеди, че Есма Семпълз не е била убита от него. Освен това му описах петната по двете мъртви тела — обясни изтощено Бес.

— Какви петна? — попита твърдо сър Морган.

— Сини петна, които приличат на кучешка глава. Човекът, който намери трупа на Есма Семпълз, си спомни, че е видял същото петно върху тялото на Лети Шелби. Като чу това, Шелби каза само: „Майлс“.

— Данте! Недейте! Върнете се! Това е лудост! Не бива да го правите! — изкрещя внезапно сър Морган. Но беше безсмислено да го убеждава, защото Данте бе чул разговора му с лейди Бес и сър Морган разбираше какво става в душата му.

Данте изтича при коня си и се метна на седлото. Ала само след няколко секунди слезе и устреми невярващ поглед право пред себе си.

— Какво, за бога...? — прошепна смаяно сър Морган, защото в следващия миг Данте се втурна като луд към крайбрежните скали, над които се издигаха кулите на Мердрако. В продължение на един кратък, ужасяващ миг капитанът помисли, че от болка и мъка Данте е загубил разума си и ще се хвърли от скалите.

Но скоро всички видяха фигурите, които вървяха олюлявайки се по тясната пътека. Те бяха четирима и една от тях беше жена, която здраво притискаше до гърдите си увито бебе.

— О, божичко! — проплака Кърби и от гърдите му се изтръгна дълбок стон. Въпреки старите си очи той пръв разбра кои са четиримата, които идваха насреща им. Пусна котарака и хукна тромаво насреща им. Ямайка остана да гледа смаяно след него.

Лицето на Франсис Доминик беше почерняло от дима и саждите, и когато се усмихна, зъбите му блеснаха ослепително бели. Той се хвърли в протегнатите ръце на стария стюард, а когато се обърна назад, видя как сестра му изчезна в прегръдката на съпруга си, който заключи нея и сина си в обятията си и ги притисна, сякаш нямаше намерение никога да ги пусне...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Тази нощ нямаше тъмнина и преди да изгрее слънцето. През цялото време небето беше ярко осветено от бушуващия огън. Когато настъпи утрото, първите слънчеви лъчи в задименото небе над Мердрако се оцветиха в яркочервено.

Дневната светлина разкри гледката на една къща, от която не бе останало нищо, освен пепел, а и тя скоро щеше да се разсее във въздуха.

Видя се и това, което беше останало от разбойническата банда: следи от стъпки в пясъка, които приливът вече заличаваше.

Новината за пожара са разнесе светкавично. Скоро останалите без дом бяха на път към Севъноукс Хаус, поканени лично от сър Джейкъб да му гостуват, докато голямата къща на Мердрако бъде завършена напълно.

Ала преди най-сетне да намери спокойствие, господарят на Мердрако трябваше да застане срещу врага си. Данте остави Реа и сина си при сър Джейкъб и се отправи на кон към Улфингулд Аби, дома на сър Майлс Сандбърн, където очакваше да намери и Джак Шелби. С него тръгнаха сър Морган, Алистър, Франсис и Кърби.

Ала онова, което намериха там, не беше онова, което очакваха.

Слугите на сър Майлс се трупаха в голямата зала на бившето абатство с ужасени лица. Джак Шелби наистина бе дошъл в Улфингулд Аби и беше поискал да види сър Майлс. Двамата се бяха срещнали в салона. Дори когато чуха pistolетни изстрели, слугите не се осмелиха да отворят тежките двойни врати.

Джак Шелби най-после осъзна, че през всичките тези години е бил маша на сър Майлс. Именно този изискан джентълмен, а не Данте Лейтън, бе убил дъщеря му Лети. Без да му мисли много, Джак Шелби се нахвърли да удуши сър Майлс, но опитният убиец успя да измъкне pistolета от джоба си. Без да се колебае, той натисна спусъка и улучи Джак Шелби в гърдите. Но ръцете на контрабандиста бяха здраво

склучени около шията на сър Майлс и той премаза трахеята му, преди сам да се свлече на пода. Накрая и двамата умряха от безславна смърт.

Данте и придружителите му не останаха дълго в Улфингулд Аби. Върнаха се в Севъноукс Хаус и завариха Реа, увита в един от халатите на глухата Еси.

Кит спеше в скута ѝ. Реа отпиваше шери от чашата си и се опитваше поне за малко да прогони от съзнанието си страшната картина на пожара.

Сър Джейкъб Уеър, все още по халат, чакаше с нетърпение завръщането на мъжете. Старецът знаеше, че през този ден предстои да се случат още важни неща. Еси седеше в креслото си пред камината и Данте неволно се запита дали глухата изобщо е разбрала какво става.

Алистър, Франсис, Хюстън Кърби и двете момчета се настаниха удобно в креслата. Ръцете и лицата им бяха чисти, но дрехите им все още миришеха на дим.

Данте уморено прекара ръка по разрошените си къдрици и приседна на малко столче близо до Реа и Кит, стиснал в ръка голяма чаша бренди.

Ямайка, който разбираше, че са на гости в тази странна къща, поиска да осигури прехраната си и започна да се трие в краката на Еси. Хюстън Кърби беше възмутен. Щом ставаше въпрос за ядене, котаракът не знаеше що е лоялност.

— Избили са се взаимно — отбеляза мрачно Данте и сложи край на напрегнатата тишина.

— Мъртъв ли е сър Майлс? — попита сър Джейкъб.

— Да. Но е успял да нарани смъртоносно Джак Шелби с пистолета си — отговори Данте.

— Божичко, как омразата се превръща в лудост! — поклати глава сър Джейкъб. — Сега нито един от двамата не е в състояние да навреди на другия. Мисля, че най-сетне всичко свърши. Толкова години, толкова дълги, пропилени години, и всичко това заради един пропаднал човек. — След кратко мълчание той продължи: — Мога ли да попитам как стана така, че Джак Шелби внезапно се обърна срещу сър Майлс? Ако онова, което чух, е вярно, сър Майлс е бил истинският водач на „Синовете на сатаната“ и двамата с Шелби години наред са работили заедно. Защо Шелби така изведнъж се обърна срещу него? —

попита сър Джейкъб, мислейки за ловни кучета, които внезапно се нахвърлят върху господаря си.

Всички погледи се насочиха към Данте.

— Сър Майлс наистина е бил главата на бандата — обясни той. — Но според нрава си през цялото време се е държал на заден план, тикал е напред Джак Шелби и го е оставял да се опиянява от малкото власт, която е имал. Ако нещата се объркат, на бесилката е щял да иде Джак Шелби. Предполагам, че отчасти и аз съм виновен за заниманията на Майлс с контрабанда, защото го разорих. Все пак е трябвало да си набавя отнякъде пари. — Данте гледеше втренчено чашата с бренди, сякаш виждаше всичко в златистата течност.

— Говориш глупости, момче. Майлс е бил осъден на гибел още в деня на раждането си. Той беше лош човек. Никога не съм го харесвал, дори когато бях на възрастта на Франсис, и никой не можа да промени мнението ми — заяви решително сър Джейкъб. — Затова не ставай глупав и продължи да разказваш.

— Изглежда Есма Семпълз е била запозната с ролята на сър Майлс. Вероятно мъжът ѝ го е разкрил и контрабандистите са го убили. Тъй като жената е можела да го изобличи, сър Майлс е премахнал и нея.

— Аха, май започвам да разбирам — измърмори сър Джейкъб и потърка брадичката си. — Чух за новото убийство и за приликата му с убийството на Лети Шелби. Няма съмнение, че сър Майлс го е направил нарочно, за да заподозрат теб.

— Така е, но той е извършил повече от това. Този път е омърсил ръцете си и е проявил непредпазливост. Горял е от желание да затвори устата на жената и да запази личността си в тайна и я е убил собственоръчно. Не е могъл да устои на изкушението да насочи подозренията към мен. Той открай време си беше алчен, но сега стигна дотам, че алчността и омразата го заслепиха.

— Как стана така, че Джак Шелби и властите заподозряха едновременно сър Майлс в убийството на Лети Шелби? — продължи с въпросите сър Джейкъб.

— По тялото на Есма Семпълз е имало сини петна, които са открити и по тялото на Лети Шелби. Петната имали форма на кучешка глава. Такива петна остават от удар с главата на бастун.

— Това е вълча глава, не кучешка! Ето докъде го доведе проклетата му суетност — промърмори сър Джейкъб и положи усилия да се усмихне. — Непрекъснато мъкнеше със себе си бастун с вълча глава на дръжката. Той подписа смъртната му присъда. Макар да не беше много умен, Джак Шелби не е могъл да не си припомни, че го е виждал у Майлс.

— А за това трябва да благодарим на Бес — отговори Данте и сър Джейкъб го изгледа смаяно.

— Какво говориш?

— Тя е срещнала Джак Шелби по пътя към Мердрако, след като той е подпалил ловния дом — обясни Данте и улови ръката на Реа. — Разказала му е, че в нощта на убийството на Лети съм бил при нея, а в нощта на второто убийство съм бил със сър Морган. Същата нощ Шелби ме видя при Бес. Така е разбрал, че не съм извършил нито едното от двете убийства. После Бес му разказала за сините петна. Каза ни, че Шелби изглеждал, сякаш е видял самия дявол.

— Какво е правила Бес посред нощ на пътя за Мердрако? — попита недоволно сър Джейкъб.

— Искала е да дойде при мен, за да ми каже, че между нея и Данте няма нищо — обади се за първи път Реа. — Искала е да зная истината. Данте и сър Морган чули, че Джак Шелби възнамерява да отиде в Сийуик Мейнър, и тръгнали след него. Намерили го там, но тъй като не искали да изложат на опасност плана си за залавянето на контрабандистите и арестуването на лейтенант Хендли, който е предал брата на сър Морган, никой не бивало да узнае, че са заедно. Джак Шелби не видял сър Морган и тайната била запазена. Сър Морган помолил Бес да не казва нищо, а тя била толкова благодарна за помощта им и толкова силно желаела да види контрабандистите в затвора, че се съгласила — завърши спокойно Реа.

— Сър Морган ме увери, че сам ще разкаже всичко на Реа, ако Бес не го направи — отбеляза тихо Данте, знаейки какво е преживяла съпругата му.

— Ако не бях толкова щастлива да чуя, че сър Морган никога не е бил против нас, сигурно щях да се разочаровам ужасно, че не ми се е доверил — усмихна се Реа.

— Май ще се наложи да си поговоря малко с него. Къде е той сега?

— Остана в Улфингулд Аби. Има много неща за уреждане. Сигурно ще бъде много зает, особено с изправянето на лейтенант Хендли пред съда.

Сър Джейкъб се отпусна с въздишка в креслото си.

— Не мога да повярвам, че Майлс е мъртъв. Толкова години ми създаваше тревоги. Все пак представляваше сериозна заплаха, нали?

— Вие ли сте се тревожили? — въздъхна Хюстън Кърби. — Питате ли как се чувствах аз през цялото това време като знаех, че капитанът е твърдо решен да се върне в Мердрако и да си отмъсти на онова чудовище? Мисля, че нито една нощ не съм спал спокойно, особено след като наистина се върнахме тук. — И дребният стюард величествено изпухтя.

— Бедничкият! — промърмори съжалително сър Джейкъб. — Изглеждате остарял поне със стотина години, Кърби.

При тази забележка стюардът смръщи гъстите си черни вежди.

— За известно време бях повярвал, че това е краят. Мисля, че и адът не може да се сравнява с гледката на горящата ловна къща. — Кърби поклати глава и отпи голяма глътка бренди.

Сър Джейкъб погледна Реа и детето в скута ѝ, после се обърна към Франсис Доминик, който за първи път в живота си се наслаждаваше на брендите си. Двете момчета седяха близо едно до друго на малкия диван и в очите им все още се четеше преживяният страх.

— Как, по дяволите, успяхте да излезете от горящата къща? — попита изведнъж сър Джейкъб.

Франсис се потърси. Беше твърде близо до смъртта и не можеше да мисли за това, без отново да усети горещината, опърлила веждите му. После погледна с обич двете момчета и отговори:

— Трябва да благодарим на тези двама потайници, защото на тях дължим живота си.

Кони Брейди и Робин бяха засрамени, макар че гордо се изпъчиха. Знаеха, че като са скрили истината за съществуването на подземния проход от брега до ловната къща, са станали отчасти отговорни за бягството на Джек Шелби от заложения капан и безпрепятственото му проникване в залата.

— Мислех, че с нас е свършено — призна Франсис. — Пламъците ни бяха отрязали пътя. Стояхме безпомощни в залата,

когато Робин и Кони започнаха да обясняват, че има таен проход, който води към морския бряг. После задърпаха една от плоскостите в стената, аз им помогнах и така намерихме входа. Хукнахме надолу и в последния миг успяхме да се изплъзем от огъня. Само след минута щяхме да... — Франсис не намираще думи.

Данте изгледа сериозно двете момчета.

— Напълно бях забравил за съществуването на тунела. Пробили са го преди много години и по време на гражданската война е служил на дедите ми, преследвани от Кромуел. Мислех, че като не е бил използван повече от век, таванът отдавна се е срутил. Както изглежда, Джак Шелби не е забравил за съществуването на тунела. Само така мога да си обясня бягството му от брега. По този начин е проникнал в ловния дом и е предизвикал пожара. Сигурно е намерил тунела, когато беше управител на Мердрако, и си е спомнил за него, когато е започнал да се занимава с контрабанда. Питам се дали и сър Майлс е знаел за него или Джак Шелби е запазил тайната за себе си. По-късно ще огледам лично тунела — заключи той и се закле на ум, че в бъдеще ще внимава повече за двамата безстрашни хлапаци.

— Все още се питам как щеше да завърши всичко, ако сър Майлс не беше убил Есма Семпълз и лейди Бес не беше разказала на Джак Шелби за петната — промълви Алистър Марлоу и си помисли, че животът им наистина висеше на косъм.

Сър Джейкъб се местеше нервно на стола си, но Реа можеше да се закълне, че очите му блеснаха възбудено, когато отговори:

— Пак по същия начин, момко. Макар че сър Майлс нямаше да намери смъртта си от ръката на Джак Шелби.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита Данте.

— Мисля, че е време да ви разкрия нещо — започна старият джентълмен и се обърна към дребната жена, седнала спокойно пред огъня с Ямайка в скута си. — Еси? Не смяташ ли и ти, че е вече време? — В гласа му прозвуча искрена нежност.

За всеобщо учудване Еси без трудности чу въпроса на сър Джейкъб. Тя се изправи и това стана гъвкаво и без усилия.

Данте Лейтън и останалите се възряха в жената, която се обърна и ярката дневна светлина падна точно върху лицето ѝ. Тя свали нахлупеното над очите ѝ боне, което скриваше по-голямата част от лицето, и без следа от старческо треперене дръпна с един замах

перуката, изпод която проблесна свита на кок златна коса — истинската ѝ коса.

После жената взе обточена с дантели кърпичка и започна да почиства грима от лицето си. Постепенно следите на старостта изчезваха. Накрая свали очилата и когато се обърна към присъстващите, пред тях стоеше прекрасното видение от портрета.

— Мамо! — изкрещя дрезгаво Данте и се хвърли към жената, която цели петнадесет години бе смятал за мъртва. — Мамо!

— Данте! Момчето ми! Милото ми момче! — И лейди Илейн протегна ръце към загубения си син, който най-последно се бе прибрал у дома в Мердрако.

Минаха две седмици, а те още живеяха в Севъноукс Хаус. През това време майката и синът се опознаха отново. Реа не можа да сдържи радостта си, гледайки как лейди Илейн, все още млада като на портрета, седи под големия стар дъб в градината и люлее на коленете си първия си внук. При това тананика тихичко, както е правила някога със сина си.

Реа си припомни всяка подробност от невероятното събитие преди две седмици, когато Данте узна, че майка му е жива и от десет години живее в Севъноукс Хаус.

Сър Джейкъб трябвало да се закълне, че ще запази тайната ѝ, както обясни той извинително на Данте. Илейн го помолила и макар и неохотно, той се съгласил. Но в течение на годините осъзнал, че решението ѝ е правилно. Всички присъстващи слушаха със затаен дъх историята и също разбраха защо е трябвало да постъпи така.

През нощта, когато избягала от Мердрако и от побоя, който ѝ нанесъл сър Майлс, лейди Илейн отишла на скалите. Искала да сложи край на живота си, защото знаела, че не може да живее с бруталния сър Майлс и най-вече с разкритието, че той е убиецът на Лети Шелби. Майлс имал връзка с онази жена и именно той бил любовникът джентълмен, за когото Лети се хвалела, че ще ѝ купи голяма къща в Лондон. Той признал това пред Илейн вечерта, когато ѝ нанесъл побоя, уверен, че тя не представлява заплаха за него. Думата ѝ щяла да застане срещу неговата, ако посмеела да разкрие истината. Заплашил я,

че синът ѝ ще понесе последствията на предателството ѝ. По онова време Данте все още бил сляп за подлостта на втория си баща.

Ала докато стояла на скалите и се взирала в безкрайното море, ѝ дошла друга идея. Ако я сметнели за мъртва и Данте разкриел истината за сър Майлс, той щял да бъде свободен да започне нов живот. Ако тя продължавала да стои при сър Майлс, Данте винаги щял да се чувства отговорен за майка си и никога нямало да напусне Мердрако.

Затова слязла на брега и разпростряла шала си върху пясъка, сякаш е паднал там след самоубийството ѝ. После хукнала да бяга в нощта, желаейки да се махне колкото се може по-далеч от Мердрако и от сър Майлс. Тъй като знаела кой е отговорен за смъртта на Лети Шелби, била сигурна, че е само въпрос на време убиецът да премахне и нея.

Връщайки се у дома от някакво събрание, сър Джейкъб я намерил на пътя. Не я познал веднага, защото лицето ѝ било подуто от ударите. Прибрал я в каретата си и я отвел в Севъноукс Хаус. Там научил цялата история.

Сър Джейкъб уредил погребението ѝ и ѝ помогнал да замине за Франция, където живяла пет години в манастир. Но когато сър Джейкъб ѝ изпратил вест за Данте, тя не могла да се удържи и се върнала в Девъншир, за да заживее като Еси — глухата племенница на сър Джейкъб.

Когато самотата ставала непоносима, тя излизала в нощта и обикаляла Мердрако. Бродела из залите и си припомняла щастливите времена. Така се родила легендата за бледната лейди от руйните. Без да иска, по този начин тя уплашила до смърт контрабандистите и те престанали да използват Мердрако като склад за стоките си. Лейди Илейн призна, че не е устояла на изкушението и е дошла да види сина си. Именно нея бе видяла Реа през онази нощ в градината.

Когато Данте се завърнал с жена и дете, лейди Илейн и сър Джейкъб веднага осъзнали в каква страшна опасност се намира. Провели разговор с лондонските адвокати на сър Джейкъб и се приготвили да изнесат историята пред властите. Макар да нямали доказателства, твърденията им щели да накарат компетентните органи поне да наредят да бъде следен сър Майлс.

Реа стоеше до прозореца и по устните ѝ играеше доволна усмивка, докато гледаше как лейди Илейн вдига високо Кит и после нежно го прегръща. Докато тя гледаше навън, Данте се приближи изотзад и я обгърна с ръце. Притегли я към себе си и опря брадичката си в главата ѝ. Двамата стояха дълго така, в доволно мълчание.

— Мислех си дали не е добре да заминем за Кемъри. Дукът и дукесата сигурно много се тревожат. Мама също ще се зарадва на пътуването. Мислех по-късно да отидем и в Лондон. Не е лошо да наемем нов екипаж и да се върнем в Мердрако по море.

Реа вдигна ръка и докосна бронзовата му буза. Припомни си как го видя за първи път на борда на „Морския дракон“ и си помисли, че ще бъде прекрасно отново да се качат на кораба.

Без да осъзнава какво прави, тя докосна с другата си ръка скъпоценната брошка, на която беше изобразен „Морския дракон“. Носеше я и в нощта, когато избухна пожарът, и беше сигурна, че тя ѝ е донесла щастие. Нали се бе заклела да я пази...

— Да излезем ли малко на слънце и да поседим с онези двамата? — попита тихо Данте, погледна жена си дълбоко в очите и устните им се срещнаха. След малко двамата излязоха от стаята, която сякаш се бе изпълнила със сенки. А Данте не искаше да вижда сенките на миналото. Като чу смеха на майка си и доволното гукане на сина си, той разбра, че вече е време да гледа само в бъдещето. Миналото бе останало безвъзвратно назад.

Слънчевата светлина беше толкова ярка, че почти заслепяваше. Ръка за ръка, Данте и Реа излязоха от сянката и се запътиха през градината към Кит и лейди Илейн. Очакваше ги блестящо бъдеще.

ЕПИЛОГ

*„Дълъг е пътят и мъчителен, който води
от ада нагоре към светлината.“*

Джон Милтън

Морската чайка разпери криле, издигна се в небето и се понесе във въздуха. Сянката ѝ се плъзна по меките зелени склонове. Беше сезонът на мащерката и трънките. Тъмните плодове висяха тежко по клоните, бледите цветове очакваха слънцето в средата на лятото.

Позлатените цветове на игликите нашепваха за меката топлина, която още не бе достигнала земята, защото вятърът, който се носеше над девънширския бряг, произхождаше от бушуващите над морето бури. Носещ трайния студ на зимата, безмилостен към нежните пъпки на пролетта, северният вятър запращаше пенестите вълни срещу скалистия нос и насечените рифове.

Ала самотната и изоставена каменна кула, очертана на хоризонта, бе издържала на много по-страшни нападения от днешната буря. Тъмната кула беше всичко, което бе останало от разрушения замък. Руините на Мердрако. Навсякъде бяха разпръснати огромни каменни отломъци. Покритите с бръшлян стени, които изглеждаха непобедими за векове, рухнаха, надвити от избуялите увивни растения, а упоритите храсти се разпространиха бързо през ронещата се мазилка.

През разрушените арки, там, където над стените, украсени с бляскави щитове, се бе издигал сводест таван, сега се виждаше небето.

В двора глухарчетата упорито си пробиваха път през изпотрошения паваж. От много безлунни нощи насам конски тропот и скърцане на колела не нарушаваше спокойствието му.

Каменен дракон, паднал от поставката си, все още охраняваше входа, устремил слепите си очи към някогашното си царство. Той държеше под око за вечни времена натрапниците, които се осмеляваха да проникнат тук. Но вече нямаше основания да се бои от тях. Нито

един неприятел не очакваше настъпването на нощта. Дори едва забележимото движение на сенките беше само отражение на слънчевата светлина по небесния ѝ път.

Бяха останали само спомени, които бродеха като призраци сред изоставените стени и кули, вечни свидетели на отдавна отминала епоха.

Омагьосан от слънцето и луната, приливът се удряше в скалите дълбоко под руините на Мердрако. А кулата самотно бдеше...

Съдбата не ѝ бе отредила недостоен край. Вятърът носеше към нея весели детски викове, радостен смях и ехото на възбуден кучешки лай. Ако някой се изкачеше на кулата, щеше да види малката група, която вървеше насам по пътеката.

Един мъж, облечен в най-фина коприна, и една жена в синьо кадифе и блестящо бяла дантела вървяха ръка за ръка към руината. Идваха от голяма къща, комините, на която изпрацаха в небето стълбове дим. Слънцето се отразяваше в безбройните прозорци и те блещукаха и искряха като хиляди свещи.

Сивите очи на мъжа се присвиха срещу заслепяващия блясък на морето и той се загледа в буреносните облаци, които затъмняваха хоризонта. За момент той забрави, че вече не е капитан на кораб и никога повече не трябва да се тревожи дали вятърът издува платната му. И само за момент мислите му се върнаха към онова, което беше.

Погледът му се насочи към златните коси на жена му, развени от вятъра покрай зачервените ѝ страни. Не за първи път си каза, че тя става по-красива с всеки изминат ден, прелестна и омайваща.

Тя го наблюдаваше и когато очите му се отвърнаха от морето и копнежът в погледа му изчезна, с женската си интуиция разбра, че в продължение на един дълъг миг се бе изгубил в старите спомени. Но когато погледите им се срещнаха и двамата тръгнаха ръка за ръка през земите, които бяха наследството на децата им, тя вече знаеше, че миналото е загубило чара си. Бъдещето им принадлежеше.

Доволна усмивка се появи на устните ѝ, когато погледна най-големия си син, момче на десетина години, което се караше на по-малките си брат и сестра, възседнали дребното дебело пони, водено от него. Един млад мъж, на не повече от двадесет години, вървеше пред тях с бавни крачки, за да не изморява малкото момиченце с все още несигурни крачета, което се държеше здраво за ръката му. След малко

мъжът избухна във весел смях и вдигна златокосото момиче на рамото си.

В сините очи на младия мъж светеха блестящите мечти на мъжеството, мечти, подхранвани от жената и мъжа, които го бяха приели в своя дом и чиято любов му беше по-скъпа от морски сандък, пълен с потънали испански съкровища.

Кони Брейди вдигна поглед към мъжа и жената, чиято дъщеря беше прегърнал. Той им извика нещо, но вятърът отнесе думите му надалеч. Затова спря и зачака, облегат на стопления от слънцето каменен дракон, знаейки, че времето му принадлежи. Веселата мелодия, която си свирукаше, стигна чак до великолепния флаг в смарагдово зелено, червено и индигово, който се вееше гордо на кулата, застанала на стража от векове.

Луната се бе превърнала в бледа сянка. Морето се удряше с все сила в дивите брегове на Мердрако.

Там бяха слънцето и луната, морето и Мердрако. Постоянно променящи се, но едни и същи във вечността.

Издание:

Лори Макбейн. Мрак преди зората. Книга втора

ИК „Ирис“, София, 1995

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-445-024-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.